

คำวินิจฉัยของ นายสุจินดา ยงสุนทร ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๑/๒๕๕๓

วันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๓

เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามมาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญ ว่า พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์ จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ

ความเป็นมาและข้อเท็จจริง

ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓ กราบเรียนประธานศาลรัฐธรรมนูญ ความว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕๑ ได้บัญญัติให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของบุคคลผู้สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทุกครั้ง ที่เข้ารับตำแหน่งและพ้นจากตำแหน่ง และให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินดังกล่าวตามมาตรา ๒๕๓ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินของ พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์ ซึ่งได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรองนายกรัฐมนตรีแล้ว มีมติเป็นเอกฉันท์ว่า พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์ จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕๕

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “ผู้ร้อง” ได้แนบผลการตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินของ พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์ มาด้วย ซึ่งมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์ ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรองนายกรัฐมนตรี ได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่งดังกล่าวต่อผู้ร้อง ดังนี้

ยื่นบัญชี ฯ สำหรับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐
ยื่นบัญชี ฯ สำหรับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ และ
ยื่นบัญชี ฯ สำหรับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑

ขณะที่ผู้ร้องกำลังดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สิน
ดังกล่าว ได้มีการอภิปรายเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจรัฐบาลทั้งคณะในเดือนธันวาคม ๒๕๕๒ พลตรี สนั่น
เป็นรัฐมนตรีที่ถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจด้วย ซึ่งฝ่ายค้านได้หยิบยกบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน
ที่ พลตรี สนั่น แสดงต่อผู้ร้อง มาอภิปรายว่าการกู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด
จำนวน ๔๕ ล้านบาท เป็นหนี้สินเท็จ กล่าวคือ ไม่ได้กู้ยืมเงินกันจริง ซึ่ง พลตรี สนั่น ได้ตอบชี้แจง
ข้อกล่าวหาดังกล่าวในสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ โดยยืนยันว่าได้กู้ยืมเงินจาก
บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ๓ ครั้ง ไม่พร้อมกัน คือ ครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม
๒๕๕๐ จำนวน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ จำนวน
๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ จำนวน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท
รวม ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยใช้หุ้นธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) จำนวน ๑,๘๐๐,๐๐๐ หุ้น
ค้ำประกัน และที่จำเป็นต้องกู้เพราะมีบุตร ๔ คน บรรลุนิติภาวะทั้งหมดแล้ว บุตรทุกคนไม่ต้องการ
รับราชการ ต้องการทำธุรกิจ จึงขอยืมเงินพ่อเพื่อทำธุรกิจ พลตรี สนั่น จึงได้ไปยืมเงินจำนวนนี้มา
และลูกๆ ก็นำไปลงทุนโดยซื้อหุ้นในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด เป็นเงิน ๓๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท
นอกจากนั้นก็นำไปลงทุนทำไร่่อ่งุ่นที่จังหวัดพิจิตร ชื่อ บริษัท ชาละวัน จำกัด และลงทุนเลี้ยงนกกระจอกเทศกับ
บริษัท ฟาร์มพิจิตรไทยปศุสัตว์ จำกัด ที่จังหวัดพิจิตร

หลังจากการอภิปรายไม่ไว้วางใจ นายวิระ สมความคิด แกนนำกลุ่มพิทักษ์สิทธิและเสรีภาพ
ของประชาชนได้นำข้อมูลที่ได้จากการอภิปรายไม่ไว้วางใจ ทำเป็นหนังสือขอให้ผู้ร้องดำเนินการตรวจสอบ
ผู้ร้องได้ตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินที่ พลตรี สนั่น แสดงแล้ว
เห็นว่ามีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่าสัญญากู้ยืมเงินระหว่าง พลตรี สนั่น กับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้
เซอร์วิส จำกัด จำนวน ๓ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่ พลตรี สนั่น แสดงในบัญชี
แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินทั้งสามครั้ง เป็นการจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน
และเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จตามมาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
หรือไม่

จากสำเนาสัญญากู้ยืมเงินจำนวน ๓ ฉบับ ซึ่งระบุรายการกู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส
ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เป็นเงิน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญาลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๐

เป็นเงิน ๒๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท สัญญาลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ เป็นเงิน ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และสัญญาลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ เป็นเงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาทนั้น ข้อเท็จจริงพึงได้จาก ถ้อยคำของ นายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด นายพิรพล อิศราประสาท ผู้ลงนามในสัญญากู้ยืมเงินในฐานะตัวแทนบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด นายอภิย ะติสุนทร และนางสาวอุณาภรณ์ นากล้วน ผู้ลงนาม ในสัญญาในฐานะพยานว่า สัญญาดังกล่าวทั้งสามฉบับไม่ตรงต่อความเป็นจริง โดยได้มีการลงนามกัน เพียงครั้งเดียวในวันเดียวกันทั้งสามฉบับเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๕๐ ที่บ้านของ พลตรี สนั่น ถนนสนามบินน้ำ จังหวัดนนทบุรี และไม่มีการส่งมอบเงินตามจำนวนและวันที่ได้ระบุไว้ในสัญญา ทั้งสามฉบับ ซึ่ง พลตรี สนั่น ก็ได้ยืนยันตามข้อเท็จจริงดังกล่าวเช่นกัน ดังนั้น เมื่อสัญญากู้ยืมเงิน ทั้งสามฉบับไม่ตรงต่อความเป็นจริง จึงถือว่าเป็นเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ

บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้ให้ พลตรี สนั่น กู้ยืมเงินจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จริงหรือไม่

พลตรี สนั่น นายกฤษนันท์ และนายอนุศักดิ์ ได้ให้ถ้อยคำไว้ว่า พลตรี สนั่น ได้ขอยืมเงินจาก นายกฤษนันท์ จำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นการส่วนตัว โดยรับเป็นเงินสดจำนวน ๑๓ ครั้ง ในระหว่างเดือนมีนาคมถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ ต่อมาได้เกิดความกังวลใจเนื่องจากการกู้ยืมเงินไม่มี สัญญาชัดเจนเพื่อเป็นหลักฐานฟ้องร้อง จึงได้โอนหนี้ดังกล่าวให้เป็นของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด และได้มีการทำสัญญากู้ยืมเงินทั้งสามฉบับขึ้น ซึ่งการโอนหนี้ดังกล่าวมีประเด็นว่า บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้จ่ายเงินจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไปแล้วหรือไม่ นายอนุศักดิ์ ได้ให้ถ้อยคำขัดกับนายกฤษนันท์ในสาระสำคัญ โดยนายอนุศักดิ์ได้ให้ถ้อยคำไว้ว่า บริษัท ฯ ได้จ่ายเงินจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาทคืนให้กรรมการไปแล้ว แต่นายกฤษนันท์ให้ถ้อยคำไว้ว่า บริษัท ฯ ยังไม่ได้จ่ายเงินจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาทดังกล่าว จากการตรวจสอบรายการเงินให้กู้ยืมในระบบ บัญชีของบริษัท ฯ ซึ่งแสดงในหลักฐานตามงบดุลของบริษัท ฯ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็น งบดุลในปีที่ระบุว่ามีการโอนหนี้ให้ พลตรี สนั่น เป็นผู้กู้จากบริษัท ฯ ไม่พบรายการเงินให้กู้ดังกล่าว แต่กลับพบรายการเงินให้กู้ยืมแก่กรรมการและพนักงานเป็นเงิน ๑๒๐,๖๓๐ บาท ซึ่งถึงแม้จำนวนเล็กน้อย ก็ยังปรากฏรายการในงบดุล แต่เงินจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ถ้ามีการให้กู้ยืมกันจริงบริษัท ฯ ก็ต้อง ลงในรายการงบดุลเช่นกัน จากคำให้การของนายกฤษนันท์และนายอนุศักดิ์ที่อ้างว่าต้องแปลงหนี้ ส่วนตัวเป็นของบริษัท ฯ เพราะกังวลใจว่าจะไม่มีหลักฐานฟ้องร้อง ทั้ง ๆ ที่ไว้ใจให้กู้ยืมเงินกันมาแล้ว โดยไม่กลัวว่าจะมีการไม่ชำระหนี้ แต่กลับมาอ้างว่ากลัวว่าจะไม่มีหลักฐานฟ้องร้องจึงต้องโอนหนี้เป็นของ

บริษัท ฯ และทำสัญญาขึ้นเป็นสามฉบับ ย่อมฟังไม่ขึ้น ประกอบกับการให้ถ้อยคำขัดกันระหว่าง นายอนุศักดิ์ และนายกฤษนันท์ ในเรื่องที่บริษัท ฯ ได้ชำระหนี้จำนวน ๕๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ กรรมการไปแล้ว นอกจากนี้เมื่อตรวจดูจากหลักฐานบัญชีแยกประเภทของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ประเภทเงินยืมกรรมการ ประกอบกับการให้ถ้อยคำของ นางรัชณี พิษพงษ์ ผู้สอบบัญชีของบริษัท ฯ พบว่า ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๘ - ๒๕๔๒ บริษัท ฯ มีการกู้ยืมเงินกรรมการและ จ่ายคืนตามรายละเอียดดังนี้

ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ บริษัท ฯ ยืมเงินกรรมการ ๒๔ ครั้ง จำนวน ๑๑๗,๘๑๑,๐๐๐ บาท จ่ายคืนกรรมการ ๒๒ ครั้ง จำนวน ๑๑๐,๗๕๐,๐๐๐ บาท

ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ยืมเงินกรรมการ ๕ ครั้ง จำนวน ๑๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท จ่ายคืนกรรมการ ๕ ครั้ง จำนวน ๒๑,๐๘๔,๐๕๓ บาท

ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ยืมเงินกรรมการ ๑๓ ครั้ง จำนวน ๖๗,๗๕๐,๐๐๐ บาท จ่ายคืนกรรมการ ๑๕ ครั้ง จำนวน ๖๕,๗๕๐,๐๐๐ บาท

ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ยืมเงินกรรมการ ๑ ครั้ง จำนวน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท และปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ยืมเงินกรรมการ ๗ ครั้ง จำนวน ๗๓,๖๕๐,๐๐๐ บาท จ่ายคืนกรรมการ ๑๑ ครั้ง จำนวน ๖๖,๖๕๐,๐๐๐ บาท

จะเห็นได้ว่าการกู้ยืมเงินกรรมการและการจ่ายคืนดังกล่าวถือว่าเป็นธุรกรรมปกติของบริษัท ฯ ไม่เกี่ยวกับการโอนหนี้แต่อย่างใด นอกจากนั้นนางรัชณี ผู้สอบบัญชีของบริษัท ฯ ยืนยันว่า หากมีการโอนหนี้ของ พลตรี สนั่น ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกจะต้องมีการลงบัญชีและจะต้องปรากฏในงบดุล พร้อมทั้งเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวในหมายเหตุประกอบงบการเงินด้วย ตลอดจนไม่มีหลักฐานปรากฏรายการหนี้ดังกล่าวในงบดุลของบริษัท ฯ จึงฟังข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติว่า พลตรี สนั่น ไม่ได้มีการกู้ยืมเงินจากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จำนวน ๕๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตามที่แสดงในบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง

พลตรี สนั่น ร้อยอยู่แล้วว่าสัญญาทั้งสามฉบับดังกล่าวไม่ได้ทำกันจริงตามข้อความในสัญญา และตามพฤติการณ์ พลตรี สนั่น ก็ย่อมจะรู้ว่าตนไม่ได้เป็นลูกหนี้หรือกู้เงินจากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แต่พลตรี สนั่น ได้นำหลักฐานการกู้ยืมเงินทั้งสามฉบับซึ่งไม่ตรงกับความจริงมาแสดงต่อผู้ร้อง พลตรี สนั่น จึงจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ

ส่วนกรณีที่อ้างและแสดงหลักฐานกันว่า พลตรี สนั่น ได้ขอยืมเงินจากนายภุชงค์ และ นายภุชงค์ได้ไปขอยืมนายทรงชัย อัจฉริยะวิทย์ โดยจ่ายกันด้วยเงินสดเป็นงวดๆ รวม ๑๓ งวด เมื่อได้รับเงินแต่ละงวดแล้ว พลตรี สนั่น จะเรียกนายเกรียง วงศ์วิระวัฒน์ กรรมการบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด มารับเป็นค่าซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด การกู้เงินกันในจำนวนเงิน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาทดังกล่าวได้ทำกันในรูปของเงินสดทุกงวด ไม่ปรากฏว่ามีการนำเงินผ่านเข้าบัญชีธนาคารแต่อย่างใด ซึ่งไม่น่าเชื่อว่าการกู้เงินและรับเงินกันเป็นจำนวนมากๆ เช่นนี้ จะทำกันเป็นเงินสด แม้กระทั่งการซื้อหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด นายเกรียงก็ไม่เคยได้นำเงินค่าซื้อหุ้นของ พลตรี สนั่น เข้าบัญชีของบริษัท ฯ แต่อย่างใด กลับอ้างว่าเอาไปใช้จ่ายหมุนเวียนในภารกิจของตนเองทั้งหมด ซึ่งเป็นเรื่องที่ฟังไม่ขึ้น จึงฟังข้อเท็จจริงว่าไม่ได้มีการกู้ยืมเงินกันจริง แต่สร้างหลักฐานกันขึ้นมาเพราะเกรงว่าจะถูกตรวจสอบพบว่ามีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินตามรัฐธรรมนูญ เมื่อเปรียบเทียบกับที่เคยยื่นมาแล้วต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ ในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งในครั้งนั้น พลตรี สนั่น ได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินไว้ต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. รวม ๓ ครั้ง คือ

ครั้งที่ ๑ ยื่นบัญชี ฯ วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๒๕ กรณีเข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม มีทรัพย์สินจำนวน ๑๑,๑๕๓,๖๕๖ บาท มีหนี้สินจำนวน ๖,๓๒๔,๕๘๐.๕๕ บาท คิดเป็นมีทรัพย์สินมากกว่าหนี้สินจำนวน ๔,๘๒๘,๖๗๕.๔๑ บาท

ครั้งที่ ๒ ยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๓๓ กรณีพ้นจากตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี มีทรัพย์สินจำนวน ๕,๕๓๔,๕๐๒.๕๘ บาท มีหนี้สินจำนวน ๓,๓๘๕,๓๔๘.๕๘ บาท คิดเป็นมีทรัพย์สินมากกว่าหนี้สินจำนวน ๖,๑๔๕,๕๕๔.๔๐ บาท ทรัพย์สินเพิ่มขึ้นจากที่ยื่นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ จำนวน ๑,๓๑๖,๘๗๘.๕๕ บาท

ครั้งที่ ๓ ยื่นบัญชี ฯ เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๘ (ยุบสภา) กรณีพ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีทรัพย์สินจำนวน ๓๗,๘๐๕,๒๐๔.๘๘ บาท ไม่มีหนี้สิน ทรัพย์สินเพิ่มขึ้นจากที่ยื่นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ จำนวน ๓๑,๖๕๕,๖๕๐.๔๘ บาท

ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ พลตรี สนั่น ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง ๓ ครั้ง ดังนี้

ครั้งที่ ๑ ยื่นบัญชี ฯ วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ กรณีเข้ารับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มีทรัพย์สินในนามของตนเอง ๗๔,๓๑๐,๓๕๐ บาท และมีหนี้สิน ๕๒,๖๑๕,๐๘๗ บาท

ครั้งที่ ๒ ยื่นบัญชี ฯ วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐ กรณีเข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย มีทรัพย์สินในนามของตนเอง ๗๔,๕๐๗,๖๐๖ บาท และมีหนี้สิน ๕๒,๕๗๘,๓๓๔ บาท

ครั้งที่ ๓ ยื่นบัญชี ฯ วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ กรณีเข้ารับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี มีทรัพย์สินในนามของตนเอง ๗๕,๖๔๘,๒๕๓ บาท และมีหนี้สิน ๕๕,๓๕๕,๓๘๘ บาท

เมื่อเปรียบเทียบรายการทรัพย์สินที่ พลตรี สนั่น ยื่นในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ กับที่เคยยื่นไว้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แล้ว พบว่ามีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นมากโดยเฉพาะ

- เงินสดและเงินฝากธนาคาร ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แสดงไว้ ๑๐,๐๐๐,๗๓๑.๘๘ บาท ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ แสดงไว้ ๒๑,๘๘๒,๗๖๗ บาท เพิ่มขึ้น ๑๑,๘๘๒,๐๓๕.๑๒ บาท

- เงินลงทุน ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แสดงไว้ ๓๘๔,๖๐๐ บาท ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ แสดงไว้ ๘,๓๘๔,๖๐๐ บาท เพิ่มขึ้น ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท

- ที่ดิน ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แสดงไว้ ๑๒ แปลง มูลค่า ๖,๑๔๘,๖๔๐ บาท ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ แสดงไว้ ๒๔ แปลง มูลค่า ๒๓,๓๕๖,๗๖๐ บาท เพิ่มขึ้น ๑๒ แปลง มูลค่า ๑๗,๒๐๘,๑๒๐ บาท

ผู้ร้องฟังว่า การที่แสดงยอดหนี้ไว้ ๔๕ ล้านบาทดังกล่าว ก็เพื่อให้ทรัพย์สินที่ยื่นไว้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ มีจำนวนที่ใกล้เคียงกับที่แสดงไว้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ นั้นเอง จึงมีมติเป็นเอกฉันท์ (ด้วยคะแนนเสียง ๘ เสียง เกินกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการ ป.ป.ช ทั้งหมดเท่าที่มีอยู่) ว่า พลตรี สนั่น จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ

พลตรี สนั่น ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “ผู้ถูกร้อง” ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ร้องคัดค้านคำวินิจฉัยของผู้ร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ สรุปความได้ว่า คำวินิจฉัยของผู้ร้องดังกล่าว kladเคลื่อนทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย และเหตุผลในข้อกฎหมายหลายประเด็นขัดแย้งกับแนวคำพิพากษาของศาลฎีกา ดังเหตุผลโดยลำดับดังนี้

๑. ประเด็นที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยก็คือ ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ ซึ่งผู้ร้องได้วินิจฉัยโดยแสดงผลเป็นข้อ ๆ ดังนี้

๑.๑ ที่ผู้ร้องวินิจฉัยว่า สัญญากู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับ บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จำนวน ๓ ฉบับ รวมเป็นเงิน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ไม่ตรงต่อความเป็นจริงเพราะได้มีการลงนามกันเพียงครั้งเดียวในวันเดียวกันทั้งสามฉบับที่บ้านของผู้ถูกร้องและไม่มีการส่งมอบเงินตามจำนวนและวันที่ที่ได้ระบุไว้ในสัญญา จึงถือว่าเป็นเอกสารเท็จนั้น ผู้ถูกร้อง ขอชี้แจงต่อศาล

รัฐธรรมนูญว่า คำวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้นอกจากจะขัดกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏในชั้นสอบสวนแล้ว ยังเป็นคำวินิจฉัยที่ขัดกับหลักตรรกศาสตร์อีกด้วย กล่าวคือ แม้ในวันทำสัญญากู้ยืมเงิน ผู้กู้จะมีได้รับเงินกู้จากผู้ให้กู้เลย แต่โดยที่ผู้กู้ได้ทยอยรับเงินจากผู้ให้กู้มาแล้วหลายงวด ต่อมาทั้งผู้กู้และผู้ให้กู้ จึงตกลงมาทำบันทึกสัญญากู้ยืมเงินรวมยอดกันในภายหลัง ก็หาทำให้สัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวไม่น่าเชื่อถือ หรือเป็นเท็จแต่ประการใดไม่ ในชั้นสอบสวนคดีนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏชัดและรับฟังได้เป็นยุติจาก คำให้การของ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ นายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ และตัวผู้ถูกร้องว่า ผู้ถูกร้อง ได้ขอยืมเงินจาก นายกฤษนันท์ ซึ่งเป็นกรรมการคนหนึ่งของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ในช่วงปี ๒๕๓๕ เป็นเงินจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อนำไปให้ภรรยาและบุตรลงทุนในธุรกิจ นายกฤษนันท์ จึงได้ปรึกษากับกรรมการของบริษัทอีก ๒ คน คือ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ และนายคลัง ดันติมงคลสุข ถึงเรื่องและผู้ถูกร้องขอกู้ยืมเงิน ในที่สุดทั้งนายอนุศักดิ์ นายคลัง และ นายกฤษนันท์ ก็ตกลงโดยใช้เงินส่วนตัวของกรรมการบริษัททั้งสามคนดังกล่าวให้ผู้ถูกร้องกู้ในงวดแรก เป็นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนเงินกู้ที่เหลืออีก ๔๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท นายกฤษนันท์รับจะไปขอยืมจาก นายทรงชัย อัจฉริยทรัพย์ชัย ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกับนายกฤษนันท์ โดยก่อนหน้านั้น นายกฤษนันท์ ก็เคยกู้ยืมเงินนายทรงชัยมาใช้ในการส่วนตัวด้วยเช่นกัน และเมื่อนายกฤษนันท์ไปกู้ยืมเงินจากนายทรงชัยได้แล้ว ผู้ถูกร้องก็ได้รับเงินกู้เป็นงวดๆ จาก นายกฤษนันท์หลายครั้งในช่วงระหว่างเดือนมีนาคม ๒๕๓๕ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ รวมเป็นเงินที่ผู้ถูกร้องกู้จาก นายกฤษนันท์ เป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ต่อมาในต้นปี ๒๕๔๐ นายกฤษนันท์ได้เจรจากับผู้ถูกร้องเพื่อขอโอนหนี้เงินกู้ดังกล่าวให้กับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ซึ่งผู้ถูกร้องก็ตกลง ผู้ถูกร้องจึงได้มาทำสัญญากู้เงินกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด รวม ๓ ฉบับ

สาเหตุที่ผู้ถูกร้องได้ขอให้แยกทำสัญญากู้ยืมเงินเป็น ๓ ฉบับ กับ บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ในวันเดียวกันนั้น ก็เพราะผู้ถูกร้องได้ถือกรรมสิทธิ์ในใบหุ้นของธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) อยู่จำนวน ๑,๘๐๐,๐๐๐ หุ้น จึงได้ทำสัญญากู้เงินกับบริษัท เอ เอ เอส ๑ เป็น ๓ ฉบับ เพื่อแบ่งแบกรักษาหนี้ โดยแยกชำระหนี้เป็น ๓ ครั้ง และนำใบหุ้นของธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) ทั้งหมดมาค้ำประกันในสัญญากู้เงินแต่ละฉบับเพื่อให้สะดวกต่อการชำระหนี้คืน อีกทั้งยังเป็นการง่ายต่อการชำระเงินกู้เป็นงวดๆ ผู้ถูกร้องจึงได้ตกลงนัดหมายกับบริษัท เอ เอ เอส ๑ เพื่อทำสัญญากู้เงินทั้งสามฉบับในวันเดียวกัน ส่วนการลงวันที่ในสัญญากู้เงินต่างกันก็มีใช้เรื่องผิดปกติ เพราะผู้ถูกร้องได้รับเงินกู้มาจาก นายกฤษนันท์ ซึ่งเป็นกรรมการคนหนึ่งของบริษัท เอ เอ เอส ๑ ครบถ้วนแล้ว

จึงกำหนดระยะเวลาผู้และการชำระเงินให้แตกต่างกันโดยนำไปหุ้นของธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) มาค้ำประกันสัญญาเงินกู้ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกร้องได้กู้เงินและได้ทยอยรับเงินกู้มาจาก นายกฤษณ์นรินทร์ครบจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เรียบร้อยแล้วในปี ๒๕๓๕ และต่อมาโอนหนี้เงินกู้ไปให้บริษัท เอ เอ เอส ฯ ในต้นปี ๒๕๔๐ โดยแยกทำเป็น ๓ สัญญาลงวันที่ต่างกัน และได้นำหุ้นของธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) ของตนเองและภรรยาไปค้ำประกันเงินกู้แต่ละฉบับ จึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาในแวดวงธุรกิจทั่วๆ ไปปฏิบัติกัน ไม่ใช่เป็นเรื่องผิดปกติดังที่ผู้ร้องวินิจฉัย ดังนั้น กรณีที่ผู้ร้องวินิจฉัยว่าการกู้เงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ฯ ไม่มีการส่งมอบเงินกันจริงๆ ตามจำนวนและวันที่ที่ได้ระบุไว้ในสัญญาทั้งสามฉบับจึงเป็นเอกสารที่เป็นเท็จ นั้น จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ไร้เหตุผล ขัดต่อกฎหมายและหลักตรรกศาสตร์อย่างสิ้นเชิง

๑.๒ ที่ผู้ร้องวินิจฉัยว่าการกู้เงินจำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาทดังกล่าว ได้ทำกันในรูปของเงินสดทุกงวด ไม่ปรากฏว่ามีการนำเงินเข้าบัญชีธนาคารแต่อย่างใด จึงไม่น่าเชื่อ เป็นการสร้างหลักฐานกันขึ้นมาใหม่นั้น ผู้ถูกร้องชี้แจงต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า คำวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้ขัดกับเหตุผลหลักฐาน และขัดกับการรับฟังพยานหลักฐานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ กล่าวคือ ในชั้นสอบสวนคดีนี้ผู้ถูกร้องและพยานของผู้ถูกร้องต่างได้เบิกความยืนยันต่อผู้ร้องสอดคล้องต้องกันว่าเงินที่ผู้ถูกร้องกู้จาก นายกฤษณ์นรินทร์ พลฤทธิ์ จำนวน ๔๕,๐๐๐,๐๐๐ บาทนั้น เริ่มแรกผู้กู้ได้รับเงินจากกรรมการของบริษัท เอ เอ เอส ฯ รวม ๓ คน คือ นายกฤษณ์นรินทร์ นายอนุศักดิ์ และนายคลัง จำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลืออีก ๔๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงินที่นายกฤษณ์นรินทร์กู้จาก นายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย ดังที่ปรากฏตามบันทึกว่าด้วยข้อตกลงการกู้ยืมเงินไม่เกิน ๕๐ ล้านบาทระหว่างนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย (ผู้ให้กู้) กับนายกฤษณ์นรินทร์ พลฤทธิ์ (ผู้กู้) ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ หลังจากที่นายกฤษณ์นรินทร์ได้ทำบันทึกการขอกู้ยืมเงินจากนายทรงชัยแล้ว นายกฤษณ์นรินทร์ก็ทยอยรับเงินกู้ยืมจากนายทรงชัยเป็นงวดๆ โดยเริ่มตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๕๓๕ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ รวม ๑๒ งวด เป็นเงิน ๔๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยนายกฤษณ์นรินทร์ได้มอบโฉนดที่ดินของบริษัท ซี ที ไอ จำกัด จำนวนเนื้อที่ ๑๔ ไร่ ให้กับนายทรงชัยถือไว้เป็นประกัน พร้อมทั้งได้ทำหนังสือมอบอำนาจให้ชายที่ดินดังกล่าวได้โดยลงนามและประทับตราในหนังสือมอบอำนาจโอนลอยไว้ด้วย

หลักฐานที่ยืนยันในสำนวนการสอบสวนปรากฏชัดว่า นายทรงชัยได้จ่ายเงินกู้ยืมให้กับนายกฤษณ์นรินทร์ รวม ๑๒ งวด ก็คือ เช็คเงินสดธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน ของนายทรงชัยที่ได้เบิกเงินสดจากธนาคารมาจ่ายให้กับนายกฤษณ์นรินทร์ เป็นงวดๆ รวม ๑๒ ฉบับ และใบแจ้งยอดบัญชีกระแสรายวันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขา

สามย่าน เลขที่ ๐๐๗-๑-๐๓๕๘๓-๑ ของนายทรงชัย ซึ่งปรากฏหลักฐานชัดว่า มีรายการถอนเงินสดตรงตามจำนวนเงิน และวันที่ที่ระบุไว้ในเช็คเงินสดทุกฉบับ และในขณะเดียวกันนายกฤษณ์นทร์ก็ได้มอบหลักฐานใบรับเงินให้นายทรงชัย เป็นงวดๆ รวมทั้งสิ้น ๑๒ ฉบับ

เมื่อนายกฤษณ์นทร์ได้รับเงินกู้ยืมจากนายทรงชัยแต่ละงวดๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้วก็นำเงินแต่ละงวดมามอบให้กับผู้ถูกร้อง ผู้ถูกร้องก็จะให้ นายเกรียง วงศ์วิระวัฒน์ ซึ่งเป็นกรรมการของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด มารับเงินดังกล่าวเพื่อนำเงินไปชำระค่าหุ้นที่ผู้ถูกร้องซื้อให้กับภรรยาและบุตร จากบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด การจ่ายเงินตามเช็คเงินสดและการรับเงินตามเช็คเงินสดแต่ละงวดเป็นเงินหลายล้านบาททำกันในรูปเงินสดทั้งสิ้น ไม่ได้โอนผ่านเข้าบัญชีของธนาคาร ซึ่งถือเป็นปกติในวงธุรกิจการค้าโดยทั่วๆ ไปมาช้านาน หาใช่เป็นเรื่องที่ผิดปกติเหลือเชื่อหรือเป็นเรื่องที่รับฟังไม่ได้ดังที่ผู้ร้องวินิจฉัยแต่อย่างใดไม่ คำวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้สอดคล้องกับผู้ร้องไม่เคยสัมผัสและไม่มีประสบการณ์ในแวดวงธุรกิจการค้ามาก่อน จึงมีความเห็นว่า การทยอยรับเงินกู้เป็นเงินสดแต่ละงวดในจำนวนเงินงวดละเป็นล้านๆ บาทโดยไม่มีการโอนเช็คเข้าบัญชีธนาคารกันเลยเป็นเรื่องผิดปกติ คำวินิจฉัยของผู้ร้องจึงเป็นคำวินิจฉัยที่คลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริง มีทัศนคติกับแคบและไร้เหตุผล

ข้อเท็จจริงและหลักฐานที่พิสูจน์ที่มาของเงินกู้มีที่มาที่ไปโดยลำดับ อีกทั้งพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเอกสารการเงินและการซื้อหุ้นดังกล่าว ได้แก่ นายกฤษณ์นทร์ นายอนุศักดิ์ นายอภิย์ นายทรงชัย และนายเกรียง ต่างให้การยืนยันต่อผู้ร้องสอดคล้องกันถึงความแท้จริงถูกต้องของเอกสารทั้งหมด แต่ผู้ร้องกลับมิได้นำคำให้การตลอดจนหลักฐานดังกล่าวมาวินิจฉัยให้เป็นคุณแก่ผู้ถูกร้อง คำวินิจฉัยของผู้ร้องจึงขาดเหตุผลและขัดต่อความเป็นจริงทั้งสิ้น กล่าวคือ หลักฐานเช็คเงินสดที่ส่งจ่ายก็ดี ใบแจ้งยอดบัญชีกระแสรายวันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่านก็ดี ล้วนเป็นเอกสารของธนาคารพาณิชย์ซึ่งเป็นบริษัทมหาชน มีหลักฐานการเบิกจ่ายเงินสดการตัดเงินในบัญชีธนาคารที่เบิกเงินสดตามเช็คเป็นหลักฐานที่เกิดและมีขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนหนังสือรับรองรายการในทะเบียนนิติบุคคล และสำเนาบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด นั้นก็เป็นเอกสารที่อยู่ในความครอบครองของกระทรวงพาณิชย์ และทำขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ และ พ.ศ. ๒๕๔๐ ก่อนที่ผู้ถูกร้องจะถูกผู้ร้องสอบสวนเป็นเวลาถึง ๔ ปีเศษ และก่อนเวลาที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ จะมีผลใช้บังคับ จึงมิใช่เป็นหลักฐานที่ผู้ถูกร้องสร้างขึ้นใหม่ดังที่ผู้ร้องวินิจฉัย ทั้งๆ ที่หลักฐานดังกล่าวเป็นเอกสารที่ผู้ร้องเองมีหนังสือแจ้งไปยังธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน เมื่อวันที่ ๒๐ และ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๓ เพื่อตรวจสอบว่ามีเอกสาร

อยู่จริง ซึ่งธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน ก็ได้ส่งเอกสารหลักฐานดังกล่าว มาให้กับผู้ร้องเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๓ หากผู้ร้องมีมโนสำนึกที่สุจริตและเป็นธรรม ปราศจากอคติในตัวผู้ถูกร้องแล้ว ย่อมสมควรและจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องนำเอกสารดังกล่าวขึ้นมาพิจารณา แต่ผู้ร้องกลับไม่นำมาวินิจฉัยให้เป็นคุณแก่ผู้ถูกร้องแต่ประการใดทั้งสิ้น

การที่นายอนุศักดิ์ให้การต่อผู้ร้องว่า บริษัท เอ เอ เอส ฯ ได้มีการจ่ายเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาท คืนให้แก่กรรมการไปแล้ว แต่นายกฤษนันท์ให้ถ้อยคำว่าบริษัท ฯ ยังไม่ได้จ่าย จึงไม่เชื่อว่าจะได้มีการโอนหนี้กันจริง ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า ผู้ร้องแปลความหมายของถ้อยคำของ นายกฤษนันท์คลาดเคลื่อน กล่าวคือ ในชั้นที่นายอนุศักดิ์ให้ถ้อยคำต่อผู้ร้อง ผู้ร้องได้ให้นายอนุศักดิ์อธิบายข้อเท็จจริงเรื่องดังกล่าว โดยเห็นว่า บริษัท เอ เอ เอส ฯ ได้คืนเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทแก่กรรมการผู้ที่นำเงินไปให้ผู้ถูกร้องกู้ หรือยัง นายอนุศักดิ์จึงได้ให้ถ้อยคำว่า “ต่อมาบริษัท เอ เอ เอส ฯ ก็ได้คืนเงิน ๔๕ ล้านบาทแก่กรรมการแล้ว โดยจ่ายคืน ๕ งวดตั้งแต่เดือนมีนาคม ๒๕๕๐ จนถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๐ แต่กรรมการยังไม่คืนเงินให้ นายทรงชัย โดยนำเงินไปลงทุนอย่างอื่น” ซึ่งความจริงก็เป็นไปตามที่ นายอนุศักดิ์ได้ให้การไว้ทุกประการ

ส่วนในช่วงที่นายกฤษนันท์ไปให้ถ้อยคำต่อผู้ร้องนั้น ผู้ร้องได้ถามนายกฤษนันท์ว่า “การรับโอนหนี้ดังกล่าว บริษัท เอ เอ เอส ฯ ได้จ่ายเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทให้แก่ผู้ใด” ผู้ร้องไม่ได้ถามเห็นว่า บริษัท ฯ ได้จ่ายเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทคืนกรรมการแล้วหรือยัง ซึ่งถ้าหากผู้ร้องใช้คำถามที่ชัดเจนว่าบริษัท ฯ ได้จ่ายเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทคืนกรรมการแล้วหรือยังเช่นนี้ นายกฤษนันท์ก็ย่อมจะต้องตอบคำถามของผู้ร้องได้ทันทีว่าบริษัท ฯ ได้จ่ายเงินจำนวนดังกล่าวคืนแก่กรรมการแล้ว เช่นเดียวกับที่ นายอนุศักดิ์ได้ให้การยืนยัน ทั้งนี้ เพราะข้อเท็จจริงปรากฏชัดในชั้นสอบสวนคดีนี้ว่า บริษัท ฯ ก็ได้จ่ายเงินจำนวนดังกล่าวคืนให้แก่กรรมการเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

คำตอบของ นายกฤษนันท์ที่ตอบคำถามที่กำกวมไม่ชัดเจนของผู้ร้องดังกล่าว วิญญูชนทั่วไปเมื่อได้ฟังคำถามของผู้ร้องย่อมเข้าใจใจไว้แล้วได้เช่นเดียวกับนายกฤษนันท์ ดังนั้น เพียงคำตอบที่ไม่ชัดเจนของ นายกฤษนันท์นี้ ย่อมไม่มีเหตุผลเพียงพอที่ผู้ร้องจะหยิบยกเอาคำเบิกความดังกล่าวนี้ ขึ้นมาวินิจฉัยเป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกร้อง จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญสอบถามข้อเท็จจริงในส่วนนี้จากผู้ถูกร้อง และพยานของผู้ถูกร้องเพื่อให้ได้ความกระจ่างชัดอีกครั้งหนึ่งด้วย

๒. ผู้ร้องได้แต่งตั้งคณะทำงานขึ้นคณะหนึ่งประกอบด้วย นายวิรัตน์ วัฒนศิริธรรม (ประธานคณะทำงาน) คุณหญิงปรีญา เกษมสันต์ ณ อยุธยา (คณะทำงาน) นายวรวิทย์ สุขบุญ (คณะทำงาน) และนายวิเชียร อัมมประเสริฐ (คณะทำงาน) เพื่อตรวจสอบและทำรายงานการตรวจสอบทรัพย์สิน

และหนี้สินของผู้ถูกร้อง คณะทำงานชุดดังกล่าวได้ทำความเข้าใจเห็นเสนอผู้ร้องโดยเห็นว่าสัญญากู้เงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ฯ จำนวน ๓ ฉบับ นั้น ไม่น่าเชื่อถือ และยังได้ให้ความเห็นนอกเหนือจากประเด็นที่กล่าวข้างต้นอีก ดังนี้

๒.๑ เอกสารสัญญากู้ทั้งสามฉบับดังกล่าวไม่สมบูรณ์ เพราะถ้ามีการทำสัญญากู้เงินระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ฯ จริง กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ฯ ต้องจัดให้มีการทำสัญญากู้ยืมให้ถูกต้อง นายพิรพล อิศราประสาท ผู้ลงนามประทับตราในสัญญากู้ในฐานะตัวแทนของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ไม่ใช่กรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท ฯ สัญญากู้ทั้งสามฉบับจึงไม่มีผลผูกพันตามกฎหมาย

ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า เหตุผลของคณะทำงานดังกล่าวไม่ใช่สาระสำคัญอันจะทำให้สัญญากู้เงินทั้งสามฉบับไม่สมบูรณ์ หรือใช้บังคับไม่ได้ตามกฎหมาย ทั้งนี้ เพราะสัญญากู้ทั้งสามฉบับมีข้อความระบุชัดเจนว่า ผู้กู้ คือ “ผู้ถูกร้อง” ได้กู้เงินจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ ไปเป็นจำนวนเงิน ๒๐, ๑๕, ๑๐ ล้านบาท รวม ๓ สัญญา เป็นเงิน ๔๕ ล้านบาท โดยผู้ถูกร้องได้ลงนามในสัญญากู้ทั้งสามฉบับในฐานะผู้กู้ ดังนั้น สัญญากู้ทั้งสามฉบับดังกล่าวย่อมมีผลผูกพันต่อบริษัท เอ เอ เอส ฯ ผู้ให้กู้ตามกฎหมาย ทั้งนี้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ ได้บัญญัติไว้ชัดว่าการกู้เงินเกินกว่าห้าสิบบาทขึ้นไปนั้น ถ้ามีหลักฐานการกู้ยืมเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้ยืมแล้ว ผู้ให้กู้ย่อมฟ้องร้องบังคับคดีต่อผู้กู้ได้ แม้ว่าสัญญาดังกล่าวผู้ให้กู้ซึ่งเป็นบริษัทจำกัดมิได้ลงนามประทับตราโดยกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทในสัญญากู้ยืมก็ดี หรือลงนามประทับตราโดยผู้ที่ไม่ใช่กรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทก็ดี ก็หาทำให้สัญญาดังกล่าวไม่สมบูรณ์ดังที่ผู้ร้องวินิจฉัยแต่ประการใดไม่เทียบเคียงตามนัยคำพิพากษาฎีกา ที่ ๔๒๓/๒๕๒๔ คดีระหว่าง บริษัท ข้าวสารการลงทุน จำกัด โจทก์ กับ นายแดนนี่ หาญสกุล จำเลย ซึ่งศาลฎีกาได้วินิจฉัยไว้ว่า “หนังสือสัญญากู้ยืมแม้จะมีกรรมการของบริษัทโจทก์ลงชื่อเป็นผู้ให้กู้แต่เพียงคนเดียว และไม่ได้ประทับตราสำคัญของบริษัทด้วย แต่จำเลยก็ได้ลงลายมือชื่อเป็นผู้กู้ไว้แล้ว โจทก์จึงนำมาเป็นหลักฐานฟ้องร้องบังคับจำเลยให้ชำระหนี้ต้นเงินกู้พร้อมดอกเบี้ยตามสัญญาได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ วรรคแรก จำเลยจะอ้างว่าบริษัท ฯ โจทก์ไม่มีวัตถุประสงค์ให้พนักงานกู้เงินไม่ได้” นอกจากนี้ศาลฎีกาก็ยังได้วินิจฉัยไว้เป็นบรรทัดฐานอีกด้วย ดังปรากฏตามนัยคำพิพากษาฎีกา ที่ ๕๒๔/๒๕๔๕ ซึ่งศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่า “เอกสารการกู้ยืมเงินเกิน ๕๐ บาทซึ่งลงลายมือชื่อผู้ยืมแล้วนั้น ย่อมเป็นหลักฐานฟ้องผู้ยืมได้ไม่จำเป็นต้องลงลายมือชื่อผู้ให้ยืมด้วย” คำวินิจฉัยของผู้ร้องจึงขัดต่อกฎหมายและแนวคำพิพากษาฎีกา

ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า เมื่อได้พิจารณาถึงสถานภาพของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แล้ว บริษัท ฯ ดังกล่าวนี้นับเป็นบริษัทเอกชนมิใช่เป็นบริษัทมหาชน ก่อตั้งขึ้นโดยกลุ่มบุคคลที่เป็นวงศ์ญาติและเพื่อนฝูงที่เป็นบุคคลใกล้ชิดสนิทสนมกันเพียงไม่กี่คน โดยมีนายอนุศักดิ์ เป็นประธาน และมีกรรมการของบริษัท ฯ คือ นายกฤษนันท์ นายคลัง และนายอนุรักษ์ นายอนุศักดิ์ได้ให้ถ้อยคำต่อผู้ร้องว่าเป็นผู้ที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้ถูกร้องมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๕ ส่วนนายกฤษนันท์ก็ได้ให้ถ้อยคำต่อผู้ร้องด้วยเช่นกันว่า ตนเองมีความสนิทสนมคุ้นเคยกับผู้ถูกร้องและให้ความเคารพผู้ถูกร้องเป็นส่วนตัวจึงเป็นเรื่องที่อยู่ในปกติวิสัยที่นายกฤษนันท์และนายอนุศักดิ์จะให้ความช่วยเหลือผู้ถูกร้องกู้ยืมเงิน และต่อมาในที่สุดทั้งสองฝ่ายก็ตกลงโอนหนี้ดังกล่าวมาเป็นเงินกู้ของบริษัท เอ เอ เอส ฯ ซึ่งก็เป็นบริษัท ฯ ที่นายกฤษนันท์ ร่วมก่อตั้งกับนายอนุศักดิ์ขึ้นมานั่นเอง กรณีจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทำสัญญากู้ยืมอย่างพิถีพิถันหรือเคร่งครัดตามกฎหมาย เช่น ต้องมีผู้รับมอบอำนาจของบริษัท ให้ถูกต้องตามหนังสือบริคณห์สนธิ รวมทั้งไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องจัดการจดทะเบียนไว้ในบัญชีบุคคลของบริษัท ฯ ดังที่คณะกรรมการของผู้ร้องได้ตั้งเป็นข้อสังเกต จึงไม่อาจรับฟังว่าการทำสัญญากู้ยืมเงินทั้งสามฉบับไม่สมบูรณ์ มีข้อพิรุธ ไม่น่าเชื่อถือตามที่ผู้ร้องวินิจฉัย

๒.๒ คณะทำงานได้ทำความเข้าใจความเห็นต่อผู้ร้องอีกว่าสัญญาทั้งสามฉบับไม่น่าเชื่อถือเพราะไม่ได้ติดอากรแสตมป์ให้ครบถ้วนตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๐๔

ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า คณะทำงานของผู้ร้องยังเข้าใจข้อกำหนดเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินคลาดเคลื่อน กล่าวคือ แม้สัญญากู้ยืมเงินจะไม่ได้ติดอากรแสตมป์ก็ตาม แต่เมื่อในสัญญาผู้กู้มีความระมัดระวังว่าผู้ถูกร้องได้กู้เงินจากบริษัท เอ เอ เอส ฯ และได้ลงชื่อในฐานะผู้กู้ไว้ในสัญญาดังกล่าวด้วย ย่อมถือว่าสัญญาทั้งสามฉบับมีผลใช้บังคับได้ตามกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ แล้วเพียงแต่ถ้าผู้ให้กู้ประสงค์จะฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับผู้กู้ตามสัญญาเมื่อใด ก็ชอบที่จะติดอากรแสตมป์ให้ครบถ้วนได้ในภายหลังก่อนฟ้องคดี หรือแม้เมื่อฟ้องคดีไปแล้ว ผู้ให้กู้ (โจทก์) ก็ชอบที่จะติดอากรแสตมป์ได้ก่อนที่ศาลชั้นต้นจะพิพากษาคดี เทียบเคียงนัยคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๑๕๓/๒๕๓๔ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่า “การขออนุญาตนำตราสารสัญญาไปปิดแสตมป์ให้บริบูรณ์ตาม ป. รัษฎากร มาตรา ๑๑๗ จะต้องทำก่อนหรือขณะที่ได้นำตราสารนั้นมาอ้างเป็นพยานหลักฐานในคดีแพ่ง ก่อนศาลชั้นต้นจะตัดสินชี้ขาด” นอกจากนี้คำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๑๕๔๐/๒๕๓๕ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่า “ตามประมวลรัษฎากร ไม่ได้บังคับให้ปิดและขีดฆ่าอากรแสตมป์ในขณะที่ทำสัญญา เมื่อสัญญากู้ยืมเงินได้ไม่ปิดอากรแสตมป์หรือปิดแต่ไม่ครบถ้วนผู้อ้างเอกสารชอบที่จะปิดอากรแสตมป์ให้ครบถ้วนได้ในภายหลัง”

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการของรัฐในสวนนี้จึงไม่ชอบด้วยเหตุผลและขัดต่อกฎหมายและขัดต่อแนวคำพิพากษาฎีกาดังกล่าวข้างต้น

๒.๓ คณะทำงานของรัฐวินิจฉัยว่า บันทึกการกู้เงินระหว่าง นายทรงชัย อัจฉริยะทรัพย์ กับ นายกฤษณ์ พลากุญชร ฉบับลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ มิใช่สัญญากู้ยืมเงินที่จะใช้บังคับฟ้องร้องคดีกันได้ เพราะหลักฐานดังกล่าวไม่มีหลักประกันที่น่าเชื่อถือ นอกจากนี้ นายทรงชัยเป็นนักธุรกิจมิได้ประกอบอาชีพให้กู้เงินประกอบกับเมื่อพิจารณาถึงฐานะทางเศรษฐกิจแล้ว นายทรงชัยมีบ้าน ๓ หลัง รถเบนซ์ ๓ คัน และเงินฝาก ๔๐ - ๕๐ ล้านบาท จึงไม่น่าเชื่อว่าบุคคลที่มีฐานะเช่นนี้จะให้บุคคลอื่นกู้เงินได้ในวงเงินสูงถึง ๕๐ ล้านบาท ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า คำวินิจฉัยของคณะกรรมการในสวนนี้ขัดต่อกฎหมายและข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนคดีนี้ตลอดจนขัดต่อความเป็นจริงเกี่ยวกับสถานภาพและฐานะส่วนตัวของ นายทรงชัย อัจฉริยะทรัพย์ อย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ

บันทึกว่าด้วยข้อตกลงการกู้เงินระหว่าง นายทรงชัย กับนายกฤษณ์ พลากุญชร ฉบับลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ มีข้อความระบุว่า นายกฤษณ์ (ผู้กู้) ขอกู้เงินนายทรงชัย (ผู้ให้กู้) ในวงเงินไม่เกิน ๕๐ ล้านบาท โดยนายกฤษณ์ได้ลงชื่อในบันทึกดังกล่าวในฐานะผู้กู้ จึงเป็นหลักฐานการกู้เงินที่สมบูรณ์ถูกต้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ ทุกประการ

สำหรับประเด็นเรื่องฐานะส่วนตัวของ นายทรงชัย ซึ่งคณะกรรมการของรัฐวินิจฉัยว่าไม่เชื่อว่า นายทรงชัยจะมีฐานะดีถึงขนาดให้ผู้อื่นกู้เงินได้ถึง ๕๐ ล้านบาท นั้น ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า นายทรงชัยได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการที่ได้ตั้งคำถามต่อนายทรงชัยว่า “ขอทราบฐานะทางเศรษฐกิจของท่านโดยสังเขป” นายทรงชัยจึงได้ตอบเกี่ยวกับฐานะส่วนตัวของตนไปอย่างถ่อมตัวโดยสังเขปตามที่ผู้ถามต้องการ โดยไม่ประสงค์จะโอ้อวดฐานะของตนเอง คงตอบไปแต่เพียงสังเขปว่า “ตนเองมีบ้านพักอาศัย ๓ หลัง มีเงินฝากประมาณ ๔๐ - ๕๐ ล้านบาท มีรถยนต์ ๓ คัน” เท่านั้น

ซึ่งถ้าหากคณะกรรมการของรัฐใช้คำถามตรงๆ ว่า “ท่านให้นายกฤษณ์ กู้เงินไปจำนวน ๕๓ ล้านบาท นั้น ท่านมีฐานะดีอย่างไรจึงให้กู้ยืมเงินได้มากถึงเพียงนั้น”

ผู้ถูกร้องเชื่อแน่ว่า นายทรงชัยจะต้องชี้แจงรายละเอียดถึงฐานะของตนเอง ว่ามีฐานะดีเพียงใด ซึ่งโดยความเป็นจริงแล้วนายทรงชัย มิใช่มีเงินฝากในธนาคารในประเทศไทยเพียง ๔๐ - ๕๐ ล้านบาท หรือบางครั้งมีเงินฝากสูงถึง ๑๐๐ ล้านบาทเศษ ดังที่ได้ให้ปากคำต่อคณะกรรมการของรัฐเท่านั้น หากแต่ความเป็นจริงแล้ว นายทรงชัยยังมีรายได้ในการร่วมลงทุนกับนักธุรกิจต่างประเทศมีรายได้ผลกำไรมากมายจนมีเงินฝากในธนาคารที่ประเทศสิงคโปร์ในวงเงินสูงประมาณ ๓๐๐ ล้านบาท นอกจากนี้ นายทรงชัยยังเป็นผู้ทรงกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๒๕๖๔ และ ๑๑๕๘ ตำบลบางบำหรุ อำเภอ

บางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร เนื้อที่ดินจำนวน ๑ งาน และ ๒ ไร่ ๓๐ ตารางวา ตามลำดับ จึงรวมเป็นเนื้อที่ดินทั้งสองแปลง จำนวน ๒ ไร่ ๑ งาน ๓๐ ตารางวา พร้อมสิ่งปลูกสร้างบนที่ดิน คือ อาคารห้องพักจำนวน ๔ อาคาร แต่ละอาคารมีห้องพักรวม ๔๔ ห้อง รวมห้องพักทั้งหมด ๑๗๖ ห้อง อีกทั้งยังมีอาคารพาณิชย์ตั้งอยู่บนที่ดินดังกล่าวอีก ๔ อาคาร ซึ่งได้รับซื้อฝากไว้เป็นเงิน ๘๘.๕๐๐.๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๘ และหลุดเป็นกรรมสิทธิ์ของ นายทรงชัย แล้วตั้งแต่วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๘ ปัจจุบันที่ดินและสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวมีมูลค่าไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ล้านบาท นอกจากนี้ข้อเท็จจริงในชั้นสอบสวนยังปรากฏอีกด้วยว่า นายทรงชัยได้เคยนำเงิน ออกให้ผู้อื่นกู้บ่อยครั้ง บางครั้งมีวงเงินกู้สูงถึงหลายสิบล้านบาท จริงอยู่แม้นายทรงชัยจะไม่ได้มี อาชีพหลักในการให้กู้ยืมเงิน แต่นายทรงชัยก็มักจะให้เพื่อนฝูง ตลอดจนคนรู้จักชอบพอกันกู้ยืมเงิน กันเป็นประจำ เช่น เคยให้ นายเรืองเพชร เพชรวรกุล เจ้าของบริษัท อินเตอร์ เครดิท แอนด์ ทรัสต์ จำกัด กู้ยืมเงินจำนวนถึง ๓๐ ล้านบาท โดยนายเรืองเพชรออกเช็คให้นายทรงชัยไว้เป็นการค้ำประกัน หนี้เงินกู้ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๔๑ นายเรืองเพชรก็ได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ให้ไว้แก่นายทรงชัย นอกจากนี้ผู้กู้บางรายที่กู้เงินนายทรงชัยโดยนำเช็คมาแลกเงินสดกับนายทรงชัย ครั้นถึงกำหนดก็ผิดนัดไม่ชำระต้นเงินพร้อมดอกเบี้ย เป็นเหตุให้ นายทรงชัยต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลเพื่อ ฟ้องเรียกเงินกู้คืนมีหลักฐาน ตัวอย่างเช่น คดีที่นายทรงชัย ฟ้องนายพันธ์ศักดิ์ บุญพรษา เป็นจำเลย ต่อศาลแพ่งธนบุรี ให้ชำระเงินกู้พร้อมดอกเบี้ย เนื่องจากนายพันธ์ศักดิ์ ได้กู้เงินนายทรงชัย โดยนำเช็ค มาแลกเงินสดกับนายทรงชัยหลายงวด ในช่วงต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ครั้นครบกำหนดเช็คทุกฉบับธนาคาร ปฏิเสธการจ่ายเงิน นายทรงชัยจึงฟ้องขอให้ศาลบังคับให้นายพันธ์ศักดิ์ชำระต้นเงินกู้พร้อมดอกเบี้ยรวม เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๔,๓๖๗,๐๕๑.๑๐ บาท ในที่สุดคดีนี้ศาลแพ่งธนบุรีได้พิพากษาให้ นายพันธ์ศักดิ์ (จำเลย) ชดใช้เงินกู้และดอกเบี้ยจำนวนดังกล่าวข้างต้นให้แก่ นายทรงชัย ปรากฏควมสำเนาคำพิพากษา ของศาลแพ่งธนบุรี คดีหมายเลขดำที่ ๓๒๘๕/๒๕๔๑ คดีหมายเลขแดงที่ ๖๐๓๑/๒๕๔๑ จำเลย มีได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลแพ่งธนบุรี คดีดังกล่าวจึงได้ถึงที่สุดแล้ว

ข้อเท็จจริงและหลักฐานดังกล่าวยอมรับฟังได้เป็นยุติว่านายทรงชัยได้เคยนำเงินออกให้ผู้อื่นกู้ เป็นประจำบ่อยครั้ง ซึ่งผู้ถูกร้องจะได้นำนายทรงชัยมาเบิกความยืนยันและแสดงเอกสารเงินฝากใน ธนาคารที่ประเทศสิงคโปร์ ตลอดจนโฉนดที่ดินที่รับซื้อฝากและหลุดเป็นกรรมสิทธิ์ของ นายทรงชัย ฯ แล้ว และหลักฐานที่มีผู้กู้เงินจากนายทรงชัย รวมทั้งคำพิพากษาของศาลแพ่งธนบุรีดังกล่าวข้างต้น เสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญในชั้นพิจารณาต่อไป

จากหลักฐานบัญชีเงินฝากโหนดที่ดินและคำพิพากษาของศาลแพ่งธนบุรี ย่อมเป็นหลักฐาน แสดงได้ว่า นายทรงชัยเป็นนักธุรกิจที่มีฐานะดี และทั้งยังเคยออกเงินให้ผู้อื่นกู้เป็นประจำ จึงเป็น ผู้ที่มีฐานะดีพอที่จะให้ นายกฤษณ์นทร์ กุโนวงเงิน ๕๐ ล้านบาทได้อย่างปราศจากข้อสงสัย

ดังนั้น คำวินิจฉัยของคณะทำงานของผู้ร้องในส่วนนี้จึงขัดต่อกฎหมายและความเป็นจริงทั้งสิ้น ทั้งยังสะท้อนให้เห็นได้ชัดว่าคณะทำงานของผู้ร้องทั้งหมดมิได้สืบเสาะถึงข้อเท็จจริงในส่วนนี้อย่างถี่ถ้วน แต่กลับนำข้อมูลที่ได้รับเพียงเล็กน้อยมาคำนวณสรุปแล้ววินิจฉัยให้เป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกร้อง จึงไม่เป็นธรรม แก่ผู้ถูกร้องอย่างยิ่ง ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญได้โปรดหยิบยกข้อเท็จจริงตลอดจนเอกสารดังกล่าวขึ้น วินิจฉัยให้เป็นคุณแก่ผู้ถูกร้องในประเด็นนี้ด้วย

๓. ผู้ร้องได้วินิจฉัยในประเด็นสุดท้ายว่าไม่ได้มีการกู้ยืมกันจริง แต่สร้างหลักฐานขึ้นมาเพราะ เกรงว่าผู้ถูกร้องจะถูกตรวจสอบพบว่ามีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในการยื่นบัญชีแสดงรายการ ทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ เมื่อเปรียบเทียบกับที่เคยยื่นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ จึงฟังว่าการแสดงยอดหนี้ไว้ ๔๕ ล้านบาทก็เพื่อให้ทรัพย์สินสุทธิที่ยื่นไว้ในปี ๒๕๔๐ มีจำนวน ที่ใกล้เคียงกับที่แสดงไว้เมื่อปี ๒๕๓๘ นั่นเอง

คำวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้ยังคลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริงโดยสิ้นเชิงเพราะสาเหตุที่ ผู้ถูกร้องมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นคิดจากปี ๒๕๓๘ มาถึงปี ๒๕๔๐ เป็นจำนวนเงินประมาณ ๓๗ ล้านบาทนั้น สืบเนื่องมาจากแต่เดิมการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินตามรัฐธรรมนูญ ฉบับเก่าที่ต้องแสดงทรัพย์สินและหนี้สินต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. นั้น เป็นการยื่นทรัพย์สินและหนี้สิน เพียงตัวผู้ถูกร้องโดยลำพังเท่านั้น ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ผู้ถูกร้องมีหน้าที่ ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินรวมทั้งคู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะต่อผู้ร้อง ผู้ถูกร้อง ชี้แจงที่มาของทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นดังนี้

(ก) เงินสดที่เพิ่มขึ้น ๑๑,๘๘๒,๐๓๕.๑๒ บาทนั้น เป็นรายได้หรือกำไรจากการลงทุน ซึ่ง นางฉวีวรรณ ภรรยาของผู้ถูกร้องไปร่วมลงทุนในธุรกิจการค้าอสังหาริมทรัพย์ กับนายประธาน พงษ์ศิริวักย์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ โดยได้รับผลกำไรดังกล่าวเป็นเช็คเงินสดธนาคารไทยทูลุ จำกัด (มหาชน) สาขา พัฒน์พงศ์ เช็คเลขที่ ๒๕๗๖๓๕๑ จำนวนเงิน ๒๑,๕๖๕,๒๕๔.๕๔ บาท ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ ผู้ถูกร้องได้ให้ นางฉวีวรรณ (ภรรยา) สลักหลังเช็คให้ผู้ถูกร้องแล้วนำไปเข้าบัญชีเงินฝากประจำของ ผู้ถูกร้องที่ธนาคารเอเซีย จำกัด (มหาชน) สาขานนทบุรี จำนวน ๒๐ ล้านบาท และนำเข้าบัญชีกระแส

รายงานของผู้ถูกร้องที่ธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) สาขานนทบุรี จำนวน ๑,๕๖๕,๒๕๔.๕๔ บาท ทั้งสองบัญชีดังกล่าวได้นำเข้าเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๐ ซึ่งผู้ถูกร้องก็ได้แจ้งและแสดงหลักฐานดังกล่าวของจำนวนเงินส่วนนี้ต่อผู้ร้องไว้แล้ว

(ข) เงินลงทุนที่เพิ่มขึ้น ๘ ล้านบาทนั้น สืบเนื่องมาจากผู้ถูกร้องได้นำรายได้จากเงินเดือนและรายได้จากผลประโยชน์ในเงินลงทุนที่นางฉวีวรรณ (ภรรยา) ผู้ถูกร้องได้นำเงินไปลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์ กับนายประธาน พงษ์สิวกัย ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๓ โดยในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ทรัพย์สินและหนี้สินของนางฉวีวรรณ (ภรรยา) ผู้ถูกร้องยังไม่ต้องแสดงต่อผู้ร้อง นำไปซื้อหุ้นธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) เลขทะเบียนผู้ถือหุ้น ๖๐๐๘๒๘๘๘๖ วันที่ออกใบหุ้น ๓ มิถุนายน ๒๕๓๕ จำนวน ๘๐๐,๐๐๐ หุ้น ซึ่งผู้ถูกร้องได้แจ้งและแสดงหลักฐานจำนวนเงินส่วนนี้ต่อผู้ร้องไว้แล้ว

(ก) ที่ดินที่เพิ่มขึ้น ๑๒ แปลง มูลค่า ๑๗,๒๐๘,๑๒๐ บาท นั้น ผู้ถูกร้องได้นำเงินที่เรียกหนี้คืนจากผู้ที่ยืมเงินผู้ถูกร้อง ซึ่งผู้ถูกร้องได้แสดงรายการทรัพย์สินไว้ในปี ๒๕๓๘ ด้วยว่าผู้ถูกร้องได้ให้บุคคลต่างๆ ยืมไว้เป็นเงิน ๑๐ ล้านบาท ต่อมาเมื่อผู้ถูกร้องได้รับเงินที่ยืมกลับคืนมาแล้ว จึงนำไปซื้อที่ดินที่สนามบินน้ำ ราคา ๕ ล้านบาท นอกจากนี้ผู้ถูกร้องได้นำเงินที่ผู้ถูกร้องมีรายได้ประจำปี เงินเดือนและโบนัสไปซื้อที่ดินที่อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา ในราคา ๕๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่ดินที่จังหวัดพิจิตรที่มีเพิ่มขึ้นจำนวน ๕ แปลงนั้น ก็ล้วนเป็นที่ดินที่ผู้ถูกร้องได้รับจําหน่ายจากชาวบ้านในธุรกิจทำไร่ของของผู้ถูกร้อง ส่วนยอดเงินที่รับจําหน่ายไว้ ประมาณ ๗,๘๐๐,๐๐๐ บาทนั้น ผู้ถูกร้องได้นำเงินสดที่มีอยู่เดิม ๑๐ ล้านบาท ซึ่งผู้ถูกร้องได้แจ้งและแสดงหลักฐานจำนวนเงินดังกล่าวต่อผู้ร้องไว้แล้วไปจ่ายแก่ผู้จําหน่าย

ดังนั้น กรณีที่ผู้ถูกร้อง มีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๓๘ เป็นเงิน ๓๗ ล้านบาทเช่นนั้น จึงมีแหล่งที่มาถูกต้องตามที่ชี้แจงแล้วข้างต้น ผู้ถูกร้องจึงไม่ได้ทำหลักฐานการกู้เงินจำนวน ๕๕ ล้านบาท เพื่อมาทดแทนกับทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นดังที่ผู้ร้องได้วินิจฉัยแต่อย่างใด นอกจากนั้นแล้ว วิทยุชุมชนโดยทั่วไปคงไม่มีใครทำหลักฐานแสดงคามมีอยู่ของหนี้สินที่ไม่มีอยู่จริงขึ้นมา เพื่อมาทดแทนการเพิ่มขึ้นของทรัพย์สินเป็นแน่ เพราะหากทำเช่นนั้นแล้วในท้ายที่สุดก็ต้องแสดงให้เห็นว่า หนี้ดังกล่าวจะรับสิ้นไปเพราะเหตุใด เอาทรัพย์สินที่ไหนและได้มาอย่างไรมาชำระหนี้จำนวนดังกล่าว อนึ่ง หนี้สินที่ผู้ถูกร้องก่อขึ้นจะมีมากน้อยเท่าไรก็คงไม่อาจทำให้ผู้ถูกร้องรอดพ้นจากการถูกตรวจสอบที่มาของทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นได้ เช่น แม้ผู้ถูกร้องจะมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย แต่มีหนี้สินเพิ่มขึ้นมากมาย ผู้ถูกร้อง

ก็คงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องอธิบายความเป็นมาที่ชอบธรรมของทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นดังกล่าวนี้ได้ เพราะการตรวจสอบความเป็นมาของทรัพย์สินที่เพิ่มมากขึ้นจะมากน้อยเท่าไรก็ตามไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าผู้ถูกตรวจสอบมีหนี้สินมากหรือน้อยกว่าทรัพย์สินที่เพิ่มมากขึ้น

คำวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้ นอกจากจะปราศจากมูลความจริงโดยสิ้นเชิงแล้ว ยังเป็นคำวินิจฉัยที่มุ่งปรักปรำให้ร้ายผู้ถูกร้องโดยปราศจากเหตุผลและไร้คุณธรรม ทำให้กระแอสังคมเข้าใจผิด มีอคติเกลียดชังในตัวผู้ถูกร้อง ขณะเดียวกันกระแอสังคมส่วนหนึ่งที่ไม่ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยละเอียดต่างชื่นชมและใส่ใจต่อผลคำวินิจฉัยของผู้ร้องอย่างออกหน้าออกตา

แม้เมื่อผลการวินิจฉัยของผู้ร้องได้ประกาศออกมาแล้ว ยังมีกรรมการ ป.ป.ช. บางท่านได้ปลุกกระแอสังคมอย่างต่อเนื่องโดยการให้ข่าวสัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชน ไล่ความให้ร้ายต่อผู้ถูกร้อง ซ้ำเติมเพื่อให้ผู้คนเข้าใจผิดเกลียดชังในตัวผู้ถูกร้องมากขึ้นอีก โดยกล่าวหาว่าผู้ถูกร้องจำเป็นต้องทำสัญญากู้เงินกับบริษัท เอ เอ เอส ฯ เป็นเท็จขึ้นมาเพื่อมากลบจำนวนเงินและทรัพย์สินของผู้ถูกร้องที่เพิ่มขึ้นจากเดิม อีกทั้งยังให้สัมภาษณ์แสดงความเห็นชี้ว่า โน้มน้าวให้ศาลรัฐธรรมนูญทำคำวินิจฉัยคดีนี้ไปในแนวทางเดียวกับคำวินิจฉัยของผู้ร้องดังปรากฏตามข่าวในหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นข้อกล่าวหาที่เป็นเท็จเป็นการใช้อำนาจเกินขอบเขต โดยไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ถูกร้อง อันเป็นการกระทำที่ขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และขัดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๑๒๐ อีกด้วย

๔. คำวินิจฉัยของผู้ร้องล้วนขัดกับข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย แนวคำพิพากษาของศาลฎีกา และยังขัดกับตรรกศาสตร์ เพราะบรรดาสรพเอกสารทั้งหมดที่ผู้ถูกร้องได้เสนอต่อผู้ร้อง รวมทั้งเอกสารที่ผู้ร้องได้เรียกมาจากหน่วยงานต่าง ๆ ผู้ร้องไม่อาจโต้แย้งหักล้างความมีอยู่ ความถูกต้องแท้จริงแห่งเอกสารดังกล่าวได้เลย ผู้ร้องเพียงแต่ตั้งข้อสงสัยไม่น่าเชื่อถือว่าเอกสารดังกล่าวนั้นทำขึ้นจริงทั้ง ๆ ที่ผู้ถูกร้องได้นำสืบยืนยันถึงความถูกต้องแท้จริง และความมีอยู่จริงแห่งเอกสารนั้น ๆ เมื่อผู้ร้องไม่อาจโต้แย้งหรือหาหลักฐานมาทำลายความน่าเชื่อถือของเอกสารเหล่านั้นได้ ผู้ร้องจึงอยู่ในฐานะที่พึงต้องรับฟังเอกสารเหล่านั้น แล้วนำมาวินิจฉัยให้เป็นคุณแก่ผู้ถูกร้อง แม้ในการพิจารณาพิพากษาคดีอาญาหากมีกรณีสงสัยศาลยังต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลย ซึ่งเป็นหลักการสำคัญที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน รวมตลอดทั้งสังคมในประเทศอารยะทุกประเทศ แต่การพิจารณาของผู้ร้องในคดีนี้ผู้ร้องกลับหยิบยกความสงสัยขึ้นมาวินิจฉัยให้เป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกร้อง จึงถือได้ว่าเป็นคำวินิจฉัยที่ขัดกับหลักนิติธรรมโดยสิ้นเชิง

จึงขอชี้แจงว่า ไม่มีเหตุผลใดเลยที่ผู้ถูกร้องจะนำเอกสารสัญญาคู่กันเป็นเท็จมาเสนอต่อผู้ร้อง ทั้งๆ ที่ผู้ถูกร้องก็ไม่ได้มีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นจากเดิม ผู้ถูกร้องได้แสดงความบริสุทธิ์ใจโดยยื่นหลักฐานสัญญา คู่กันสามฉบับแสดงต่อผู้ร้องเพื่อยืนยันหลักฐานเกี่ยวกับหนี้สินที่ผู้ถูกร้องก่อขึ้นจริง ซึ่งหากผู้ถูกร้องปกปิด ไม่ยื่นเอกสารดังกล่าวโดยไม่แสดงรายการหนี้สินดังกล่าวต่อผู้ร้อง ผู้ร้องก็ไม่อาจจะทราบความจริงในส่วนนี้ ได้เลย และผู้ถูกร้องก็คงไม่ต้องรับเคราะห์กรรมเช่นนี้ ครั้นผู้ถูกร้องได้แสดงหลักฐานที่แท้จริงเสนอต่อ ผู้ร้องกลับกลายเป็นผลร้ายต่อตัวผู้ถูกร้องมากกว่าที่จะปกปิดซ่อนเร้นไว้ การที่ผู้ถูกร้องได้ยื่นหลักฐาน สัญญาคู่ตามความจริงที่เกิดขึ้น แต่ผู้ร้องกลับตั้งข้อสงสัย และได้พิจารณาวินิจฉัยหลักฐานดังกล่าว บนพื้นฐานแห่งความสงสัยให้เป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกร้องคล้ายตามกระแสสังคมที่ปลุกกระดมจากบางฝ่าย เพื่อความสะใจของผู้คนบางกลุ่มนับได้ว่าเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยเหตุผล ทั้งยังเป็นอันตรายต่อการ พัฒนาในระบอบประชาธิปไตยอีกด้วย จริงอยู่ระยะเริ่มแรกที่ผู้ร้องวินิจฉัยกรณีนี้ผู้ร้องได้รับการสนับสนุน แซ่ซ้องจากสังคมบางส่วนหรือส่วนใหญ่ในขณะนั้น แต่ถ้ากระแสสังคมที่สนับสนุน หรือหลงปล้ำกับ คำวินิจฉัยที่จอมปลอมหรือตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงและข้อกฎหมาย ไร้มนโสำนึกอันสุจริต ทั้งยังแฝงไปด้วยอคติแล้ว ท้ายที่สุดก็จะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆ เลยในสังคม นิติรัฐและสังคมประชาธิปไตยในอนาคต อาศัยเหตุดังที่ผู้ถูกร้องได้ชี้แจงมาดังกล่าวข้างต้น จึงขอให้ ศาลรัฐธรรมนูญได้โปรดพิจารณาและวินิจฉัยกลับความเห็นของผู้ร้องว่า ผู้ถูกร้องมิได้จงใจแสดงรายการ ทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕

ศาลรัฐธรรมนูญได้ออกนั่งพิจารณาในวันที่ ๑๘ และ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๓ วันที่ ๗, ๒๒ ๒๖ และ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๓ ซึ่งผู้ถูกร้องได้นำพยานเข้าเบิกความ จำนวน ๓ ปาก ได้แก่ นายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย นายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ และนายลิขิต ศิรินารัตน์ ส่วนผู้ร้องแถลงยืนยัน ข้อเท็จจริงตามคำร้อง และได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่าผู้ร้องมิได้รับฟังหรือเชื่อเหตุผลของคณะทำงานของผู้ร้อง ทั้งหมด แต่จะรับฟังเฉพาะในส่วนที่ผู้ร้องได้แจ้งและลงชื่อไว้เป็นหลักฐานส่งต่อศาลรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ คำให้การที่ทั้งสองฝ่ายได้ให้การไว้ในการออกนั่งพิจารณานั้น จะได้นำมาพิจารณาในขั้นตอนการวินิจฉัยต่อไป

ผู้ถูกร้องได้ยื่นคำแถลงการณ์ปิดคดี ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ต่อศาลรัฐธรรมนูญ สรุปความ ได้ว่า

๑. ผู้ถูกร้องขอถือเอาคำร้องคัดค้านของผู้ถูกร้องที่ได้ยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญเมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๓ เป็นส่วนหนึ่งของคำแถลงการณ์ปิดคดีฉบับนี้ด้วย
๒. คำวินิจฉัยของผู้ร้องไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ดังนี้

๒.๑ ข้อวินิจฉัยของผู้ร้องที่ว่าสัญญากู้เงินทั้ง ๓ ฉบับ ลงนามในวันเดียวกันซึ่งไม่ตรงกับวันที่ที่ปรากฏในสัญญาทั้ง ๓ ฉบับ และไม่มีการส่งมอบเงินในวันทำสัญญา เป็นข้อวินิจฉัยที่มีใช้สาระสำคัญของสัญญา เพราะสัญญาจะลงวันที่ใดและจะมีการลงนามจริงในวันใดนั้น เป็นผลความหาใช้สาระสำคัญของสัญญาขี้มเงินไม่ สาระสำคัญของสัญญาขี้มเงินอยู่ที่ว่า คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายมีหนี้สินต่อกันจริงตามข้อความที่ปรากฏในสัญญาขี้มเงินหรือไม่ อันถือได้ว่าเป็นวัตถุประสงค์หนึ่งของนิติกรรมการขี้ม ซึ่งจากข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกร้องนำสืบรับฟังเป็นที่ยุติได้แล้วว่า สัญญาขี้มเงินทั้ง ๓ ฉบับ มีหนี้สินต่อกันจริง โดยเป็นหนี้เงินกู้ที่ผู้ถูกร้องได้ขี้มเงินจากนายเกษนันท์ จำนวน ๔๕ ล้านบาท แล้วต่อมาได้มีการโอนหนี้ดังกล่าวมาเป็นหนี้ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เป็นผู้ให้กู้ตามสัญญาทั้ง ๓ ฉบับ สำหรับมูลเหตุจูงใจที่ผู้ถูกร้องต้องขี้มเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทดังกล่าวจากนายเกษนันท์ ก็เพราะต้องการให้ครอบครัวของผู้ถูกร้องซึ่งได้แก่ภรรยาและบุตร มีธุรกิจเป็นของตนเอง จึงตัดสินใจเข้าไปซื้อหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด จากนายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ซึ่งเป็นบริษัทเป็นที่มั่นคงมีสินทรัพย์เป็นที่ดินมูลค่าอย่างต่ำตามราคาประเมินของกรมที่ดินรวมทั้งสิ้น ๗๕ ล้านบาท หรือหากจะถือตามราคาปรากฏในงบดุลของบริษัท ฯ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ก็มีราคา ๕๓,๘๕๕,๕๗๗.๓๕ บาท ซึ่งเมื่อคำนวณมูลค่าสินทรัพย์และหนี้สินแล้วในขณะปี พ.ศ. ๒๕๓๘ หุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด จะมีมูลค่าประมาณหุ้นละ ๑๐๐ บาท ใกล้เคียงกับมูลค่าจดทะเบียน นอกจากนี้ข้อเท็จจริงยังปรากฏว่า นายเกรียงได้เสนอขายหุ้นทั้งหมดในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด แก่ผู้ถูกร้องในราคา ๖๐ ล้านบาท โดยมีข้อตกลงว่า นายเกรียงต้องไปเพิ่มทุนจดทะเบียนอีก ๕๕ ล้านบาท เมื่อรวมกับทุนจดทะเบียนที่มีอยู่เดิมอีก ๑ ล้านบาท จะเป็นทุนจดทะเบียน ๖๐ ล้านบาท เท่ากับราคาที่ตกลงซื้อขาย เพื่อจะได้นำเงินที่ได้จากการเพิ่มทุนไปชำระหนี้ของบริษัท ฯ ที่มีอยู่เดิมให้หมดก่อน ผู้ถูกร้องพิจารณาแล้วเห็นว่าทันทีที่ผู้ถูกร้องตกลงซื้อหุ้นดังกล่าว ผู้ถูกร้องก็จะได้กำไรจากมูลค่าของสินทรัพย์ของบริษัท ฯ ประมาณ ๒๐ ล้านบาททันที แต่ขณะนั้นผู้ถูกร้องไม่มีเงินสดเพียงพอจึงต้องไปขอกู้เงินจาก นายเกษนันท์ ซึ่งเป็นกรรมการของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เป็นเงิน ๔๕ ล้านบาท เมื่อรวมกับเงินสดที่ผู้ถูกร้องมีอยู่ประมาณ ๑๕ ล้านบาท ก็จะครบ ๖๐ ล้านบาทพอดี ซึ่งผู้ถูกร้องไม่ทราบว่า นายเกษนันท์ ไปขอกู้ยืมเงินจากผู้ใดมาให้ผู้ถูกร้องขี้มอีกทอดหนึ่ง

ระหว่างที่ผู้ถูกร้องได้ผ่อนชำระเงินค่าหุ้นให้กับนายเกรียง บริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ก็ได้จดทะเบียนเพิ่มทุนของบริษัทต่อกรมทะเบียนการค้าเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๓๘ จากเดิมที่มีทุนจดทะเบียน ๑ ล้านบาท เป็น ๖๐ ล้านบาท เอกสารเพิ่มทุนเป็นเอกสารที่ยื่นต่อกรมทะเบียนการค้า

ในขณะที่มีการเพิ่มทุนของบริษัท ผู้ถูกร้องจึงไม่สามารถที่จะจัดทำเอกสารดังกล่าวย้อนหลังเพื่อใช้เป็นเอกสารประกอบข้ออ้างในคดีนี้ได้ หุ้นเพิ่มทุนดังกล่าวนายเกรียงเป็นผู้เข้าซื้อทั้งหมดจากผู้ถือหุ้นเดิมแล้วนำมาขายให้แก่ผู้ถูกร้อง ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๒๒๐ ประกอบมาตรา ๑๒๒๒ เมื่อผู้ถูกร้องชำระเงินค่าหุ้นให้ นายเกรียงครบจำนวน ๔๕ ล้านบาทแรก นายเกรียง จึงได้ดำเนินการโอนหุ้นให้ภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้องเข้าเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทดังกล่าว โดยได้โอนหุ้นทั้งหมดให้แก่ภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้องจำนวน ๖๐๐,๐๐๐ หุ้น คงเหลือหุ้นของ นายเกรียง ๑ หุ้น และนายกิติ ๑ หุ้น เพื่อให้จำนวนผู้ถือหุ้นครบ ๗ คน ตามกฎหมาย

ข้อเท็จจริงดังกล่าวในชั้นพิจารณาได้สวนคดีนี้ นายก้านรงค์ จันทิก ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ร้องก็ได้ให้การยอมรับตอนตอบคำถามค้านของ นายสุรัชย์ เต็งบุญเลิศชัย ทนายความของผู้ถูกร้อง แล้วดังนี้

“...เงินกู้ที่ได้มา ผู้ถูกร้องได้แสดงหลักฐานว่าได้นำไปลงทุนในกิจการของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด อันเป็นมูลเหตุในการกู้ยืมเงินดังกล่าว .... บริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด เดิมมีทุนจดทะเบียนอยู่ ๑ ล้านบาท เมื่อผู้ถูกร้องไปลงทุนในบริษัท ฯ ดังกล่าวก็พบว่า บริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ได้มีการจดทะเบียนเพิ่มทุนอีกรวมเป็น ๖๐ ล้านบาท เงินลงทุนจำนวน ๖๐ ล้านบาทนี้ เท่ากับวงเงินที่ผู้ถูกร้องได้ให้การไว้กับคณะกรรมการว่า เป็นวงเงินที่ผู้ถูกร้องจะนำไปลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ...จึงยืมเงินจากนายกฤษณ์นรินทร์ เพื่อให้บุตรไปลงทุนทำธุรกิจจำนวน ๕๐ - ๖๐ ล้านบาท ...หลังจากที่ได้มีการกู้ยืมเงินกันแล้วก็ได้ตรวจสอบต่อไปด้วยว่าบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ได้มีการจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงรายชื่อผู้ถือหุ้นใหม่จากกลุ่มเดิมเป็นกลุ่มของ ภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้อง ...ก่อนที่ภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้องจะเข้าไปซื้อกิจการของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด กับปี ภายหลังจากที่ภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้องได้เข้าไปซื้อกิจการของบริษัท ดังกล่าว จำนวนผู้ถือหุ้นที่มีอยู่เดิมได้พ้นสภาพจากการเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทดังกล่าวไปทั้งหมด..”

ต่อมาในปี ๒๕๔๐ เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยเริ่มมีปัญหาและมีการประกาศลดค่าเงินบาทจากรัฐบาลในขณะนั้น เป็นเหตุให้ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ตกต่ำอย่างมาก ผู้ถูกร้องจึงตัดสินใจที่จะงดการลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด จนครบ ๖๐ ล้านบาท ตามข้อตกลงที่มีอยู่เดิม และได้แจ้งให้ นายเกรียงทราบว่าจะขอลงทุนเพียงเท่าจำนวนเงินค่าหุ้นส่วนที่ได้ชำระไปแล้วคือ ๔๕ ล้านบาท ดังนั้น ผู้ถูกร้องจึงให้บุตรของผู้ถูกร้องทั้ง ๔ คน โอนหุ้นคืนให้แก่ นายเกรียง แต่เพื่อให้จำนวนหุ้นเป็นตัวเลขกลมๆ จึงโอนคืนไปคนละ ๔๐,๐๐๐ หุ้น รวมเป็นหุ้น ๑๖๐,๐๐๐ หุ้น คิดเป็นเงิน ๑๖ ล้านบาท ซึ่งฝ่ายนายเกรียง ฯ ได้ทอนคืนเป็นเงินสดให้แก่ผู้ถูกร้อง ๑ ล้านบาท ส่วนหุ้นของ

ภรรยา จำนวน ๑๑๕,๕๕๘ หุ้น นั้น เนื่องจากภายหลังที่ได้มีการทำสัญญากู้เงินกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด โดยใช้หุ้นของธนาคารเอเซีย จำกัด (มหาชน) จำนวน ๑,๘๐๐,๐๐๐ หุ้น ไปวางเป็นหลักค้ำประกันแล้ว มูลค่าหุ้นของธนาคารเอเซียตกต่ำลงจนไม่คุ้มกับวงเงินที่กู้ยืมมา ผู้ถูกร้อง จึงให้ภรรยาโอนหุ้นดังกล่าวเพื่อเป็นหลักประกันเพิ่มเติม โดยฝ่ายบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัดแจ้งให้โอนหุ้นจำนวนดังกล่าวให้แก่ นางกัญญารีย์ จันทรวนพงศ์ โดยมีข้อตกลงว่าจะมีการโอนหุ้นคืนให้แก่ผู้ถูกร้องเมื่อผู้ถูกร้องได้ชำระหนี้เงินกู้ครบแล้ว เหตุที่ต้องโอนหุ้นโดยวิธีโอนกรรมสิทธิ์กัน เด็ดขาดก็เนื่องจากหุ้นของ บริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ที่ออกให้แก่ภรรยาผู้ถูกร้องเป็นหุ้น ระบุชื่อ จึงไม่สามารถโอนลอยได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๑๒๕ วรรคสอง ซึ่งบัญญัติไว้ว่า

“มาตรา ๑๑๒๕ วรรคสอง การโอนหุ้นชนิดระบุชื่อลงในใบหุ้นนั้น ถ้ามิได้ทำเป็นหนังสือและลงลายมือชื่อของผู้โอนกับผู้รับโอน มีพยานคนหนึ่งเป็นอย่างน้อยลงชื่อรับรองลายมือชื่อด้วยแล้ว ท่านว่าเป็นโมฆะ อนึ่ง ตราสารอันนั้นต้องแถลงเลขหมายของหุ้นซึ่งโอนกันนั้นด้วย”

ภายหลังการโอนหุ้นคืนให้แก่นายเกรียงและการโอนหุ้นเพื่อค้ำประกันนี้เพิ่มเติมให้แก่บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แล้ว ครอบครัวผู้ถูกร้องจึงคงถือหุ้นอยู่ในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด เพียง ๓๒ ล้านบาท ซึ่งตรงกับค่าแถลงของผู้ถูกร้องที่ได้แถลงต่อสภาผู้แทนราษฎรในคราวที่เปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒

และในระหว่างการไต่สวนคดีนี้ ศาลรัฐธรรมนูญก็ได้มีหนังสือแจ้งไปยังกรมทะเบียนการค้าให้ตรวจสอบข้อมูลดังกล่าวด้วย ซึ่งก็ปรากฏข้อเท็จจริงอย่างเดียวกัน จึงเป็นที่ยุติได้ว่าผู้ถูกร้องได้นำเงินที่กู้ยืมไปลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด จำนวน ๔๕ ล้านบาทจริง แต่คณะทำงานของผู้ร้องกลับไม่ได้สอบสวนไว้ จึงเป็นข้อบกพร่องในการสอบสวนประการที่ ๑ ของผู้ร้อง

จากมูลเหตุจูงใจในการลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ผู้ถูกร้องจึงจำเป็นต้องไปขอกู้เงินจากนายกฤษนันท์ จำนวน ๔๕ ล้านบาท โดยผู้ถูกร้องไม่ทราบมาก่อนว่าเงินที่นายกฤษนันท์นำมาให้กู้ยืมนั้น เป็นเงินที่นายกฤษนันท์ไปกู้ยืมจากบุคคลภายนอกมา และเนื่องจากการกู้ยืมเงินของผู้ถูกร้องก็เพื่อจะนำไปชำระค่าหุ้นให้แก่ นายเกรียง ผู้ถูกร้องจึงขอให้นายกฤษนันท์มอบให้เป็นเงินสด เพื่อที่จะได้นำไปชำระให้แก่ นายเกรียง ได้ในวันเดียวกัน โดยผู้ถูกร้องไม่เคยคาดคิดว่าวิธีการนี้จะถูกมองว่าเป็นสิ่งผิดปกติหรือเป็นพิรุณในการกู้ยืมเงินของผู้ถูกร้องแต่อย่างใด ทั้งๆ ที่เป็นเรื่องปกติในวงการธุรกิจอย่างไรก็ดี เมื่อเกิดปัญหาคดีนี้ขึ้นผู้ถูกร้องจึงทราบว่าเงินที่ นายกฤษนันท์นำมาให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมนั้น นายกฤษนันท์ ได้ไปกู้ยืมจากนายทรงชัยอีกทอดหนึ่ง ซึ่งนายทรงชัยก็ได้เบิกความยืนยันต่อศาลนี้แล้วว่า

ได้ให้กู้ยืมเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทแก่นายกฤษนันท์จริง โดยเงินที่ให้กู้ยืมนี้จะเป็นเงินที่นายทรงชัยส่งจ่ายเช็คไปเบิกจากธนาคารนครหลวงไทย จำกัด สาขาสามย่าน เป็นเช็คจำนวน ๑๒ ฉบับ ซึ่งบางครั้งก็จะเบิกเท่ากับเงินที่ให้ยืม บางครั้งก็จะเบิกโดยรวมกับเงินสดที่นายทรงชัยมีอยู่ ดังนั้น การจ่ายเงินสดตามสัญญาชำระระหว่างนายทรงชัยกับนายกฤษนันท์ก็ดี และระหว่างนายกฤษนันท์กับผู้ถูกร้องก็ดี จึงมิใช่เรื่องผิดปกติแต่อย่างใด เนื่องจากผู้ถูกร้องทราบอยู่แล้วว่าเงินที่กู้ยืมมานั้นมีวัตถุประสงค์ที่จะนำไปชำระหนี้ให้แก่ นายเกรียง เป็นค่าซื้อหุ้น จึงมิใช่ข้อพิพาทหรือข้อสงสัยดังเช่นที่ผู้ร้องวินิจฉัยไม่

ส่วนปัญหาที่ว่าเหตุใดขณะที่ผู้ถูกร้องถูกอภิปรายไม่ไว้วางใจในสภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ จึงได้ตอบชี้แจงไปว่าบุตรของผู้ถูกร้องได้ลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด เป็นเงิน ๓๒ ล้านบาท และมีการลงทุนทำไร่ร่อนที่จังหวัดพิจิตรในบริษัท ชาละวัน จำกัด และลงทุนเลี้ยงนกกระจอกเทศในบริษัท ฟาร์มพิจิตรไทยปศุสัตว์ จำกัด

ปัญหาดังกล่าวผู้ถูกร้องได้เบิกความชี้แจงต่อศาลในวันที่ผู้ถูกร้องได้แถลงต่อศาลด้วยวาจาเมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ แล้วว่า การตอบชี้แจงในสภาผู้แทนราษฎรดังกล่าวเป็นการตอบชี้แจงอย่างกว้างๆ โดยต้องการชี้แจงให้เห็นว่า ภรรยาและบุตรของผู้ถูกร้องทำธุรกิจได้บ้าง อีกประการหนึ่งขณะที่ผู้ถูกร้องตอบชี้แจงต่อสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ นั้น หุ้นในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ที่ถืออยู่ในนามของบุตรผู้ถูกร้องลดลงเหลือ ๓๒ ล้านบาทเท่านั้น ตามเหตุผลข้อเท็จจริงที่ได้ชี้แจงต่อศาลมาโดยลำดับข้างต้นแล้ว ผู้ถูกร้องจึงได้ตอบชี้แจงไปตามข้อเท็จจริงในขณะนั้น มิใช่เป็นกรณีที่ให้ข้อเท็จจริงแตกต่างกันอย่างฝายผู้ร้องพยายามตั้งเป็นข้อสังเกตแต่อย่างใด

ส่วนปัญหายอดเงินตามเช็คบางฉบับที่ไม่ตรงกับยอดเงินที่นายทรงชัยจ่ายให้ นายกฤษนันท์ นายทรงชัยก็เบิกความต่อศาลแล้วว่าเพราะตนมีเงินสดสำรองอยู่ด้วยส่วนหนึ่งจึงเบิกเงินจากธนาคารมารวมกับเงินสดที่ตนมีอยู่แล้วจึงจ่ายให้ไป และบางฉบับก็เบิกรวมกับรายการจ่ายอื่นๆ ส่วนเช็คที่มีปัญหาถูกนำไปวิพากษ์วิจารณ์กันมากตามคำให้สัมภาษณ์ชั้นนำของ นายกล้าณรงค์ จันทิก ผู้แทนผู้ร้องว่ามีเศษสตางค์ นั้น คือ เช็คที่ส่งจ่ายลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ ซึ่งมีความจริงขณะส่งจ่ายเช็คดังกล่าวไม่มีเศษสตางค์ แต่เป็นตัวเลขกลมคือ ๔,๘๐๐,๐๐๐ บาท เพราะพยาน คือ นายทรงชัย มีเงินสดสำรองอยู่ แต่บังเอิญเมื่อไปเบิกเงินจากธนาคารพบว่าอัตราค่าเงินบาทแข็งขึ้น นายทรงชัยเห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อตนเอง จึงตัดสินใจให้ออนเงินไปต่างประเทศส่วนหนึ่งเพื่อชำระค่าอาหารมาที่สั่งซื้อจากประเทศออสเตรเลียจึงเกิดปัญหาเศษสตางค์ขึ้นด้วยเหตุบังเอิญ แต่คงไม่มีใครที่จะให้ยืมเงินจำนวน ๕ ล้านบาทด้วยเศษสตางค์ที่เกิดขึ้นดังกล่าว เพราะนายทรงชัยก็เบิกความแล้วว่าจะมีเงินสดสำรองไว้ที่บ้านตลอดเวลา

เมื่อผู้ถูกร้องสามารถพิสูจน์ต้นทางของเงินและปลายทางของเงินให้เห็นประจักษ์ได้จึงต้องฟังว่าหนี้เงินกู้จำนวน ๕๕ ล้านบาท เป็นหนี้ที่มีอยู่จริง และได้มีการส่งมอบเงินกู้กันเสร็จเรียบร้อยแล้วก่อนวันทำสัญญา การที่ไม่มีการส่งมอบเงินกันอีกในวันทำสัญญา ก็จึงหาได้มีผลทำให้สัญญาทั้ง ๓ ฉบับกลายเป็นเอกสารเท็จดังที่ผู้ร้องวินิจฉัยไม่

อย่างไรก็ดี แม้การกู้ยืมเงินกันโดยผู้กู้ยอมรับเอาสิ่งของอื่นแทนจำนวนเงินที่กู้โดยไม่ต้องส่งมอบเงินกันตามสัญญา ก็ยังมีผลให้สัญญาสมบูรณ์ได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๖ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า

“มาตรา ๖๕๖ ถ้าทำสัญญากู้ยืมเงินกันและผู้กู้ยอมรับเอาสิ่งของหรือทรัพย์สินอย่างอื่นแทนจำนวนเงินนั้นไซ้ ท่านให้คิดเป็นหนี้เงินค้ำชำระ โดยจำนวนเท่ากับราคาท้องตลาดแห่งสิ่งของหรือทรัพย์สินนั้นในเวลาและ ณ สถานที่ส่งมอบ

ความตกลงกันอย่างไรๆ ขัดกับข้อความดังกล่าวมานี้ ท่านว่าเป็นโมฆะ”

จากข้อเท็จจริงและข้อกำหนดข้างต้น สัญญาทั้ง ๓ ฉบับ จึงเป็นสัญญากู้ยืมเงินที่ประกอบด้วยมูลหนี้ที่มีอยู่จริงและมีผลบังคับใช้ได้ตามกฎหมาย แม้จะแยกทำสัญญาเป็น ๓ ฉบับและลงนามในวันเดียวกันซึ่งเป็นคนละวันกับวันที่ในสัญญา ก็ไม่มีผลทำให้สัญญาที่เป็นเอกสารถูกต้องแท้จริงกลายเป็นเอกสารเท็จไปได้ ข้อวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้จึงตกเป็นโมฆะตามบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๖ วรรคท้ายข้างต้น

๒.๒ ข้อวินิจฉัยของผู้ร้องที่ว่า หากมีการกู้ยืมเงินกันจริงก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องแยกสัญญาเป็น ๓ ฉบับ นั้น จากการไต่สวนพยานปากนายกฤษนันทร์ พลาฤทธิ์ ว่า เหตุที่ต้องทำสัญญาเงินกู้กับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ก็สืบเนื่องจากนายกฤษนันทร์และกรรมการคนอื่นๆ ของบริษัท ฯ มีความกังวลใจในเงิน ๕๕ ล้านบาทที่ต้องไปกู้ยืมจากนายทรงชัยมาอีกทอดหนึ่ง แต่ไม่กล้าแจ้งให้ผู้ถูกร้องทราบความจริง จึงหาทางออกว่าเงินกู้นี้เป็นของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เพื่อให้ผู้ถูกร้องเข้าใจถึงความจำเป็นที่จะต้องให้ผู้ถูกร้องทำสัญญากู้ยืมเงินพร้อมหาหลักประกันให้ด้วย ซึ่งเมื่อผู้ถูกร้องได้รับแจ้งดังกล่าวก็ตกลงยินยอมที่จะทำสัญญากู้ยืมเงินให้แต่ขอให้แยกสัญญาออกเป็น ๓ ฉบับ โดยให้แต่ละฉบับถึงกำหนดชำระเงินห่างกัน ๒ เดือน เหตุผลที่ผู้ถูกร้องต้องขอแยกทำสัญญาเป็น ๓ ฉบับ ก็เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระการชำระหนี้คืนได้โดยสามารถแบ่งจ่ายตามจำนวนเงินที่กำหนดไว้ในสัญญาแต่ละฉบับ และเมื่อได้ชำระหนี้คืนตามจำนวนเงินกู้ในสัญญาแต่ละฉบับแล้ว ผู้ถูกร้องจะสามารถไถ่ถอนหลักประกันที่วางไว้คืนได้เป็นส่วนๆ หลักประกันที่ได้คืนมานั้น ก็จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ถูกร้องในการขอกู้ยืมเงินจากแหล่งทุนที่ใหม่ได้ในกรณีที่ผู้ถูกร้องขาดเงินที่จะ

ชำระหนี้คืนตามสัญญาฉบับถัดไป ซึ่งเป็นเหตุผลในเชิงธุรกิจอันเป็นประโยชน์ต่อผู้ถูกร้อง แต่ผู้ร้องกลับวินิจฉัยโดยใช้ความเห็นส่วนตัวของฝ่ายผู้ร้องว่า ไม่มีเหตุที่ผู้ถูกร้องจะต้องแยกทำสัญญาฉบับที่ ๓ ฉบับ จึงเป็นการวินิจฉัยโดยเอาความคิดเห็นของคณะทำงานของผู้ร้องเป็นเกณฑ์ โดยมีได้วินิจฉัยจากแนวคิดในเชิงธุรกิจ ซึ่งไม่เป็นธรรมต่อผู้ถูกร้อง เพราะมุมมองในการทำธุรกิจของแต่ละบุคคลย่อมที่จะไม่เหมือนกันได้ ข้อวินิจฉัยในส่วนนี้ของผู้ร้องจึงปราศจากเหตุผลที่ควรรับฟัง

นอกจากนี้ ผู้ถูกร้องได้เสนอที่จะนำหุ้นของธนาคารเอเชีย จำกัด จำนวน ๑,๘๐๐,๐๐๐ หุ้น ที่มีชื่อผู้ถูกร้องและภรรยาของผู้ถูกร้องเป็นผู้ถือหุ้น เป็นหลักทรัพย์วางค้ำประกันหนี้ตามสัญญาฉบับที่ ๓ ฉบับดังกล่าว ซึ่งข้อเท็จจริงที่รับฟังได้เป็นที่ยุติจากการสอบสวนของคณะทำงานของผู้ร้องเองว่า มูลค่าหุ้นของธนาคารเอเชียในขณะนั้นมีมูลค่าหุ้นละ ๓๕ บาท ซึ่งเพียงพอต่อการค้ำประกันหนี้เงินกู้จำนวน ๔๕ ล้านบาท ต่อมามูลค่าหุ้นของธนาคารเอเชียลดลง ผู้ถูกร้องจึงต้องโอนหุ้นของภรรยา (นางฉวีวรรณ ขจรประศาสน์) ไปค้ำประกันหนี้เพิ่มเติม

ดังนั้น หากไม่มีหนี้สินต่อกันจริง เหตุใดผู้ถูกร้องจึงต้องนำหุ้นธนาคารเอเชียจำนวน ๑,๘๐๐,๐๐๐ หุ้น และหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ที่ถือในนามภรรยาจำนวน ๑๑๕,๕๕๘ หุ้นไปค้ำประกันคำวินิจฉัยของผู้ร้องซึ่งเกิดจากความเห็นส่วนตัวโดยปราศจากแนวคิดในเชิงธุรกิจของคณะทำงานของผู้ร้องในส่วนนี้จะนำมาเป็นเกณฑ์ในการวินิจฉัยให้เป็นโทษแก่ผู้ถูกร้องมิได้ เพราะมีเช่นนั้นเท่ากับผู้ถูกร้องไม่มีเสรีภาพในการทำสัญญาอันเป็นธุรกรรมในทางธุรกิจอย่างหนึ่งอันเป็นการขัดกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๑ วรรคแรก และมาตรา ๕๐

๒.๓ ข้อวินิจฉัยของผู้ร้องที่ว่า การกู้ยืมเงินตามสัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับ กระทำเป็นเงินสดทั้งหมดจึงไม่มีความน่าเชื่อถือนั้น ข้อเท็จจริงกลับปรากฏว่า การกู้ยืมมีแหล่งที่มาของเงินและสามารถพิสูจน์ได้จากเช็คของนายทรงชัยที่ส่งจ่ายเพื่อเบิกเงินมาให้ นายกฤษณ์นรินทร์ แต่เมื่อปรากฏหลักฐานเป็นเช็คของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด สาขาสามย่าน จำนวน ๑๒ ฉบับ ซึ่งฝ่ายผู้ร้องเป็นฝ่ายตรวจสอบและขอหลักฐานจากธนาคาร ผู้ร้องกลับไม่นำมารวมวินิจฉัยในสำนวนการสอบสวนของผู้ร้อง อันเป็นข้อบกพร่องในการสอบสวนของผู้ร้องเป็นประการที่ ๒ ข้อวินิจฉัยของผู้ร้องจึงไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟังตรงกันข้าม กลับเป็นการชี้ให้เห็นถึงเจตนาไม่สุจริตของผู้ร้องที่มุ่งแต่จะหาเหตุที่วินิจฉัยให้เป็นโทษแก่ผู้ถูกร้องแต่เพียงอย่างเดียว

นอกจากนี้การรับโอนหนี้เงินกู้จำนวน ๔๕ ล้านบาท บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้ชำระเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทคืนให้แก่กรรมการเป็นเช็คของธนาคารจำนวน ๑๐ ฉบับ ประกอบกับหลักฐานใบสำคัญจ่ายของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ก็ปรากฏความจริงของ

นิติกรรมว่าทำเป็นเช็คผ่านธนาคาร มิใช่เป็นแต่เงินสดทุกชั้นตอนตามที่ผู้ร้องวินิจฉัยอีกเช่นกัน แต่ผู้ร้องก็มิได้สอบสวนข้อเท็จจริงในส่วนนี้ไว้ในสำนวนทั้งๆ ที่นายลิขิต ศิรินารัตน์ พยานผู้รู้เห็นเหตุการณ์นี้จะพยายามขอเข้าพบเพื่อชี้แจง แต่คณะทำงานของผู้ร้องกลับไม่ยินยอมให้เข้าพบ อันเป็นข้อบกพร่องของการสอบสวนของผู้ร้องเป็นประการที่ ๓

แม้ว่าการมอบเงินระหว่างนายทรงชัยกับนายกฤษณ์นันทร์ก็ดี นายกฤษณ์นันทร์กับผู้ถูกร้องก็ดี และระหว่างผู้ถูกร้องกับนายเกรียงก็ดี จะทำเป็นเงินสด แต่ก็ไม่ใช่เรื่องผิดปกติหรือเหลือเชื่อแต่อย่างใด เพราะข้อเท็จจริงรับฟังได้แล้วว่าผู้ถูกร้องกู้เงินมาเพื่อชำระค่าหุ้นให้นายเกรียง การชำระเป็นเงินสดจึงสะดวกรวดเร็วกว่าชำระด้วยเช็คเพราะไม่ต้องผ่านการเคลียร์ (การรอเรียกเก็บเงิน) ของธนาคารอีกหนึ่งวัน

๒.๔ ข้อวินิจฉัยของผู้ร้องเกี่ยวกับการโอนหนี้เงินกู้ระหว่างนายกฤษณ์นันทร์กับ บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ที่ผู้ร้องวินิจฉัยว่า นายกฤษณ์นันทร์และนายอนุศักดิ์ให้การขัดแย้งกันนั้น ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า นายกฤษณ์นันทร์ได้เบิกความต่อศาลแล้วว่า ที่ผู้ร้องอ้างว่าคำให้การของ นายกฤษณ์นันทร์และนายอนุศักดิ์ขัดแย้งกันนั้น แท้ที่จริงแล้วมิใช่การให้การขัดแย้งกัน แต่เนื่องมาจากคำถามของคณะทำงานของผู้ร้องไม่ชัดเจนทำให้เกิดความสับสน กล่าวคือ คณะทำงานของผู้ร้องได้ถามนายอนุศักดิ์ว่า “บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้คืนเงินจำนวน ๕๕ ล้านบาท แก่กรรมการผู้ให้นำเงินไปให้ พลตรี สนั่น กู้หรือยัง” ซึ่งนายอนุศักดิ์ได้ตอบตามความเป็นจริงว่า บริษัทได้คืนเงินจำนวน ๕๕ ล้านบาท แก่กรรมการแล้ว โดยจ่ายคืน ๕ งวด ตั้งแต่เดือนมีนาคม ๒๕๕๐ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๐ ขณะเดียวกันคณะทำงานได้ถามนายกฤษณ์นันทร์ว่า “การรับโอนหนี้ดังกล่าว บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้จ่ายเงินจำนวน ๕๕ ล้านบาท ให้แก่ผู้ใด...” เป็นเหตุให้นายกฤษณ์นันทร์สับสนและเข้าใจว่าเป็นการถามเพื่อประสงค์จะทราบว่าเป็นบริษัท เอ เอ เอส ฯ ได้คืนเงินให้นายทรงชัยหรือยัง นายกฤษณ์นันทร์จึงตอบว่า “ยังไม่ได้คืน” ซึ่งนายกฤษณ์นันทร์ก็ได้เบิกความยืนยันต่อศาลถึงความสับสนดังกล่าว

กรณีจะเป็นประการใดก็ตาม การโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างนายกฤษณ์นันทร์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ผู้ให้กู้คนเดิม กับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ซึ่งเป็นผู้รับโอนหนี้และกลายเป็นเจ้าหนี้เงินกู้คนใหม่นั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๔๕ ถือว่าเป็นการแปลงหนี้ใหม่ด้วยการเปลี่ยนตัวเจ้าหนี้ อันมีผลให้หนี้เดิมคือหนี้กู้ยืมระหว่างผู้ถูกร้องกับนายกฤษณ์นันทร์ระงับไป เกิดเป็นหนี้ใหม่ขึ้นตามสัญญาทุกทั้ง ๓ ฉบับ ซึ่งในกรณีนี้กฎหมายกำหนดให้นำบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยการโอนสิทธิเรียกร้องมาใช้บังคับตาม มาตรา ๓๐๖ โดยมีได้บังคับไว้ว่าการโอนสิทธิเรียกร้องจะต้องมีการชำระหนี้ระหว่างเจ้าหนี้เดิมกับเจ้าหนี้ใหม่เสียก่อนจึงจะมีผลสมบูรณ์ตามกฎหมาย

จากหลักกฎหมายดังกล่าว กรณีนี้จึงต้องฟังเป็นที่ยุติว่า การโอนสิทธิเรียกร้องโดยการเปลี่ยนตัวเจ้าหนี้เงินกู้จำนวน ๔๕ ล้านบาท จากนายกฤษณ์นรินทร์มาเป็นบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด มีผลสมบูรณ์โดยชอบด้วยกฎหมายทุกประการแล้วโดยไม่ต้องคำนึงว่ามีการคืนเงินกู้ระหว่างบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด และกรรมการแล้วหรือไม่ อันมีผลทำให้หนี้สินตามสัญญากู้เงินจำนวน ๓ ฉบับเป็นหนี้สินที่มีอยู่จริงและมีผลผูกพันระหว่างคู่สัญญาทั้ง ๓ ฉบับ โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ สัญญาทั้ง ๓ ฉบับจึงเป็นสัญญาที่ประกอบไปด้วยข้อความที่ถูกต้องแท้จริง ข้อวินิจฉัยของผู้ร้องในส่วนนี้จึงขัดกับข้อกฎหมายอย่างชัดเจนและไม่มีเหตุผลที่ศาลจะรับฟังอีกเช่นกัน

๒.๕ ข้อวินิจฉัยของฝ่ายผู้ร้องที่อ้างว่าสัญญาทั้ง ๓ ฉบับไม่ติดอากรแสตมป์จึงเป็นสัญญาที่ชำระฟังไม่ได้นั้น ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า ข้อวินิจฉัยในคดีนี้มีประเด็นอยู่เพียงว่า สัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับนั้นเป็นสัญญาที่ประกอบไปด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือไม่ ข้อพิพาทในคดีนี้มีใช่เป็นการฟ้องร้องเพื่อบังคับให้มีการปฏิบัติตามสัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น แม้สัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับดังกล่าวจะมีได้ติดอากรแสตมป์ก็มิใช่ผลตามกฎหมาย เพียงแต่จะใช้สัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับดังกล่าวเป็นหลักฐานในการฟ้องร้องบังคับกันทางแพ่งไม่ได้เท่านั้น มิได้มีผลถึงกับเป็นเอกสารเท็จดังเช่นที่ผู้ร้องวินิจฉัยไม่ ทั้งนี้ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๑๑๘

๒.๖ ข้อวินิจฉัยของผู้ร้องที่ว่า นายทรงชัยไม่อยู่ในฐานะที่จะให้กู้ยืมเงินได้ และบันทึกการกู้ยืมเงินระหว่างนายทรงชัยกับนายกฤษณ์นรินทร์ไม่ใช่สัญญากู้ยืมนั้น ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า จากข้อนำสืบของผู้ถูกร้องและจากคำเบิกความของ นายทรงชัย ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นายทรงชัยเป็นบุคคลที่มีฐานะทางการเงินดีมากที่สุดหนึ่งและอยู่ในฐานะที่จะให้กู้ยืมเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทได้ กล่าวคือ นายทรงชัยประกอบธุรกิจรับเหมาก่อสร้างและค้าส่งอาหารมัตร์พย์ มีธุรกิจทำโรงงานปลาป่นอยู่ที่จังหวัดปัตตานี และยังทำธุรกิจท่องเที่ยว มีเงินฝากประจำอยู่ในธนาคารที่ประเทศสิงคโปร์เป็นจำนวน ๓๐๐ ล้านบาทเศษ ก่อนที่จะให้นายกฤษณ์นรินทร์กู้ยืมเงิน นายทรงชัยก็เคยให้บุคคลอื่นกู้ยืมเงินจำนวนมากเช่นนี้มาก่อน ได้แก่ การให้นายพันธ์ศักดิ์ บุญพงษา กู้ยืมเป็นเงินสดรวมเป็นเงิน ๒๒,๕๒๐,๐๐๐ บาท ปรากฏหลักฐานตามคำพิพากษาของศาลแพ่งธนบุรี คดีหมายเลขแดงที่ ๖๐๓๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเอกสารนี้ ผู้ถูกร้องทำย้อนหลังไม่ได้ เพราะเป็นเอกสารที่มีอยู่จริงและมีอยู่ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ แต่กลับไม่ปรากฏในสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการทำงานของผู้ร้อง นอกจากนี้ นายทรงชัยยังเคยรับซื้อฝากที่ดินเป็นจำนวนเงินสูงถึง ๘๘,๕๐๐,๐๐๐ บาท ปรากฏหลักฐานตามสัญญาขายฝากที่ดินซึ่งจดทะเบียนไว้ ณ สำนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร สาขาบางกอกน้อย เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน

๒๕๓๘ และเอกสารนี้ผู้ถูกร้องก็ทำย้อนหลังไม่ได้เพราะเป็นเอกสารที่มีอยู่จริงและมีอยู่ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ แต่ผู้ร้องก็มีได้สอบสวนไว้ในสำนวนการสอบสวนของผู้ร้อง คงปรากฏแต่เพียงว่านายทรงชัยเคยให้นายเรืองเพชร เพชรวรกุล กู้ยืมเงินไปจำนวน ๓๐ ล้านบาท โดยนายเรืองเพชรทำหนังสือรับสภาพหนี้ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๑ ให้แก่นายทรงชัยไว้

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ผู้ร้องกลับวินิจฉัยว่าฐานะของนายทรงชัยไม่น่าเชื่อว่าจะให้ นายกฤษนันท์ กู้ยืมเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาท โดยวินิจฉัยจากการสอบสวนที่บกพร่องของคณะทำงานของผู้ร้อง จึงเป็นการวินิจฉัยที่ไม่ชอบ ขัดกับข้อเท็จจริง และเป็นข้อบกพร่องประการที่ ๔ ในการสอบสวนของ คณะทำงานของผู้ร้อง

ส่วนข้อวินิจฉัยที่ว่าบันทึกการกู้ยืมเงินไม่ใช่หลักฐานการทำสัญญากู้ยืมเงินระหว่างนายทรงชัย กับนายกฤษนันท์ นั้น ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า การกู้ยืมเงินกันนั้น กฎหมายได้บัญญัติไว้แต่เพียงว่าต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือเท่านั้น ดังนั้น หากได้พิจารณาจากบันทึกการกู้ยืมเงินประกอบกับใบรับเงินที่ นายกฤษนันท์ ทำให้ไว้แก่นายทรงชัย จะเห็นได้ว่าเป็นบันทึกการกู้ยืมเงินและเอกสารใบรับเงินดังกล่าว มีข้อความครบถ้วนอันถือเป็นหลักฐานแห่งการกู้ยืมเงินที่เป็นหนังสือแล้ว เอกสารดังกล่าวจึงใช้เป็น หลักฐานในการฟ้องร้องเพื่อบังคับคดีระหว่างนายทรงชัยผู้ให้กู้กับนายกฤษนันท์ผู้กู้ได้อย่างถูกต้อง สมบูรณ์แล้ว ทั้งนี้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๕๓ วรรคแรก

๒.๗ ข้อวินิจฉัยของผู้ร้องที่ว่า จากการตรวจสอบรายการเงินให้กู้ยืมในระบบบัญชีของ บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ไม่พบรายการให้กู้เงินจำนวน ๔๕ ล้านบาท ในบัญชีของ บริษัท แต่กลับพบรายการให้กู้ยืมแก่กรรมการและพนักงานเป็นเงิน ๑๒๐,๖๓๐ บาท ผู้ร้องจึงวินิจฉัยว่า แม้เงินจำนวนเล็กน้อยซึ่งปรากฏรายการในบัญชี เงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทหากมีการให้กู้กันจริง บริษัทก็ต้องลงรายการในบัญชี เมื่อไม่ปรากฏรายการดังกล่าวในบัญชีของ บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ผู้ร้องจึงวินิจฉัยว่า ไม่เชื่อว่าจะมีการให้กู้ยืมเงินกันจริง นั้น

ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า จากการนำสืบพยานของฝ่ายผู้ถูกร้องปากนายลิขิต ศิริรัตน์ พยานปากนี้ เคยไปร่วมชี้แจงต่อผู้ร้องพร้อมกับนายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ ปรากฏหลักฐานตามบันทึกคำให้การของ นายอนุศักดิ์วันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๓ ในสำนวนสอบสวนของผู้ร้อง แผ่นที่ ๕๖๖ ได้ข้อเท็จจริง เป็นที่ยึดจากพยานปากนี้ว่า เหตุที่ไม่ปรากฏหลักฐานในบัญชีของบริษัทก็เนื่องด้วยเป็นนโยบายของ ฝ่ายบริหารของบริษัทที่ไม่ต้องการเปิดเผยเรื่องดังกล่าวให้บุคคลภายนอกทราบเพราะเกรงว่าจะกระทบ กระเทือนถึงชื่อเสียงของผู้ถูกร้องซึ่งมีตำแหน่งทางการเมืองอยู่ในขณะนั้น ประกอบกับการทำสัญญากู้เงิน ทั้ง ๓ ฉบับ บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด มิได้เป็นผู้ให้กู้ยืมเงินเองโดยตรงตั้งแต่ต้น

ต่างกับรายการการให้กู้ยืมเงินแก่กรรมการและพนักงานตามที่ปรากฏในงบดุลจำนวน ๑๒๐,๖๓๐ บาท ซึ่งเป็นกรณีที่บริษัทเป็นผู้ให้กู้ยืมเงินเองโดยตรงตั้งแต่ต้น เมื่อเงินกู้จำนวน ๕๕ ล้านบาทมิใช่เงินที่บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เป็นผู้ให้กู้ยืมเองโดยตรงตั้งแต่ต้น แต่เป็นหนี้ที่บริษัทรับโอนมาจากกรรมการ ซึ่งกรณีเช่นนี้ นายลิขิตในฐานะผู้ตรวจสอบบัญชีภายในของบริษัทไม่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวมาก่อน นายลิขิตซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบด้านบัญชีภายในจึงได้ตรวจสอบมาตรฐานทางบัญชีในเรื่องดังกล่าวพบว่า ยังไม่มีการกำหนดมาตรฐานทางบัญชีในเรื่องดังกล่าวจากสมาคมผู้ตรวจสอบบัญชีไว้ จึงได้ตัดสินใจที่จะใช้มาตรฐานทางบัญชีในระบบเกณฑ์เงินสด กล่าวคือ จะลงรายการงบดุลต่อเมื่อได้มีการชำระหนี้เงินกู้คืนเมื่อครบกำหนด ๕ ปี ตามสัญญาแล้ว ซึ่งนายลิขิตมีความเห็นว่าเป็นมาตรฐานที่ทำให้เพราะหนี้เงินต้นและดอกเบี้ยดังกล่าวยังไม่แน่นอนว่าจะได้รับชำระตามกำหนดหรือไม่

นอกจากนี้หลักเกณฑ์การลงบันทึกการรับรายจ่ายทางบัญชีแม้บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จะใช้เกณฑ์สิทธิก็ตาม หลักเกณฑ์ดังกล่าวสามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้ทุกกรอบระยะเวลาบัญชี เพียงแต่ต้องขออนุมัติจากอธิบดีกรมสรรพากรตามกฎหมายเสียก่อนเท่านั้น มิได้หมายความว่าเมื่อบริษัทถือเกณฑ์สิทธิเป็นเกณฑ์บันทึกการรับรายจ่ายทางบัญชีแล้ว จะเปลี่ยนแปลงไปใช้เกณฑ์เงินสดไม่ได้ ทั้งนี้ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๖๕ วรรคท้าย ประกอบด้วยคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ทบ.๑/๒๕๒๘

อย่างไรก็ดีเมื่อเกิดปัญหาคดีนี้ขึ้นมาแล้ว นโยบายที่จะไม่เปิดเผยการให้กู้เงินจำนวน ๕๕ ล้านบาทดังกล่าว จึงไม่เป็นประโยชน์อีกต่อไป บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จึงได้ปรับปรุงรายการทางบัญชีใหม่เพื่อให้เกิดขึ้นเป็นที่ยุติ กล่าวคือ บริษัทได้นำหนี้เงินกู้จำนวน ๕๕ ล้านบาท ไปปรับปรุงบันทึกในงบดุลของบริษัทในปี ๒๕๕๒ แล้ว ปรากฏตามงบดุลปี ๒๕๕๒ โดยงบดุลดังกล่าวผ่านการรับรองจากผู้ตรวจสอบบัญชีคนเดิมคือ นางรัชณี พิษพงษ์ อันเป็นไปตามมาตรฐานทางบัญชีที่กำหนดไว้ว่ารายการทางบัญชีรายการหนึ่งรายการใดที่มีได้ลงในงบดุลของบริษัท บริษัทก็สามารถปรับปรุงรายการงบดุลในปีบัญชีถัดไปได้ ปรากฏตามข้อกำหนดมาตรฐานทางบัญชีข้อ ๓๐ ฉบับที่ ๓๕ ประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุผลของการไม่ลงงบดุลสำหรับเงินกู้จำนวน ๕๕ ล้านบาท ในงบดุลของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ประจำปี ๒๕๕๐ และนโยบายทางบัญชีของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เกี่ยวกับเงินกู้จำนวน ๕๕ ล้านบาทนี้ จะปรากฏข้อเท็จจริงต่อคณะกรรมการของผู้ร้อง หากคณะกรรมการของผู้ร้องให้ความสนใจที่จะสอบสวนพยานปากนายลิขิต - ศิรินารัตน์

เสียตั้งแต่ต้น ทั้งๆ ที่พยานปากนี้ได้ไปพบคณะทำงานของผู้ร้องถึง ๒ ครั้ง แต่ฝ่ายผู้ร้องกลับไม่ยอมสอบสวนพยานปากนี้ การละเลยหน้าที่ของคณะทำงานของผู้ร้องในส่วนนี้ จึงเป็นข้อบกพร่องในการสอบสวนของคณะทำงานของผู้ร้องเป็นประการที่ ๕

๒.๘ ข้อวินิจฉัยของผู้ร้องที่ว่า ผู้ถูกร้องทำสัญญากู้ยืมเงินทั้ง ๓ ฉบับขึ้น โดยมีเจตนาปกปิดทรัพย์สินที่ขึ้นไว้ในปี ๒๕๕๐ ให้มีจำนวนใกล้เคียงกับจำนวนที่ขึ้นไว้ในปี ๒๕๓๘ นั้น

ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า ประเด็นที่มีการตรวจสอบและเป็นประเด็นที่พิพาทกันในคดีนี้ได้แก่ การยื่นบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้อง เป็นการจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือไม่ หากประเด็นที่ว่าผู้ถูกร้องมีทรัพย์สินที่ขึ้นไว้ในปี ๒๕๕๐ สูงขึ้นผิดปกติกจากที่ขึ้นไว้ใน ๒๕๓๘ หรือไม่ แต่ผู้ร้องกลับกล่าวอ้างโดยนำข้อเท็จจริงนอกประเด็นมาเป็นเหตุกล่าวอ้างนำไปสู่การวินิจฉัยว่าผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จเพื่อปกปิดทรัพย์สินที่เพิ่มสูงขึ้นในปี ๒๕๕๐ อย่างไรก็ดี แม้จะเป็นคนละประเด็นกัน แต่ผู้ถูกร้องก็นำสืบในคำแถลงด้วยวาจาที่ได้แถลงต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓ แล้วว่า ทรัพย์สินที่ผู้ถูกร้องมีเพิ่มขึ้นในปี ๒๕๕๐ จำนวน ๓ รายการ โดยแยกเป็นเงินสดและเงินฝากธนาคารเพิ่มขึ้น ๑๑ ล้านบาทเศษ เงินลงทุนเพิ่มขึ้น ๘ ล้านบาทเศษ และที่ดินเพิ่มขึ้น ๑๒ แปลง มูลค่า ๑๗ ล้านบาทเศษนั้น ผู้ถูกร้องมีที่มาของทรัพย์สินต่างๆ ดังกล่าวอย่างไรบ้าง

เงินสดที่เพิ่มขึ้นจำนวน ๑๑,๘๘๒,๐๓๕.๑๒ บาทนั้น เป็นรายได้หรือกำไรจากการลงทุนซึ่งภรรยาของผู้ถูกร้องได้ไปร่วมลงทุนในธุรกิจการค้าอสังหาริมทรัพย์กับนายประธาน พงษ์ศิวากัย เมื่อปี ๒๕๓๒

ส่วนเงินลงทุนที่เพิ่มขึ้น ๘ ล้านบาทนั้น ก็สืบเนื่องมาจากที่ผู้ถูกร้องได้นำรายได้จากเงินเดือนและรายได้จากผลประโยชน์ในเงินลงทุนที่ภรรยาของผู้ถูกร้องได้ไปลงทุนในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ร่วมกับนายประธาน พงษ์ศิวากัย ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ โดยในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ทรัพย์สินและหนี้สินของภรรยาของผู้ถูกร้องยังไม่ต้องแสดงต่อผู้ร้อง ผู้ถูกร้องได้นำเงินจำนวนดังกล่าวไปซื้อหุ้นธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) เลขทะเบียนผู้ถือหุ้น ๖๐๐๘๒๘๘๖ วันที่ออกไปหุ้น ๓ มิถุนายน ๒๕๓๕ จำนวน ๘๐๐,๐๐๐ หุ้น ซึ่งผู้ถูกร้องได้แจ้งและแสดงหลักฐานจำนวนเงินส่วนนี้ต่อผู้ร้องไว้แล้ว

ที่ดินที่เพิ่มขึ้น ๑๒ แปลง มูลค่า ๑๗,๒๐๘,๑๒๐ บาท นั้น เริ่มจากการซื้อที่ดินที่ถนนสนามบินน้ำ จังหวัดนนทบุรี ราคา ๕ ล้านบาท ที่ดินแปลงนี้ผู้ถูกร้องซื้อมาโดยนำเงินที่ได้รับคืนจากผู้กู้ยืมเงินไป ซึ่งได้แสดงรายการทรัพย์สินไว้ในปี ๒๕๓๘ แล้วว่า ผู้ถูกร้องได้ให้บุคคลต่างๆ กู้ยืมเงิน

เป็นเงิน ๑๐ ล้านบาท ส่วนที่ดินที่อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา ในราคา ๕ แสนบาท ผู้ถูกร้องซื้อโดยรายได้ประจำปีประเภทเงินเดือนและเงินโบนัสของผู้ถูกร้อง ส่วนที่ดินที่จังหวัดพิจิตรที่มีเพิ่มขึ้นจำนวน ๕ แปลงนั้น ก็ล้วนเป็นที่ดินที่ผู้ถูกร้องได้รับจากการรับจ้างจากชาวบ้านในการทำธุรกิจไร่ของของผู้ถูกร้องที่จังหวัดพิจิตร ส่วนยอดเงินที่รับจ้างงไว้นั้นประมาณ ๑.๘ ล้านบาท นั้น ผู้ถูกร้องก็จ่ายจากเงินสดที่มีอยู่เดิม ๑๐ ล้านบาท ซึ่งผู้ถูกร้องได้แจ้งและแสดงหลักฐานจำนวนเงินดังกล่าวต่อผู้ร้องไว้แล้ว

ดังนั้น กรณีที่ผู้ถูกร้องมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๓๘ เป็นเงิน ๓๗ ล้านบาทเศษนั้นจึงมีแหล่งที่มาถูกต้องตามที่ได้ชี้แจงมาแล้วข้างต้น อีกทั้งผู้ถูกร้องก็ได้แจ้งรายละเอียดในส่วนนี้ต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. และผู้ร้องตลอดมา คณะกรรมการ ป.ป.ป. กิติ ผู้ร้องก็ไม่ได้ไม่เคยติดใจหรือสงสัยในทรัพย์สินของผู้ถูกร้องที่เพิ่มขึ้นในส่วนนี้มาก่อนแต่อย่างใด ทั้งๆ ที่ผู้ถูกร้องได้แสดงบัญชีทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นในส่วนนี้ต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. ตั้งแต่ปี ๒๕๓๘ เรื่อยมา และยังได้แสดงบัญชีทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นในส่วนนี้เสนอต่อผู้ร้องด้วยในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๓ วรรคสาม กำหนดให้ผู้ร้องมีหน้าที่ต้องตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินดังกล่าวโดยเร็วและข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ร้องไม่เคยโต้แย้งแต่อย่างใดว่า รายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ผู้ถูกร้องยื่นไว้ในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ไม่ถูกต้อง จึงต้องถือว่าบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ผู้ถูกร้องยื่นไว้ในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ และ พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นรายการที่ถูกต้อง

ข้อเท็จจริงต่างๆ เกี่ยวกับที่มาของทรัพย์สินที่ผู้ถูกร้องมีเพิ่มขึ้นในปี ๒๕๔๐ ดังกล่าวในชั้นสอบสวนคดีนี้ ผู้ร้องไม่เคยสอบสวนผู้ถูกร้องเลย ทั้งๆ ที่ได้หลักฐานเป็นแคชเชียร์เช็คของธนาคารไทยท努 สาขาพัฒนาพงศ์ ไว้แล้ว ก็ไม่นำมารวมในสำนวนหรือให้ความสนใจที่จะสอบสวน และเป็นเหตุให้ผู้ถูกร้องเชื่อโดยสุจริตใจว่า เหตุที่ผู้ร้องไม่สอบสวนประเด็นที่มาจากทรัพย์สินเพราะเป็นคนละประเด็นกับคดีนี้ ไม่เกี่ยวข้องกัน แต่ในที่สุดผู้ร้องกลับนำมาหยิบยกขึ้นวินิจฉัยให้เป็นโทษต่อผู้ถูกร้องจึงเป็นการวินิจฉัยนอกประเด็นและปราศจากหลักนิติธรรมและคุณธรรมอย่างชัดแจ้งและแสดงให้เห็นว่าผู้ร้องมีเจตนาไม่สุจริตในการวินิจฉัยคดีนี้ คือ มุ่งที่จะให้เกิดผลร้ายต่อผู้ถูกร้องแต่เพียงอย่างเดียว

หลักฐานที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนอีกประการหนึ่งว่า ผู้ร้องสอบสวนคดีนี้โดยบกพร่องมุ่งให้เกิดผลร้ายแก่ผู้ถูกร้องเพียงอย่างเดียว ได้แก่ ระหว่างการไต่สวนคดีนี้ของศาล ผู้ร้องเพิ่งมีหนังสือเรียกไปยังธนาคารไทยท努 สาขาพัฒนาพงศ์ เมื่อวันที่ ๑ และ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๓ ที่ผ่านมา ให้ส่งเอกสารดังกล่าวพร้อมบัญชีที่เกี่ยวข้องไปให้ผู้ร้องเพื่อตรวจสอบว่านายประธานได้จ่ายเงินผลกำไรจากการลงทุนดังกล่าว ให้กับภรรยาผู้ถูกร้องดังที่ผู้ถูกร้องเบิกความต่อศาลจริงหรือไม่ ทั้งๆ ที่ผู้ร้องไม่มีอำนาจ

สอบสวนคดีนี้แล้ว เนื่องจากคดีได้เข้าสู่การพิจารณาของศาลแล้ว แต่ผู้ร้องยังคงปฏิบัติหน้าที่ด้วยความไม่ชอบด้วยกฎหมายต่อไป อันเป็นข้อบกพร่องในการสอบสวนของผู้ร้องเป็นประการที่ ๖ จากวิธีปฏิบัติดังกล่าวของผู้ร้องจึงเห็นได้ชัดเจนว่า ผู้ร้องมีเจตนาร้ายต่อผู้ถูกร้อง มิได้กระทำการสอบสวนด้วยความสุจริต ขอให้ศาลได้โปรดให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกร้องด้วย

๓. จากข้อเท็จจริงในประเด็นต่าง ๆ ตามที่ได้ชี้แจงมาโดยลำดับในข้อ ๒ ข้างต้น จึงเห็นได้ว่าการสอบสวนของคณะกรรมการทำงานของผู้ร้องมีข้อบกพร่องอย่างน้อย ๖ ประการ ได้แก่

๓.๑ ไม่สอบสวนเรื่องการเพิ่มทุนและการลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ว่ามีอยู่จริงหรือไม่ รวมตลอดทั้งไม่ตรวจสอบการโอนหุ้นและการถือหุ้นจากสมุดทะเบียนผู้ถือหุ้นของบริษัท

๓.๒ ไม่นำเช็คจำนวน ๑๒ ฉบับ ของนายทรงชัยรวมไว้ในสำนวนเพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัย และเพื่อให้ศาลสามารถตรวจสอบข้อเท็จจริงแห่งคดีได้

๓.๓ ไม่สอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานการคืนเงินกู้ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ที่คืนให้แก่กรรมการรวมไว้ในสำนวนแล้วพิจารณาวินิจฉัย ทั้งที่นายอนุศักดิ์ให้การว่าบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้คืนให้แก่กรรมการแล้ว

๓.๔ ไม่สอบสวนฐานะการเงินของ นายทรงชัยให้ถูกต้องครบถ้วน แต่กลับนำฐานะการเงินของนายทรงชัย มาเป็นเหตุในการวินิจฉัยในคดีนี้

๓.๕ ไม่สอบสวนนายลิขิต ศิรินารัตน์ ในประเด็นการคืนเงินกู้จำนวน ๔๕ ล้านบาท และในประเด็นการไม่ลงบบดุลในปี ๒๕๕๐ ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ทั้งๆ ที่นายลิขิต ศิรินารัตน์ ไปปรากฏตัวและขอชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว แต่กลับได้รับการปฏิเสธจากคณะกรรมการทำงานของผู้ร้อง

๓.๖ ไม่สอบสวนและนำหลักฐานที่มาของเงินได้ของผู้ถูกร้องในปี ๒๕๕๐ รวมสำนวนแล้วพิจารณาวินิจฉัย แต่กลับเพิ่มมีหนังสือเรียกหลักฐานไปที่ธนาคารไทยทูน สาขาพัฒนาพงศ์ เมื่อวันที่ ๑ และ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๓ อันเป็นวัน เวลา ที่ศาลกำลังไต่สวนคดีนี้ ทั้งๆ ที่ผู้ร้องไม่มีอำนาจสอบสวนคดีนี้แล้ว เพราะคดีนี้ได้ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลแล้ว

การสอบสวนด้วยความบกพร่องทั้ง ๖ ประการดังกล่าวของคณะกรรมการทำงานของผู้ร้องซึ่งประกอบด้วยคณะกรรมการเพียง ๒ คน โดยมี นายวิรัตน์ วัฒนศิริธรรม หนึ่งในกรรมการของผู้ร้องเป็นหัวหน้าคณะกรรมการ โดยกรรมการท่านอื่นไม่มีส่วนรู้เห็นในการสอบสวน จึงนำไปสู่การสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังนี้

ประการที่ ๑ เป็นการสอบสวนที่มีได้ประมวลข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับพยานหลักฐานทั้งหมดในคดีนี้ ให้ปรากฏในสำนวน เพื่อให้ศาลนี้ได้มีโอกาสพิจารณาตรวจสอบ กล่าวคือ การสอบสวนของคณะกรรมการ

ของผู้ร้องมีเจตนาตัดตอนพยานหลักฐานบางส่วนออกไปเพื่อมิให้ปรากฏในสำนวนอันมีผลทำให้ผู้ร้องซึ่งมิได้สอบสวนคดีนี้ด้วยตนเอง แต่วินิจฉัยตามข้อเท็จจริงที่คณะทำงานเสนอ จึงทำให้ผู้ร้องซึ่งมีกรรมการอยู่ ๕ ท่าน ฟังข้อเท็จจริงเท่าที่ปรากฏในสำนวนตามที่คณะทำงานผู้สอบสวนจะรวบรวมเสนอ มติของผู้ร้องแม้จะเป็นมติเอกฉันท์ก็รับฟังไม่ได้ เพราะเป็นมติที่วินิจฉัยจากการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

หลักฐานที่เป็นการยืนยันว่า การสอบสวนคดีนี้บกพร่อง ไม่ชอบด้วยกฎหมายอันได้แก่ระหว่างการดำเนินคดีนี้ภายหลังจากที่ถูกทนายความฝ่ายผู้ถูกร้องถามค้าน ผู้ร้องก็ได้ทำหนังสือขอหลักฐานเพิ่มเติมไปยังบุคคลภายนอก ๒ แห่ง แห่งแรกได้แก่ ผู้ร้องมีหนังสือขอหลักฐานที่มาของเงินได้ของผู้ถูกร้องจำนวน ๒๑ ล้านบาท ไปที่ธนาคารไทยทูลุ สาขาพัฒนาพงศ์ แห่งที่สองได้แก่ ผู้ร้องมีหนังสือขอตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับผู้เบิกเงินตามเช็คของนายทรงชัยไปยังหน่วยงานต่างๆ ของรัฐ อาทิเช่น สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กรมทะเบียนการค้า กรมการปกครอง ฯลฯ เพื่อขอตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับนายนิรศ เจริญสุข ผู้เบิกเงินตามเช็คของ นายทรงชัย แล้วนำมาส่งศาล โดยอ้างว่า นายนิรศ เจริญสุข จบปริญญาโทจากนิต้า ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นลูกน้องนายทรงชัยได้ ซึ่งไม่เป็นความจริงเพราะจากการตรวจสอบไปที่นิต้าแล้วไม่ปรากฏบุคคลชื่อ นายนิรศ เจริญสุข จบปริญญาโทจากนิต้าแต่อย่างใด อีกทั้งยังปรากฏข้อเท็จจริงจากการตรวจสอบของผู้ร้องเองว่ามีบุคคลชื่อนายนิรศ เจริญสุข ถึง ๘ คน แต่ผู้ร้องไม่สามารถสรุปได้ว่า นายนิรศคนใดคือบุคคลที่ไปเบิกเงินตามเช็คให้แก่ นายทรงชัย

การรวบรวมหลักฐานเพิ่มเติมของผู้ร้องเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะคดีได้เลยขั้นตอนของการสอบสวนในชั้นของผู้ร้องไปสู่การพิจารณาของศาลแล้ว ทำให้เห็นชัดเจนว่าผู้ร้องดำเนินคดีนี้โดยวิธีการวินิจฉัยผลก่อน แล้วสอบสวนหาหลักฐานมาสนับสนุนคำวินิจฉัยในภายหลัง

พฤติการณ์ตามที่ได้ชี้แจงมาข้างต้น จึงฟังเป็นที่ยุติได้ว่า การสอบสวนคดีนี้ของคณะทำงานของผู้ร้องเป็นการสอบสวนโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะขัดกับบทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ ประกอบมาตรา ๒ (๑๑) และยอมไปสู่การวินิจฉัยที่ไม่ชอบด้วยบทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ และ มาตรา ๒ (๑๑)

ประการที่ ๒ การสอบสวนบกพร่องโดยการปกปิดข้อเท็จจริงและการตัดตอนพยานหลักฐานบางส่วนในสำนวนการสอบสวนออกไปทั้ง ๖ ประการ เป็นการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ กล่าวคือพฤติการณ์การสอบสวนคดีนี้ของผู้ร้องซึ่งเป็นองค์กรของรัฐ ส่อแสดงให้เห็นว่าเป็นการใช้อำนาจรัฐโดยไม่ชอบ เพราะไม่คำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกร้อง มีการเลือกปฏิบัติในการสอบสวนพยานอันเป็นการกระทำที่ขัดกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคแรก และวรรคสาม

นอกจากนี้วิธีการสอบสวนดังกล่าวของผู้ร้องยังขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ที่บัญญัติให้การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ และขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ ที่บัญญัติให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าในคดีอาญานุคคลทุกคนต้องถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษา และก่อนศาลมีคำพิพากษาจะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำผิดมิได้ แต่ผู้ร้องกลับวินิจฉัยว่า ผู้ถูกร้องกระทำผิดก่อนแล้วหาหลักฐานมาสนับสนุนภายหลัง ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามกระแสสังคมที่ถูกปลุกกระดมขึ้นอย่างมีระบบ เหตุแห่งคำวินิจฉัยใดที่เป็นคุณต่อผู้ถูกร้อง ผู้ร้องก็จะไม่นำมารวมในสำนวนไว้ ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้ปรากฏเหตุแห่งการขัดแย้งกันเองในคำวินิจฉัย พฤติการณ์การสอบสวนของคณะทำงานของผู้ร้องจึงเป็นการสอบสวนที่มีได้คำนึงถึงศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพของผู้ถูกร้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างการพิจารณาคดีนี้ จะมีผู้แทนจากผู้ร้องคอยให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนทุกครั้งที่ศาลเปิดการไต่สวนคดีนี้ตลอดมาว่าหลักฐานของฝ่ายผู้ถูกร้องไม่ชอบบ้าง ผู้ถูกร้องจงใจกระทำผิดในคดีนี้บ้าง หรือศาลปล่อยให้มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบบ้าง โอนเอียงบ้าง อันเป็นการปฏิบัติต่อผู้ถูกร้องเสมือนหนึ่งผู้ถูกร้องเป็นผู้กระทำผิด ทั้งๆ ที่ศาลยังมีได้มีคำพิพากษา การกระทำของผู้ร้องและกระบวนการต่างๆ เหล่านี้ จึงเป็นสิ่งที่กระทำโดยขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศทั้งสิ้น

เมื่อการสอบสวนคดีนี้เป็น การสอบสวนโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายทั้ง ๒ ประการข้างต้นจึงยอมนำไปสู่การวินิจฉัยที่ไม่ชอบ ศาลรัฐธรรมนูญจึงควรเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ร้องเสียด้วยเหตุผลทางกฎหมายดังนี้

(๑) ไม่มีอำนาจยื่นคำร้องคดีนี้

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่า การสอบสวนคดีนี้เป็นไปโดยไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ ประกอบด้วยมาตรา ๒ (๑๑) และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๓ จึงเท่ากับคดีนี้ผู้ร้องยังไม่มี การสอบสวน และเนื่องจากคดีนี้มีบทกำหนดโทษตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ ผู้นั้นต้องห้ามมิให้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองใดๆ เป็นเวลา ๕ ปี นับแต่วันที่พ้นจากตำแหน่ง ฐานะทางคดีนี้จึงมีฐานะเป็นคดีอาญาเพราะมีโทษหลวง ดังนั้นเมื่อยังไม่มีการสอบสวน ผู้ร้องจึงยังไม่มีอำนาจยื่นคำร้องต่อศาลเป็นคดีนี้ได้ ทั้งนี้ เทียบเคียงได้จากเรื่องอำนาจฟ้องของพนักงานอัยการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐

(๒) นอกจากผู้ร้องจะไม่มีอำนาจยื่นคำร้องเพราะการสอบสวนไม่ชอบแล้ว การที่ผู้ร้องจะยื่นคำร้องนี้ต่อศาลรัฐธรรมนูญตามความในมาตรา ๒๕๕ วรรคสองได้ ต้องผ่านกระบวนการสอบสวนจาก

ผู้ร้องจนปรากฏข้อเท็จจริงที่ยุติเสียก่อนว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ แต่เมื่อการสอบสวนของผู้ร้องเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบอันนำไปสู่การไม่ได้สอบสวน ผู้ร้องจึงยังไม่มีอำนาจเสนอเรื่องนี้ต่อศาลรัฐธรรมนูญได้อีกเช่นกัน

(๓) เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติได้ข้างต้นว่า การสอบสวนคดีนี้เป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับคดีนี้เป็นคดีปกครอง คือ คดีที่องค์กรของรัฐใช้อำนาจต่อประชาชน หลักความชอบด้วยกฎหมาย (Rule of Law) จึงเป็นหลักการอันสำคัญยิ่งที่จะต้องนำมาใช้เป็นหลักวินิจฉัยว่า การใช้อำนาจของผู้ร้องในการสอบสวน การวินิจฉัย และการยื่นคำร้องคดีนี้ต่อศาลชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เพราะมีเช่นนั้นแล้วเท่ากับองค์กรของรัฐใช้อำนาจรัฐโดยไม่ชอบได้ อันมีผลกระทบต่อการละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกร้องซึ่งเป็นประชาชน และได้รับการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ ซึ่งผู้ถูกร้องมีสิทธิที่จะยกการกระทำอันไม่ชอบของผู้ร้องขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในคดีนี้ได้ ทั้งนี้ตามมาตรา ๒๘ วรรคสอง จึงชอบที่ศาลรัฐธรรมนูญจะเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ร้อง เพราะเหตุขาดอำนาจยื่นคำร้อง (อำนาจฟ้อง) ด้วยข้อกฎหมายเสีย

๔. นอกจากนี้ผู้ถูกร้องขอต่อสู้เป็นปัญหาข้อกฎหมายอีกประการหนึ่งว่า ในการดำเนินคดีนี้ผู้ร้องได้มอบหมายให้ นายกล้าณรงค์ จันทิก เป็นตัวแทนของผู้ร้องในฐานะผู้กล่าวหาเป็นผู้ดำเนินกระบวนการพิจารณาแทนผู้ร้อง ซึ่งนายกล้าณรงค์ ควรจะนำพยานมาสืบให้ครบถ้วนตามประเด็นที่กล่าวหาตามหนังสือของผู้ร้องฉบับลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓ แต่ในการนำสืบพยานนั้น ปรากฏว่า นายกล้าณรงค์อ้างตนเองเป็นพยานเพียงปากเดียวเบิกความต่อศาลกล่าวหาผู้ถูกร้องในประเด็นต่าง ๆ ดังรายละเอียดปรากฏอยู่ในสำนวนแล้วนั้น

ผู้ถูกร้องมีความเห็นในข้อกฎหมายว่า การนำสืบของผู้ร้องนั้นคงมีแต่นายกล้าณรงค์ซึ่งไม่ใช่คณะทำงานผู้ทำการสอบสวนในคดีนี้ ทั้งมิได้เป็นกรรมการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่ร่วมวินิจฉัยในเรื่องนี้แต่ประการใดเบิกความปากเดียว การเบิกความของ นายกล้าณรงค์จึงเป็นการเบิกความในลักษณะเป็นพยานบอกเล่า รับฟังไม่ได้ เพราะผู้ร้องมิได้นำนายวิรัตน์ วัฒนศิริธรรม ประธานคณะทำงานสอบสวนหรือกรรมการของผู้ร้องคนใดคนหนึ่งมาเบิกความยืนยันในเรื่องนี้ แม้นายกล้าณรงค์จะอ้างว่าตนเป็นตัวแทนของผู้ร้องก็ตาม ก็ชอบที่จะนำพยานมาสืบให้ครบถ้วน เมื่อเปรียบเทียบกับ การดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ ซึ่งเป็นตัวแทนของทางราชการเช่นเดียวกัน พนักงานอัยการจะไม่สามารถอ้างตนเองเป็นพยาน แต่จะต้องอ้างพนักงานสอบสวนผู้สอบสวนคดีมาเบิกความรับรองสำนวนสอบสวนพร้อมทั้งนำประจักษ์พยานที่รู้เห็นมาเบิกความจึงจะครบถ้วนกระบวนการนำสืบ ดังนั้น

เมื่อการนำสืบของผู้ร้องมีลักษณะเป็นพยานบอกเล่า ศาลจึงไม่อาจรับฟังคำกล่าวหาของผู้ร้องได้ และต้องถือว่าผู้ร้องไม่สามารถนำสืบได้ตามข้ออ้างของตน ชอบที่ศาลจะยกข้อกล่าวหาและเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ร้องได้ด้วยเหตุนี้อีกด้วย

๕. ผู้ถูกร้องชี้แจงต่อศาลว่า ผู้ถูกร้องได้ทำงานด้านการเมืองเพื่อรับใช้ประเทศชาติและประชาชนมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๖ และได้รับการเลือกตั้งให้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรติดต่อกันทุกสมัยจนถึงปัจจุบัน มีโอกาสได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในรัฐบาลหลายสมัย โดยตลอดเวลาของการทำงานทางการเมือง ผู้ถูกร้องได้ทำหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตมาโดยตลอด เหตุที่เกิดขึ้นในคดีนี้เป็นไปตามกระแสสังคมที่ถูกปลุกกระดมขึ้นจากการเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลของพรรคฝ่ายค้านที่มุ่งจะโจมตีและทำลายชื่อเสียงทางการเมืองของผู้ถูกร้องโดยปราศจากคุณธรรม

๖. จากเหตุผลทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายตามที่ผู้ถูกร้องได้ชี้แจงโดยลำดับข้างต้น สัญญากู้เงินทั้ง ๓ ฉบับ จึงเป็นสัญญากู้ที่ประกอบไปด้วยข้อความที่ถูกต้องแท้จริง การยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้องที่ได้ยื่นแก่ผู้ร้องจึงมิใช่เป็นการจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จตามที่ผู้ร้องกล่าวหาและวินิจฉัยไม่ ทั้งยังบ่งชี้ให้เห็นถึงข้อวินิจฉัยและคำวินิจฉัยของผู้ร้องว่า ไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายหลายบทหลายมาตรา โดยเฉพาะกฎหมายรัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ ทั้งยังเป็นการขัดกับแนวนโยบายแห่งรัฐตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ในมาตรา ๗๕ นั้น คือการปฏิรูปประเทศไทยให้เป็นสังคมนิติรัฐ และรัฐต้องคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของปัจเจกบุคคล

การสอบสวนและคำวินิจฉัยที่มีชอบนี้ นอกจากจะสร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อตัวผู้ถูกร้อง เพราะต้องถูกสังคมกล่าวหาว่าเป็นผู้ทุจริต ประพฤติมิชอบ จนเป็นเหตุให้ผู้ถูกร้องต้องลาออกจากตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยแล้ว ยังสร้างความเสียหายต่อชื่อเสียงของครอบครัวและวงศ์ตระกูลของผู้ถูกร้องอย่างมากมาย ผู้ถูกร้องจึงจำต้องขอขานมีศาลเป็นที่พึ่งเพื่อเยียวยาและบรรเทาผลร้ายที่ผู้ถูกร้องได้รับจากการกระทำของผู้ร้อง โดยขอศาลได้โปรดมีคำวินิจฉัยกลับคำวินิจฉัยของผู้ร้องเสียทั้งหมด โดยได้โปรดวินิจฉัยว่า การยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกร้องในปี ๒๕๕๐ มิใช่การจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ ตามที่ผู้ร้องวินิจฉัยและกล่าวหา และขอศาลได้โปรดเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ร้องเสียทั้งหมดด้วย

ส่วนฝ่ายผู้ร้องก็ได้ยื่นคำแถลงการณ์ปิดคดีต่อศาลรัฐธรรมนูญเมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๓ สรุปความได้ว่า

๑. ผู้ร้องได้ดำเนินการตรวจสอบตามหน้าที่ โดยเชิญบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ ได้แก่ พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์ นายกฤษนันทร์ พลาฤทธิ์ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ นายอภัย ระติสุนทร นายพีรพล อิศราประสาธ และนางสาวอุณาภรณ์ นาคล้วน ทุกคนให้การยอมรับว่าเอกสารสัญญาเงินกู้ ทั้ง ๓ ฉบับ ที่พลตรี สนั่น นำมายื่นต่อผู้ร้องนั้น ไม่ตรงกับความเป็นจริง โดยเอกสารทั้ง ๓ ฉบับ ลงวัน เดือน ปี และยอดเงินกู้ต่างกัน ทำในครั้งเดียวกัน และไม่มีการรับเงินกันจริงตามเอกสาร จึงถือว่าเอกสารสัญญาดังกล่าวเป็นเอกสารเท็จ

๒. ประเด็นที่อ้างว่ามีการโอนหนี้ของ พลตรี สนั่น จากกรรมการมาเป็นของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด และบริษัทได้จ่ายเงินคืนให้กรรมการไปหมดแล้ว ถือว่าหนี้เป็นหนี้ของบริษัท รับฟังไม่ได้เพราะ

๒.๑ นายกฤษนันทร์ พลาฤทธิ์ กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด และ นายลิขิต ศิรินาวรัตน์ ผู้ตรวจสอบภายในของกลุ่ม บริษัท ซี ที ไอ อ้างว่าไม่ลงหลักฐานการกู้ยืมเงินของ พลตรี สนั่น ในบัญชีของบริษัทเพราะต้องการปกปิดไม่ยอมให้ผู้ใดรู้เนื่องจากเกรงว่า พลตรี สนั่น จะเสียชื่อเสียง ข้อเท็จจริงนี้ไม่มีเหตุผล เพราะพลตรี สนั่น เป็นข้าราชการการเมืองมีหน้าที่ยื่นบัญชี แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง และผู้ร้องได้เปิดเผยบัญชีรวมถึงหลักฐานดังกล่าวต่อ สาธารณชนไปแล้ว และการทำงบดุลของบริษัทก็เขียนแต่เพียงว่าลูกหนี้เงินกู้บุคคลภายนอก ไม่มีชื่อ ของ พลตรี สนั่น แต่อย่างใด

สำหรับงบดุล ประจำปี ๒๕๕๒ ของบริษัทนั้น เป็นงบดุลที่ทำขึ้นหลังจากที่ผู้ร้องส่งเรื่องให้ ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยแล้ว จึงเป็นเอกสารที่ฝ่ายผู้ถูกร้องได้พยายามทำขึ้นเพื่อสร้างหลักฐานให้เห็นว่า หนี้เงินกู้ ๔๕ ล้านบาทมีอยู่จริง และได้ยื่นต่อศาลพร้อมกับการสืบพยานนายลิขิต เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๓ โดยนายลิขิตได้เบิกความว่า งบการเงินปี ๒๕๕๒ ที่ปรับปรุงหนี้เงินกู้ ๔๕ ล้านบาท ดังกล่าวเข้าไปในบัญชีนั้น ได้ผ่านการตรวจสอบและรับรองความถูกต้องในการปรับปรุงรายการทางบัญชีจาก นางรัชณี พิฆพงษ์ ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตแล้ว แต่จากการตรวจเอกสารดังกล่าวพบว่า นางรัชณี พิฆพงษ์ ได้รับรองโดยมีเงื่อนไขสรุปว่า รายการทางการเงินที่ได้มีการบันทึกทางบัญชีโดยปกติทั่วไปของบริษัท ผู้สอบบัญชีได้ทำการตรวจสอบตามมาตรฐานการตรวจสอบบัญชีที่รับรองทั่วไปแล้วเห็นว่าถูกต้อง เว้นแต่ รายการกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาท

๒.๒ การอ้างยอดหนี้โดยทำบัญชีลดยอดหนี้กรรมการลงและเอาหลักฐานรายการบัญชี ดังกล่าวมายืนยันว่ามีการคืนเงินกรรมการไป ๕ ครั้ง เป็นเงิน ๔๕ ล้านบาท และการอ้างว่าการคืนเงิน ให้กับกรรมการดังกล่าวเป็นการรับโอนหนี้ ๔๕ ล้านบาทมาเป็นของบริษัทนั้น จากการตรวจสอบหลักฐาน ธุรกรรมปกติของบริษัทปรากฏว่า

ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ บริษัทยืมเงินกรรมการ ๒๕ ครั้ง จำนวน ๑๑๗,๘๑๑,๐๐๐ บาท
จ่ายคืนกรรมการ ๒๒ ครั้ง จำนวน ๑๑๐,๗๕๐,๐๐๐ บาท

ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ยืมเงินกรรมการ ๕ ครั้ง จำนวน ๑๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท จ่ายคืน
กรรมการ ๕ ครั้ง จำนวน ๒๑,๐๘๔,๐๕๓ บาท

ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ยืมเงินกรรมการ ๑๓ ครั้ง จำนวน ๖๗,๗๕๐,๐๐๐ บาท
จ่ายคืนกรรมการ ๑๕ ครั้ง จำนวน ๖๕,๗๕๐,๐๐๐ บาท

ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ยืมเงินกรรมการ ๑ ครั้ง จำนวน ๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท และ

ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ยืมเงินกรรมการ ๗ ครั้ง จำนวน ๗๓,๖๕๐,๐๐๐ บาท จ่ายคืน
กรรมการ ๑๑ ครั้ง จำนวน ๖๖,๖๕๐,๐๐๐ บาท

ยอดเงินที่อ้างว่าคืนกรรมการ ๕ ครั้ง ก็ไปหักจากยอดเงินที่ยืมมาและลดยอดไป ซึ่งจะเห็นได้ว่า
ก่อนคืนเงินกรรมการตามอ้าง บริษัทเป็นลูกหนี้กรรมการอยู่ ๑๘ ล้านบาท เมื่อนำเงิน ๔๕ ล้านบาท
ไปหักกลบลบกันแล้ว บริษัทเป็นลูกหนี้กรรมการอยู่ ๑๐,๗๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นไปไม่ได้ เพราะถ้า
ยอดหนี้ ๔๕ ล้านบาทมีอยู่จริงและโอนมาเป็นของบริษัทแล้ว บริษัทต้องตั้งยอดลูกหนี้ ๔๕ ล้านบาท
ไว้ในบัญชีของบริษัท ซึ่งหากเกรงว่าถ้าใส่ชื่อ พลตรี สนั่น ลงไป พลตรี สนั่น จะเสียหาย ก็ใส่ชื่อ
กรรมการลงไปก็ได้ นอกจากนั้นในช่วงระยะเวลาที่ใช้เงินคืนกรรมการดังกล่าว ก็มีการยืมเงินกรรมการ
เข้ามาใหม่อีกด้วย โดยตลอด ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ยืมจำนวน ๑๓ ครั้ง เป็นเงิน ๖๗,๗๕๐,๐๐๐ บาท
หากการให้เงินคืนกรรมการจำนวน ๔๕ ล้านบาท เป็นการรับโอนหนี้ พลตรี สนั่น มาเป็นหนี้ของ
บริษัทไม่เกี่ยวข้องกับเงินยืมกรรมการตามปกติแล้วจะนำยอดเงินคืนกรรมการ ๔๕ ล้านบาท ไปตัดจาก
หนี้เงินยืมกรรมการตามปกติไม่ได้ แต่ปรากฏว่ามีการหักกลบลบหนี้กันตามปกติจนกระทั่งสิ้นปี
พ.ศ. ๒๕๔๐ เหลือเป็นลูกหนี้กรรมการจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๒.๓ กรณีที่นายลิขิตอ้างว่ารู้ว่ายอดเงิน ๑๐ รายการในบัญชีแยกประเภทเงินยืมกรรมการ
ว่าเป็นการใช้คืนกรรมการเพื่อรับโอนหนี้ ๔๕ ล้านบาทเพราะมีหลักฐานของบริษัทแตกต่างจากการ
ใช้คืนหนี้สินกรรมการในธุรกรรมปกติ โดยอ้างว่าหนี้จำนวน ๔๕ ล้านบาทนี้ ในใบสำคัญจ่ายเงินจะมีคำว่า
V.I.P. ผู้อำนวยการฝ่ายบริหารต้องเซ็นตรวจสอบ นางกัญญารีย์ จันทรวพวงศ์ เป็นผู้เซ็นรับเงิน และได้นำ
เอกสารดังกล่าวมาขึ้นประกอบในการเบิกความเมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๓ นั้น เอกสารดังกล่าว
เป็นเอกสารที่ไม่เคยแสดงในที่ใดมาก่อน กลุ่มบุคคลที่ลงนามในเอกสารเป็นกลุ่มบุคคลที่อยู่ในบริษัท
นั่นเอง ฉะนั้น จึงเป็นการทำเอกสารขึ้นเพื่อนำมาขึ้นต่อศาลรัฐธรรมนูญหลังจากที่ผู้ร้องได้พิจารณา
วินิจฉัยแล้ว

๓. การอ้างว่า เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ราคาหุ้นธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) ที่นำมา
กำกับกันหนี้เงินกู้กับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ราคาตก ทำให้หลักประกันหนี้
๔๕ ล้านบาทลดลง จึงได้มีการโอนหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ของ นางฉวีวรรณ
จำนวน ๑๑๕,๕๕๘ หุ้น มากำกับกันเพิ่มนั้น จากการตรวจสอบเอกสารและถ้อยคำของบุคคลที่
เกี่ยวข้องแล้ว การโอนหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ดังกล่าว เป็นการโอนหุ้นที่ นางฉวีวรรณ
โอนขาดหรือโอนขายให้กับนางกัญญารีย์ จันทรวพวงศ์ และฝ่ายผู้ถูกร้องได้นำเอาเรื่องนี้มาผูกโยงเพื่อ
นำเชื่อถือเท่านั้น กล่าวคือ

๓.๑ เมื่อพิจารณาถึงกำไรขาดทุนสะสม การดำเนินกิจการ หนี้สิน และงบดุลของบริษัท
รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด แล้ว จะเห็นได้ว่าที่อ้างว่ามีที่ดินเพิ่มขึ้นในแต่ละปีนั้น ก็แสดงว่าไปกู้เงิน
จากกรรมการมาซื้อที่ดินและยังไม่ดำเนินกิจการใดๆ และจากผลประกอบการ บริษัทไม่ได้ดำเนินงาน
อะไรเลยและมีผลการดำเนินการขาดทุนสุทธิมาตลอด เมื่อเปรียบเทียบระหว่างทรัพย์สินและหนี้สิน
แล้วจะเห็นได้ว่าทรัพย์สินและหนี้สินมีจำนวนใกล้เคียงกัน จึงต้องพิจารณาว่า นายลิขิตในฐานะเจ้าหน้าที่
การเงินได้พิจารณาถึงสถานะการเงินของบริษัทนี้อย่างไร เพราะขาดทุนติดต่อกันมาตลอด

๓.๒ กรณีนายลิขิต อ้างว่ากรรมการให้ไปขอภาพถ่ายสถานที่ตั้งบริษัท รอยัล ลานนา
ทาวเวอร์ จำกัด เพื่อตรวจสอบว่ามีอยู่จริงหรือไม่นั้น กรณีนี้ผิดข้อเท็จจริงและรับฟังพยานปากนี้ไม่ได้
อย่างสิ้นเชิง เพราะข้อเท็จจริงปรากฏว่ากรรมการและผู้อำนวยการฝ่ายบริหารของ บริษัท เอ เอ เอส
ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เป็นกรรมการของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ด้วย กล่าวคือ
นายพีรพล อิศราประสาท ผู้อำนวยการฝ่ายบริหารบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด นายอนุศักดิ์
อินทรภูวศักดิ์ และนายอนุรักษ์ อินทรภูวศักดิ์ กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด
เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ ของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด โดยถือหุ้นประมาณ ๘๐ เปอร์เซ็นต์
มาตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ จึงไม่มีเหตุใดๆ ที่จะต้องไปตรวจสอบและขอถ่ายภาพที่ตั้งของบริษัทที่
สร้างกันมาตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ข้ออ้างของนายลิขิตจึงฟังไม่ขึ้น

๓.๓ เรื่องการโอนหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ของ นางฉวีวรรณ ให้
นางกัญญารีย์ จันทรวพวงศ์ นั้น นายลิขิตให้การว่าไม่สามารถโอนหุ้นดังกล่าวมาเป็นของบริษัท
เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด โดยตรงได้ เนื่องจากไม่ได้ตั้ง พลตรี สนั่น เป็นลูกหนี้ จึงต้อง
โอนหุ้นดังกล่าวให้นางกัญญารีย์ในฐานะตัวแทน (Proxy) ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด
และให้นางกัญญารีย์ ทำสัญญาโอนหุ้นดังกล่าวให้บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด อีกครั้ง
แต่จากการตรวจสอบ นางฉวีวรรณ ก็ดี นางกัญญารีย์ ก็ดี พลตรี สนั่น ก็ดี ไม่ได้ปรากฏชื่อเป็นลูกหนี้

ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แต่อย่างไร บุคคลดังกล่าวจึงอยู่ในฐานะเดียวกัน ซึ่งถ้า นางกัญญารีย์ทำหลักฐานโอนหุ้นให้กับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้ นางฉวีวรรณ ก็ย่อมจะทำหลักฐานโอนหุ้นโดยตรงได้เช่นเดียวกัน

ดังนั้น ถ้อยคำของนายลิขิตที่เบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่น่าเชื่อถือและรับฟังไม่ได้ทั้งสิ้น

๓.๔. หนังสือของ พลตรี สนั่น กับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ถ้ามีจริง ตามหลักฐานทำสัญญากันได้ ๕ ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ จะถึงกำหนดชำระหนี้ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ การสอบสวนปรากฏว่า บุคคลกลุ่มนี้ทั้งหมดรู้จักคุ้นเคยกันมานานนับสิบปี การกู้เงิน ๔๕ ล้านบาท ได้มีการรับเงินกันไปตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามที่อ้างโดยไม่มีหลักประกัน ฉะนั้นเมื่อโอนมาเป็นของบริษัทมีหลักประกันเป็นหุ้นของธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) ตามที่อ้าง ย่อมเป็นหลักประกันที่เพียงพอไม่มีเหตุผลที่จะไปขอหุ้นบริษัท รอยัล ตานนา ทาวเวอร์ จำกัด เป็นหลักประกันเพิ่มอีก

๔. พลตรี สนั่น อ้างว่าเงินที่ฝากเข้าบัญชีเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ จำนวน ๒๑,๕๖๕,๒๕๔.๕๔ บาท นั้น เป็นเงินกำไรจากการที่ นางฉวีวรรณ ไปลงทุนร่วมกับนายประธาน พงษ์ศิริภักย์ แต่ข้อเท็จจริง ปรากฏว่านายประธานมีเงินลงทุนในบริษัทต่างๆ จำนวน ๑๑ บริษัท แต่นางฉวีวรรณถือหุ้นเพียงบริษัท เดียวคือ บริษัท แอร์ทรานแทรเวล จำกัด จำนวน ๑,๐๐๐ หุ้น มูลค่า ๑๐๐,๐๐๐ บาท และการดำเนินกิจการของบริษัทนี้ปรากฏมีผลประกอบการตั้งแต่ปี ๒๕๓๖ ถึงปี ๒๕๔๐ ขาดทุนสุทธิ ๑๘๗,๗๒๗.๐๖ บาท และผลการดำเนินงานของทั้ง ๑๑ บริษัท ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ขาดทุนสุทธิ รวมกันประมาณ ๔๘๒ ล้านบาท การตรวจสอบแบบแสดงภาษีเงินได้ของนายประธาน ปรากฏว่ามีเงินได้พึงประเมินปีละประมาณ ๕ แสนบาท

การตรวจสอบภาษีเงินได้ของ พลตรี สนั่น ปรากฏว่าปี พ.ศ. ๒๕๓๘ คู่สมรสไม่มีเงินได้ ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ คู่สมรสมีเงินได้ยื่นรวมกันเป็นเงิน ๓,๕๔๕,๕๕๓.๖๗ บาท ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ คู่สมรสไม่มีเงินได้ และทั้งปี พ.ศ. ๒๕๓๘ และ ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ นั้น พลตรี สนั่น แจงรายได้เพื่อประเมินภาษี เพียง ๑,๒๓๘,๕๔๐.๗๐ บาท และ ๑,๑๖๖,๐๐๐ บาท ตามลำดับโดยไม่ปรากฏว่ามียอดเงิน ๒๑ ล้านบาทเศษแต่อย่างไร

ดังนั้น เงิน ๒๑ ล้านบาทเศษดังกล่าว จึงเป็นเงินที่ไม่มีหลักฐานที่มาจากการลงทุนตามที่กล่าวอ้าง

๕. คำเบิกความของ นายกฤษนันท์ พลาฤทธิ์ ที่ว่ารับเงินสดจากนายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย ตอนบ่าย และตอนเย็นประมาณ ๕-๖ โมงเย็น นายกฤษนันท์ จะต้องเอาเงินสดใส่กระเป๋าและขับรถนำไปให้ นายอภัย ระติสุนทร ที่บริษัท บางกอก ดาต้า เซ็นเตอร์ จำกัด ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณสนามม้านางเลิ้ง

หรือบางครั้งนายอภัยให้เอาไปฝากลูกสาวของนายอภัยซึ่งทำงานอยู่กับนายกฤษนันท์ ที่บริษัท ซี ที ไอ ทาวเวอร์ จำกัด ลูกสาวของ นายอภัย ก็เอาเงินนั้นไปให้นายอภัย จากนั้นนายอภัยก็ขับรถเอาไปให้ พลตรี สนั่น ที่บ้านนั้น เป็นไปได้หรือไม่ เพราะคนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มเดียวกัน ถ้ามีการกู้ยืมเงินจำนวน ๕๕ ล้านบาทเพื่อไปซื้อหุ้นกันจริง ก็ซื้อหุ้นโดยผ่านไปที่ นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ได้เลย ไม่จำเป็นต้องถือเงินสดส่งมอบเป็นทอดๆ ดังเช่นที่มีการกล่าวอ้าง

กรณีผู้ถูกร้องนำเช็ค ๑๓ ฉบับอ้างต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า ได้นำเช็คไปขึ้นเงินจำนวน ๑๓ ฉบับ เป็นเงิน ๕๕,๕๑๒,๕๐๐ บาท ซึ่งต่อมาขอถอน ๑ ฉบับ เหลือ ๑๒ ฉบับ เป็นเงิน ๕๓,๐๖๖,๕๐๐ บาท และในชั้นพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญนั้น นายทรงชัย อัจฉริยะหิรัญชัย อ้างว่าเงินที่ให้ขิมนั้นให้คนไปเบิกเงินตามเช็คจากธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน เช็คดังกล่าวเป็นเช็คเงินสดลงวันที่เดียวกันกับที่ลงหลักฐานการรับเงินระหว่างนายทรงชัย กับนายกฤษนันท์ นั้น มีประเด็นที่ต้องพิจารณาดังนี้

๕.๑ การอ้างว่าการกู้เงินดังกล่าวบุคคลในกลุ่มไม่ทราบเรื่องกันเลยนั้น ไม่อาจรับฟังได้ เพราะทั้งนายทรงชัย พลตรี สนั่น นายกฤษนันท์ และนายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ ต่างรู้จักคบค้าสมาคมกันมานานนับสิบปี จึงเป็นไปได้ที่จะปกปิดไม่ให้ทราบว่าเงินที่เอาไปให้ พลตรี สนั่น ขิมนั้น มาจาก นายทรงชัย

๕.๒ การกู้เงินไปลงทุนซื้อหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด นายกฤษนันท์ ให้การว่า ไม่ทราบเลยว่า พลตรี สนั่น ขอกู้เงินไปทำอะไร ทั้งๆ ที่ บริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด มีกรรมการและผู้อำนวยการฝ่ายบริหารของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ คือ นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ นายอนุรักษ์ อินทรภูวศักดิ์ และนายพีรพล อิศราประสาท จึงแสดงว่า พลตรี สนั่น กู้เงินจากกรรมการ บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ไปซื้อหุ้นอีกบริษัทหนึ่งซึ่งก็เป็นของกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด นั้นเอง จึงเป็นไปได้ที่ กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ทั้ง ๓ คน จะไม่รู้

๕.๓ กรณีที่อ้างว่าไปซื้อหุ้น บริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด โดยมอบเงินให้นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ไป นายเกรียงได้ให้ถ้อยคำต่อคณะทำงานของผู้ร้องว่าเงินดังกล่าวเอาไปใช้ในภาระกิจส่วนตัวหมด ไม่ได้เอาเข้าบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด และไม่ได้เอาเข้าฝากในบัญชีธนาคารใด ซึ่งในชั้นเบิกความต่อศาล พลตรี สนั่น ได้เบิกความว่า เงิน ๕๕ ล้านบาท ดังกล่าว จ่ายให้กับผู้ถือหุ้นไม่ได้จ่ายให้กับบริษัท เงินจึงไม่เข้าบริษัท กรณีนี้ฟังดูเป็นทำนองว่ามีการเพิ่มทุนบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด จาก ๑ ล้านบาท เป็น ๖๐ ล้านบาท และผู้ถือหุ้นเดิมได้ซื้อหุ้นตามอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นตามกฎหมายและผู้ถูกร้องก็เอาเงินไปให้กับผู้ถือหุ้นเดิมและรับโอนหุ้นมา

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๒๒๒ บัญญัติไว้ว่า “บรรดาหุ้นที่ออกใหม่นั้น ต้องเสนอให้แก่ผู้ถือหุ้นทั้งหลายตามส่วนจำนวนหุ้นซึ่งเขาถืออยู่ คำเสนอเช่นนี้ต้องทำเป็นหนังสือบอกกล่าว ไปยังผู้ถือหุ้นทุกๆ คน ระบุจำนวนหุ้นให้ทราบว่าผู้นั้นชอบที่จะซื้อได้กี่หุ้นและให้กำหนดวันว่าถ้าพ้น วันนั้นไปมิได้มีคำสนองมาแล้วจะถือว่าเป็นอันไม่รับซื้อ เมื่อวันที่กำหนดล่วงไปแล้วก็ดี หรือผู้ถือหุ้น ได้บอกมาว่าไม่รับซื้อหุ้นนั้นก็ดีกรรมการจะเอาหุ้นเช่นนั้นขายให้แก่ผู้ถือหุ้นคนอื่นหรือจะรับซื้อไว้เองก็ได้” แต่จากการตรวจสอบบัญชีผู้ถือหุ้นของบริษัท รอยัล สานนา ทาวเวอร์ จำกัด เป็ พ.ศ. ๒๕๓๕ ก่อนเพิ่มทุน ปรากฏว่า นายพีรพล อิศราประสาท ถือหุ้นจำนวน ๔,๕๕๕ หุ้น นางสาววิชุดา ศรีรัตนประภาส ถือหุ้นจำนวน ๑ หุ้น นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ถือหุ้นจำนวน ๑,๐๐๐ หุ้น นางสาวกนกพร ไตชิตะสุนทร ถือหุ้นจำนวน ๑ หุ้น นายอนุศักดิ์ อินทรภูวศักดิ์ ถือหุ้นจำนวน ๑,๕๕๕ หุ้น นายกิติ สินธุเสก ถือหุ้นจำนวน ๑,๐๐๐ หุ้น และนายอนุรักษ์ อินทรภูวศักดิ์ ถือหุ้นจำนวน ๑,๐๐๐ หุ้น ซึ่งถ้ามีการเพิ่มทุนจาก ๑ ล้านบาท เป็น ๖๐ ล้านบาท แล้วมีการเพิ่มทุนกันตามสัดส่วนของผู้ถือหุ้นเดิม นั้น นายพีรพล ต้องมี ๒๕๕,๕๕๐ หุ้น นายเกรียง ก็จะมีเพิ่มเป็น ๖๐,๐๐๐ หุ้น นายอนุศักดิ์ ก็จะมีเพิ่มเป็น ๑๑๕,๕๕๐ หุ้น แต่ไม่ปรากฏถึงทะเบียนหุ้นดังกล่าวที่จัดแจ้งต่อกระทรวงพาณิชย์ ในปี ๒๕๓๕ แต่อย่างไร ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้มีการจดทะเบียนโดยมีชื่อ นางฉวีวรรณ และ บุตร ทั้ง ๔ คน เข้าไปถือหุ้นเกือบจะทั้งหมดรวม ๕๕๕,๕๕๕ หุ้น ฉะนั้น ถ้าหากเข้าไปซื้อหุ้นก็มีการ โอนหุ้นจากผู้ถือหุ้นเดิมแต่กรณีนี้ไม่ปรากฏว่ามีการเปลี่ยนแปลงใบหุ้นเดิมแล้วมีการเปลี่ยนชื่อผู้ถือหุ้น แต่อย่างไร

๕.๔ คำให้การของ พลตรี สนั่น ที่ว่า นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ ได้ขอให้โอนหุ้นที่ซื้อไว้ในนามของบุตร คินให้ นายเกรียงเป็นเงิน ๑๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงคงเหลือหุ้นในนามของบุตร พลตรี สนั่น เพียงจำนวน ๓๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท และเมื่อรวมกับหุ้นของนางฉวีวรรณ จำนวนประมาณ ๑๒,๐๐๐,๐๐๐ บาทแล้ว คิดเป็นเงินประมาณ ๔๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งนายเกรียงได้คืนเงินสดให้ พลตรี สนั่น จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้น ไม่อาจรับฟังได้ และไม่อาจนำหุ้นของ นางฉวีวรรณ มาคำนวณรวมกับหุ้นที่เหลือของบุตรได้ เนื่องจากขณะนั้นได้มีการโอนหุ้นของ นางฉวีวรรณไปให้แก่ นางกัญญารีย์ จันทนวนพงศ์ แล้ว

๕.๕ จากการตรวจสอบเช็คทั้ง ๑๒ ฉบับ ปรากฏว่ามียอดเงินตามเช็คไม่ตรงกับยอด เงินยืมที่กล่าวอ้างเป็นจำนวนถึง ๗ ฉบับ จึงไม่สามารถเชื่อถือเรื่องเช็คว่าเป็นที่มาของเงินกู้ ๔๕ ล้านบาทได้ ประเด็นอื่นๆ จึงไม่น่าเชื่อถือ เพราะเมื่อไม่มีฐานที่มาของหนี้แล้ว ก็จะไม่มีการโอนหนี้ ในเวลาต่อมา

จากพยานหลักฐานและเหตุผลดังได้กล่าวมาแล้วในเบื้องต้น รับฟังได้ว่า พลตรี สนั่น ไม่ได้กู้ยืมเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาท ด้วยเหตุผลดังนี้

๑. พลตรี สนั่น ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง ทั้ง ๓ ครั้ง ต่างวันต่างเวลา ต่อมาได้มีการตรวจสอบปรากฏว่าไม่มีหลักฐานการกู้ยืมเงินดังกล่าว ในงบดุลของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ประจำปี ๒๕๔๐ จึงได้สร้างพยานหลักฐานและพยานบุคคลใหม่ อาทิการโอนหนี้จากกรรมการมาเป็นหนี้ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด การขอยืมเงินเป็นเงินสดและส่งมอบเงินสดให้บุคคลเป็นทอดๆ เพื่อชี้แจงเรื่องดังกล่าวต่อผู้ร้องและศาลรัฐธรรมนูญ

๒. งบดุลของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ประจำปี ๒๕๔๐ ไม่ปรากฏรายการหนี้ของ พลตรี สนั่น แม้อุปมาบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จะทำหลักฐานเพิ่มหนี้ดังกล่าวในงบดุลของบริษัท ฯ ประจำปี ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นการทำขึ้นในขณะคดีนี้อยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ เพื่อให้มีหลักฐานว่ามีหนี้สินกันอยู่จริง แต่ปรากฏว่า นางรัชณี พิษพงษ์ ผู้สอบบัญชีรับอนุญาต ไม่รับรองและไม่เชื่อถือหนี้เงินกู้จำนวน ๔๕ ล้านบาทดังกล่าว ดังนั้น เมื่อไม่มีการลงบัญชีหรือระบุในงบดุลของบริษัท ฯ หรือการรับรองเชื่อถือของผู้สอบบัญชีรับอนุญาตของบริษัท ฯ ก็แสดงว่าไม่มีการกู้ยืมเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาท จากบริษัท ฯ ตามที่ พลตรี สนั่น กล่าวอ้างหรือแสดงในการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง

๓. นายเกรียง วงศ์วิระวัฒน์ ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะทำงานของผู้ร้องว่าเป็นกรรมการคนหนึ่งของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด และเป็นคนรับเงินสดค่าซื้อหุ้นจาก พลตรี สนั่น รวม ๑๓ ครั้ง พร้อมทั้งได้ออกใบรับเงินจำนวน ๑๓ ฉบับ แทนบริษัท ฯ เมื่อได้พิจารณาใบรับเงินทั้ง ๑๓ ฉบับ ที่นายเกรียง อ้างต่อผู้ร้องปรากฏว่า มีแต่นายเกรียงเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ลงลายมือชื่อและประทับตราสำคัญของบริษัท ฯ แต่หนังสือรับรองของบริษัท ฯ ที่นายทะเบียนออกให้ ได้กำหนดให้กรรมการสองในสี่เป็นผู้ลงลายมือชื่อร่วมกันและประทับตราสำคัญของบริษัท ฯ จึงจะมีผลผูกพันบริษัท ฯ ดังนั้น การกระทำดังกล่าวของ นายเกรียงจึงไม่ผูกพันบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด เท่ากับว่าบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ไม่ได้รับเงินจาก พลตรี สนั่น ในการจัดซื้อหุ้นครั้งนี้ ดังนั้น การซื้อหุ้นดังที่ปรากฏในรายการจดทะเบียน จึงไม่ใช่เกิดจากการซื้อหุ้นด้วยเงินกู้จำนวน ๔๕ ล้านบาท

๔. เอกสารหลายฉบับตามที่ฝ่ายผู้ถูกร้องกล่าวอ้าง อาทิ เอกสารใบสำคัญประกอบการเงินยืมกรรมการ สัญญาโอนหุ้นบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ของ นางกัญญารีย์ จันทรวงศ์ ล้วนเป็นเอกสารที่ไม่เคยแสดงต่อคณะทำงานของผู้ร้องมาก่อน จึงเชื่อว่าเป็นการสร้างพยานหลักฐานขึ้นมาใหม่

๕. ตามที่อ้างว่าเช็ก จำนวน ๑๒ ฉบับ เป็นที่มาของเงินกู้ยืม ผู้ร้องเห็นว่า เป็นข้อพิรุธไม่น่าเชื่อถือและรับฟังไม่ได้เป็นอย่างยิ่ง เพราะเช็กจำนวน ๑๒ ฉบับ ไม่ตรงกับยอดเงินที่กล่าวอ้างว่านำไปขึ้นเงินมาเพื่อนำไปให้กู้เป็นจำนวนถึง ๗ ฉบับ และเป็นเศษเงิน และอีกประการหนึ่งไม่มีเหตุผลใดๆ ที่จะต้องส่งมอบเงินกันเป็นเงินสดและเป็นทอดๆ ต่างสถานที่ บางครั้งเป็นเวลาค่ำคืนซึ่งย่อมเป็นไปได้ไม่ได้เพราะเป็นการไม่สะดวกและปลอดภัย และการส่งมอบเงินเป็นทอดๆ ถึง ๔ - ๕ คน จำนวน ๑๓ ครั้ง เป็นเงิน ๔๕ ล้านบาท แต่ทุกครั้งกระทำเสร็จในวันเดียวกัน ซึ่งไม่น่าเชื่อถือ นอกจากนี้การอ้างว่ากู้ยืมเงินไปเพื่อซื้อหุ้นของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด หุ้นของบริษัทดังกล่าวจำนวน ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ก็เป็นของกรรมการและผู้บริหารบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด นั้นเอง ซึ่งแสดงว่ากู้ยืมเงินจากกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด มาซื้อหุ้นของกรรมการบริษัทนั่นเอง ซึ่งไม่จำเป็นต้องปกปิดซ่อนเร้นและส่งมอบเงินเป็นทอดๆ กันด้วยเงินสดตามที่ไดกล่าวอ้างดังกล่าวแต่อย่างใดทั้งสิ้น

๖. เนื่องจากไม่มีการกู้ยืมเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาท เพราะไม่มีเอกสารหลักฐานที่เชื่อถือได้ถึงที่มาของเงิน ผู้ถูกร้องจึงจำต้องอ้างเอกสารที่สามารถทำขึ้นมาเมื่อใดก็ได้เป็นพยานและอ้างอิงพยานบุคคลถึงที่มาของเงินที่กู้จำนวนนี้ เช่น นายอภัย ระติสุนทร นายเกรียง วงศ์วีระวัฒน์ และอื่นๆ แต่ผู้ถูกร้องก็ไม่นำพยานบุคคลดังกล่าวมาเบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกร้อง จึงเชื่อได้ว่าบุคคลดังกล่าวไม่ได้รู้เห็นเหตุการณ์จริงหรือไม่ปรากฏการกระทำจริง

การรับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัย

ผู้ร้องได้เสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ วรรคสอง ว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือไม่ ในคำแถลงการณ์ปิดคดีของผู้ถูกร้อง ผู้ถูกร้องได้คัดค้านการเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญของผู้ร้อง โดยหยิบยกเหตุผลทางกฎหมายขึ้นอ้างอิงด้วยความมุ่งหมายที่จะตัด “อำนาจฟ้อง” ของผู้ร้อง ซึ่งมีผลโดยทางอ้อมเท่ากับเป็นการตัดอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่จะรับเรื่องไว้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นหลักคือ ความมีอยู่จริงของหนี้สินที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างไว้ ซึ่งหากข้ออ้างทางกฎหมายเหล่านี้ฟังขึ้น ศาลรัฐธรรมนูญก็ต้องยกคำร้องของผู้ร้องโดยไม่ต้องพิจารณาวินิจฉัยในข้อเท็จจริงและสาระสำคัญของเรื่องแต่อย่างใด ดังนั้น ข้อโต้แย้งทางกฎหมายของผู้ถูกร้องจึงมีลักษณะเป็นประเด็นปัญหาเบื้องต้นที่ศาลรัฐธรรมนูญจำต้องวินิจฉัยก่อนอื่น ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

๑. ผู้ถูกร้องอ้างว่า ผู้ร้องไม่มีอำนาจยื่นคำร้องคดีนี้ เพราะการสอบสวนไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ ประกอบมาตรา ๒ (๑๑) และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๓ จึงเท่ากับว่าคดีนี้ซึ่งมีฐานะเป็นคดีอาญาเพราะมีโทษหลวง ผู้ร้องยังไม่มี การสอบสวนอันอาจเทียบเคียงได้กับเรื่องอำนาจฟ้องของพนักงานอัยการตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ อีกทั้งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ วรรคสอง เรื่องดังกล่าวต้อง ผ่านกระบวนการสอบสวนจากผู้ร้องจนปรากฏข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติเสียก่อนว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชี แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ

๒. ผู้ถูกร้องอ้างว่าคดีนี้เป็นคดีที่องค์กรของรัฐใช้อำนาจต่อประชาชน หลักความชอบด้วย กฎหมายจึงเป็นหลักการอันสำคัญที่จะต้องนำมาใช้เป็นหลักวินิจฉัยว่า การใช้อำนาจของผู้ร้องในการ สอบสวน การวินิจฉัย และการยื่นคำร้องต่อศาล ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เพราะมีผลเป็นการละเมิด สิทธิเสรีภาพของผู้ถูกร้องซึ่งได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘

๓. ผู้ถูกร้องกล่าวว่า ผู้ร้องได้มอบให้ นายกล้านรงค์ จันทิก ซึ่งดำรงตำแหน่งเลขาธิการ คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นตัวแทนของผู้ร้องในฐานะผู้กล่าวหา เป็นผู้ดำเนินกระบวนการพิจารณาแทน ผู้ร้อง “แต่ในการนำสืบพยานนั้น ปรากฏว่า นายกล้านรงค์อ้างตนเองเป็นพยานเพียงปากเดียว เบิกความต่อศาล กล่าวหาผู้ถูกร้องในประเด็นต่างๆ ... ดังนั้น เมื่อการนำสืบของผู้ร้องมีลักษณะเป็น พยานบอกเล่า ศาลจึงไม่อาจรับฟังคำกล่าวหาของผู้ร้องได้ และต้องถือว่าผู้ร้องไม่สามารถนำสืบได้ตาม ข้ออ้างของตน ชอบที่ศาลจะยกข้อกล่าวหาและเพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ร้องได้ด้วยเหตุนี้อีกด้วย”

ข้ออ้างของผู้ถูกร้องพิเคราะห์แล้วเห็นว่า มีข้อพิพาทดังต่อไปนี้

๑. รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๓ วรรคสาม ประกอบมาตรา ๓๐๑ วรรคสี่ บัญญัติให้เป็น อำนาจหน้าที่ของผู้ร้องที่จะตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สิน และ หลักเกณฑ์ที่ผู้ร้องนำมาใช้ในการนี้ก็มีกำหนดไว้แล้วในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๓ มาตรา ๓๒ ถึงมาตรา ๓๘ การตรวจสอบ ความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ร้องจึงเป็นกระบวนการที่ไม่อยู่ในบังคับ ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาตามที่ผู้ถูกร้องอ้าง แต่เป็นกระบวนการอิสระแยกต่างหาก จากวิธีพิจารณาความอาญา และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓ ที่บัญญัติว่า ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุด แสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ นั้น ก็มีใช้ บทบัญญัติที่จะนำมาใช้กับคดีนี้ได้ เพราะผู้ร้องมิได้ปฏิบัติต่อผู้ถูกร้องในลักษณะเช่นนั้น เพียงแต่ ได้แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาด

อีกทอดหนึ่งเท่านั้น ส่วนในการดำเนินการสอบสวนนั้น ผู้ร้องย่อมมีดุลพินิจที่จะวินิจฉัยว่า มีข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติประการใดบ้างและการสอบสวนเพื่อหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานได้ก้าวไปไกลถึงขั้นที่สามารถเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดได้แล้วหรือยัง และการดำเนินการของผู้ร้องตามขั้นตอนต่างๆ นั้นก็เป็นเรื่องที่อยู่ในกรอบดุลพินิจดังกล่าวส่วนการแต่งตั้งคณะทำงานของผู้ร้องเพื่อดำเนินการตามที่มอบหมายซึ่งผู้ถูกร้องกล่าวอ้างว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายก็เป็นไปตามอำนาจที่รัฐธรรมนูญมาตรา ๓๐๑ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๖๕ ได้ให้อำนาจแก่ผู้ร้องไว้ จึงเป็นการดำเนินการที่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแล้ว

๒. ผู้ถูกร้องย่อมมีสิทธิยกรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๐ ขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลและศาลรัฐธรรมนูญก็จะนำมาประกอบการพิจารณาวินิจฉัยได้ แต่ผู้ถูกร้องจะยกบทบัญญัติดังกล่าวขึ้นอ้างอิงเพื่อคัดอำนาจฟ้องของผู้ร้องหรือคัดอำนาจศาลรัฐธรรมนูญที่จะวินิจฉัยชี้ขาดยอมไม่ได้ ผู้ถูกร้องอาจขอให้ศาลพิจารณาว่ามีข้อบกพร่องหรือความไม่ชอบด้วยกฎหมายในการแสวงหาข้อเท็จจริงประการใดหรือไม่ และถ้ามี จะมีผลทำให้หลักฐานที่เสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณานั้นมีน้ำหนักหรือคุณค่าน้อยลงเพียงใด หรือเป็นหลักฐานที่ไม่อาจนำมาประกอบการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญได้เลยหรือไม่เท่านั้น ฉะนั้น จึงเป็นการไม่ถูกต้องที่ผู้ถูกร้องจะอ้างว่าหากมีข้อบกพร่องใดๆ ในการสอบสวน ผู้ร้องก็จะไม่มีอำนาจเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ซึ่งหมายความว่าศาลรัฐธรรมนูญจะต้องยกคำร้องทันทีโดยไม่ต้องพิจารณาประเด็นหลักที่เป็นสาระสำคัญของเรื่องแต่อย่างไรในการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งรวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ ด้วย ศาลรัฐธรรมนูญมิได้ถูกจำกัดให้พิจารณาแต่เพียงหลักฐานที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เสนอมาเท่านั้น เพราะตามมาตรา ๒๖๕ ของรัฐธรรมนูญ ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจเรียกเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากบุคคลใด หรือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำตลอดจนขอให้หน่วยงานของรัฐดำเนินการใดเพื่อประโยชน์แห่งการพิจารณาก็ได้ กระบวนการของศาลรัฐธรรมนูญจึงมีลักษณะเป็นระบบได้สวน มิใช่ระบบกล่าวหา และศาลรัฐธรรมนูญจะต้องแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานทั้งปวงเพื่อประโยชน์แห่งการพิจารณา มิใช่จะพิจารณาเฉพาะข้อเท็จจริงและหลักฐานที่ผู้ร้องเสนอมาเท่านั้น การวินิจฉัยชี้ขาดของศาลรัฐธรรมนูญไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เสมอไป ถึงแม้ว่ามติดังกล่าวนั้นจะเป็นมติเอกฉันท์ก็ตาม ในการแสวงหาข้อเท็จจริง ศาลรัฐธรรมนูญอาจจะใช้หรือไม่ใช้หลักฐานบางส่วนที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เสนอมาก็ได้โดยศาลรัฐธรรมนูญต้องเปิดโอกาสให้ผู้กรณีแสดงความคิดเห็นของตนและนำสืบพยานทั้งหลายตามความจำเป็นหรือตามความเหมาะสมกับกรณี ซึ่งในคดีนี้ศาลรัฐธรรมนูญก็ได้รับฟังพยานบุคคลทุกปากที่ผู้ถูกร้องเรียกมา รวมทั้งได้พิจารณาเอกสารทุกฉบับที่ผู้ถูกร้องเสนอมาแล้ว

๓. ข้ออ้างของผู้ถูกร้องที่ว่า นายกล้าณรงค์ จันทิก ซึ่งดำรงตำแหน่งเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นพยานบอกเล่า “ศาลจึงไม่อาจรับฟังคำกล่าวหาของผู้ร้องได้” นั้น เป็นข้ออ้างที่เนื่องมาจากความเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของ นายกล้าณรงค์ โดยสิ้นเชิง เพราะในคดีนี้ นายกล้าณรงค์ มิได้มาแถลงการณ์หรือให้ปากคำต่อศาลรัฐธรรมนูญในฐานะพยาน แต่มาในฐานะ ผู้แทน ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามหนังสือ ถบ - ด่วนมาก ที่ ปช. ๐๐๐๖/๒๒ ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๓ ถึงประธานศาลรัฐธรรมนูญที่ได้มอบหมายให้ นายกล้าณรงค์ จันทิก และเจ้าพนักงานอื่นอีก ๓ นาย “เป็นผู้แทนในการแถลงการณ์ตอบข้อซักถาม ชักค้ำและดำเนินการอื่นๆ ในกระบวนการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” ฉะนั้น ในการออกนั่งพิจารณาของศาลในคดีนี้ นายกล้าณรงค์ หาได้เป็นพยานบุคคลที่ผู้ร้องเรียกมาไม่ แต่โดยผลของหนังสือมอบหมายดังกล่าว นายกล้าณรงค์มีฐานะเป็นคู่กรณีอย่างเต็มตัว และถ้อยคำ คำแถลง การตอบข้อซักถาม และการชักค้ำของ นายกล้าณรงค์ เหล่านี้ทั้งหมด ต้องถือว่าเป็นการกระทำของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นผู้ร้องนั่นเอง โดยไม่ปรากฏว่าผู้ร้องได้นำสืบพยานใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้น นายกล้าณรงค์ จึงไม่มีฐานะเป็น “พยานบอกเล่า” ที่ศาลรัฐธรรมนูญไม่อาจรับฟังได้ตามที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้าง

ผู้ถูกร้องได้โต้แย้งอีกด้วยว่า การตรวจสอบของผู้ร้องมีข้อบกพร่องอย่างน้อย ๖ ประการ กล่าวคือ

- ๑) ผู้ร้องไม่ได้สอบสวนเรื่องการเพิ่มทุนและการลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด
- ๒) ผู้ร้องไม่ได้นำเช็คของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามย่าน จำนวน ๑๒ ฉบับมารวมไว้ในสำนวนสอบสวน เพื่อที่ศาลรัฐธรรมนูญจะสามารถตรวจสอบข้อเท็จจริงแห่งคดีได้
- ๓) ผู้ร้องไม่สอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานการคืนเงินกู้ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แล้วรวมไว้ในสำนวน
- ๔) ผู้ร้องไม่ตรวจสอบฐานะการเงินของนายทรงชัย ให้ถูกต้องครบถ้วน แต่กลับนำฐานะการเงินของ นายทรงชัย มาเป็นเหตุในการวินิจฉัยคดีนี้
- ๕) ผู้ร้องไม่สอบสวนนายลิขิต ในประเด็นการคืนเงินกู้ ๔๕ ล้านบาท โดยบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ให้แก่กรรมการของบริษัท ฯ และในประเด็นการไม่ลงบังคับในปี ๒๕๔๐ ของบริษัท ฯ ทั้งๆ ที่นายลิขิตไปปรากฏตัวและขอชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว แต่กลับได้รับการปฏิเสธจากคณะทำงานของผู้ร้อง และ
- ๖) คณะทำงานของผู้ร้องไม่ยอมสอบหลักฐานที่มาของเงินได้ของผู้ถูกร้องในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่กลับทำการตรวจสอบไปยังธนาคารไทยท努 จำกัด (มหาชน) สาขาพัฒนาพงศ์ ทั้งๆ ที่ผู้ร้องไม่มีอำนาจสอบสวนคดีนี้แล้ว

เนื่องจากคำร้องได้เข้าสู่การพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญแล้วด้วยเหตุข้อบกพร่อง ๖ ประการที่กล่าว ผู้ถูกร้องจึงอ้างเป็นข้อต่อสู้ว่า ผู้ร้อง “ยังไม่มีอำนาจเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญได้” ซึ่งเท่ากับเป็นการโต้แย้งเพื่อคัดอำนาจฟ้องของผู้ร้องนั่นเอง พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นที่ว่า การตรวจสอบของผู้ร้อง

มีข้อบกพร่องและไม่ชอบด้วยกฎหมายตามที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างหรือไม่ หรือว่าข้อบกพร่องเหล่านั้น (ถ้ามี) จะมีผลทางกฎหมายประการใดนั้น ย่อมเป็นอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่จะวินิจฉัยชี้ขาดต่อไป มิใช่เป็นเรื่องที่ผู้ถูกร้องชอบที่จะยกขึ้นอ้างเพื่อตัดอำนาจฟ้องของผู้ร้องเสียแต่เนิ่นๆ อันจะทำให้ศาลรัฐธรรมนูญไม่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคำร้องของผู้ร้องได้เลย

โดยอาศัยเหตุผลและข้อพิจารณาตามที่กล่าวข้างต้น จึงเห็นว่าผู้ถูกร้องไม่มีเหตุใดๆ ที่จะตัดอำนาจฟ้องของผู้ร้องได้ ฉะนั้น ผู้ร้องจึงมีอำนาจเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดได้ และศาลรัฐธรรมนูญก็ชอบที่จะรับเรื่องไว้พิจารณา ตามมาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัย

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ วรรคสอง โดยกล่าวหาว่าสำเนาสัญญาเงินกู้ระหว่างผู้ถูกร้องกับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จำนวน ๓ ฉบับ รวมยอดเงินกู้จำนวน ๔๕ ล้านบาท ซึ่งผู้ถูกร้องยื่นเป็นเอกสารประกอบบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตนนั้น ประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ เพราะสัญญาดังกล่าวทั้ง ๓ ฉบับ ไม่ตรงต่อความเป็นจริง กล่าวคือ มีการลงนามในวันเดียวกันพร้อมกันทั้ง ๓ ฉบับ ในเดือนมกราคม ๒๕๕๐ แต่วันที่ทำสัญญาแต่ละฉบับระบุไว้ต่างกัน อีกทั้งไม่ได้มีการส่งมอบเงินกันตามจำนวนและวันที่ระบุไว้ในสัญญา ซึ่งข้อเท็จจริงเหล่านี้ผู้ถูกร้องและพยานบุคคลของผู้ถูกร้องก็ได้ให้การยืนยันเช่นเดียวกันตลอด

สัญญากู้ยืม ๓ ฉบับ ที่กล่าวคือ (๑) สัญญากู้ยืมเงินจำนวน ๒๐ ล้านบาท ลงวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๐ (๒) สัญญากู้ยืมเงินจำนวน ๑๕ ล้านบาท ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๐ และ (๓) สัญญากู้ยืมเงินจำนวน ๑๐ ล้านบาท ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๐ พิจารณาแล้ว เห็นว่าถ้าผู้ถูกร้องได้กู้ยืมเงินหรือมีหนี้สินจริงตามที่อ้าง ก็อาจถือได้ว่ามีการฉ้อความอันเป็นเท็จ ถึงแม้ว่าสัญญา ๓ ฉบับนั้น จะมีข้อความที่ไม่ตรงต่อความเป็นจริงด้วยเหตุผลที่กล่าวไว้ข้างต้นก็ตาม ในทางกลับกัน กรณีข้อความอันเป็นเท็จตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ ก็อาจเกิดขึ้นได้ทั้งๆ ที่มีสัญญากู้ยืมเงินในรูปแบบที่สมบูรณ์ตามกฎหมาย แต่ไม่มีการกู้ยืมเงินเกิดขึ้นจริงตามที่ระบุไว้ในสัญญา ฉะนั้น ประเด็นหลักที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องวินิจฉัยชี้ขาดจึงมีอยู่ว่า ผู้ถูกร้องได้กู้ยืมเงินหรือมีหนี้สินจำนวน ๔๕ ล้านบาทจริงตามที่แสดงไว้ในบัญชีหนี้สินหรือไม่ ถึงแม้จะมีสัญญาเงินกู้แสดงว่าเป็นหนี้ก็ตาม

ผู้ถูกร้องได้อ้างว่า ในตอนเริ่มแรกเงินกู้จำนวน ๔๕ ล้านบาทเป็นเงินที่ผู้ถูกร้องได้กู้ยืมมาจาก นายกฤษณ์นทร์ พลาฤทธิ์ “แล้วต่อมาได้มีการโอนหนี้ดังกล่าวมาเป็นหนี้ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้

เซอร์วิส จำกัด เป็นผู้ให้กู้ตามสัญญาที่ ๓ ฉบับ” จึงมีความจำเป็นต้องตรวจสอบต่อไปว่าผู้ถูกร้อง ได้กู้ยืมเงินจากนายกฤษนันท์จริงหรือไม่ สำหรับประเด็นนี้ มีประเด็นย่อยที่จำต้องพิจารณาวินิจฉัย ดังนี้

๑. มีหลักฐานการกู้ยืมเงินระหว่างผู้ถูกร้องกับนายกฤษนันท์ หรือไม่ เกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งผู้ถูกร้อง และนายกฤษนันท์ยอมรับว่า ไม่มีสัญญาหรือเอกสารการกู้ยืมระหว่างกันที่จะใช้เป็นหลักฐานสำหรับฟ้องร้องกันได้ ซึ่งการไม่มีหลักฐานการกู้ยืมในวงเงินสูงถึง ๔๕ ล้านบาทนั้นเป็นพิรุธข้อแรก และหากการไม่มีหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นเพราะ นายกฤษนันท์ให้ความไว้วางใจแก่ผู้ถูกร้องแล้ว อย่างน้อยก็ต้องมีความเข้าใจหรือความตกลงระหว่างกันไว้ว่าผู้ถูกร้องจะต้องจ่ายดอกเบี้ยเงินกู้ ในอัตราเท่าไรและจะต้องใช้ต้นทุนเงินคืนในกำหนดเวลาใด รวมทั้งมีหลักค้ำประกันเงินกู้เป็นอย่างไร แต่สิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นสาระสำคัญของการกู้ยืมเงิน กลับไม่ปรากฏว่ามีหลักฐานใดๆ จากผู้ถูกร้องหรือ นายกฤษนันท์ มาแสดงต่อผู้ร้องหรือต่อศาลรัฐธรรมนูญ อีกทั้งคำให้การของ นายกฤษนันท์ ๒ ครั้ง ก็ขัดแย้งกันเอง กล่าวคือ ในครั้งแรกนายกฤษนันท์อ้างว่าเหตุที่ตนให้ผู้ถูกร้องกู้ยืมเงินโดยไม่ได้ทำสัญญาไว้เป็นหลักฐาน เพราะมีความสนิทสนมเคารพนับถือและเชื่อว่าผู้ถูกร้องจะไม่โกง แต่ในครั้งต่อมานายกฤษนันท์กลับให้การว่า เงินที่ผู้ถูกร้องกู้ยืมเป็นเงินจำนวนมาก ไม่มีสัญญาชัดเจนเพื่อเป็นหลักฐานฟ้องร้อง และเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด จึงขอให้ผู้ถูกร้องทำสัญญากู้ยืมให้ แต่ไม่กล้าขอให้ผู้ถูกร้องทำสัญญากับตนโดยตรง จึงขอให้ทำสัญญากับบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แทน อีกทั้งคำให้การเช่นนี้ก็ยังไม่ตรงกับถ้อยคำที่ นายพิรพล อิศราประสาท ผู้อำนวยการฝ่ายบริหาร บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้ให้ต่อคณะทำงานของผู้ร้องว่าจำเป็นต้องโอนหนี้ให้แก่บริษัท ฯ เพราะกรรมการต้องการใช้เงิน ซึ่งเป็นคนละเรื่องกันกับข้อกังวลของกรรมการตามที่ นายกฤษนันท์ได้กล่าวอ้างไว้ว่า ต้องทำสัญญากับบริษัทเพื่อให้มีหลักฐานฟ้องร้องกันได้และเพื่อให้กรรมการสบายใจ

นอกจากนั้น ปรากฏจากข้ออ้างและคำแถลงของพยานของผู้ถูกร้องว่า เงินงวดแรกที่ได้มอบให้ผู้ถูกร้องจำนวน ๒ ล้านบาท นั้น เป็นเงินส่วนตัวที่เบิกมาจากบัญชีรวม ๓ คน คือ นายกฤษนันท์ นายอนุศักดิ์ และนายคลัง ซึ่งเป็นกรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ส่วนเงินกู้ที่เหลืออีก ๔๓ ล้านบาท นั้น นายกฤษนันท์ รับจะไปขอยืมจากนายทรงชัย ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกับตน อีกทอดหนึ่ง จึงมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาต่อไปว่า มีการกู้ยืมเงินระหว่างนายกฤษนันท์กับนายทรงชัย ตามที่นายกฤษนันท์กล่าวอ้าง จริงหรือไม่ นายกฤษนันท์ได้แสดงหลักฐานการกู้ยืมเงินจากนายทรงชัย จำนวน ๔๓ ล้านบาท โดยยื่น “บันทึกว่าด้วยข้อตกลงการกู้ยืมเงินไม่เกิน ๕๐ ล้านบาท” ลงวันที่

๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ และนายกฤษณ์นทร์ ได้มอบโฉนดที่ดินแปลงหนึ่งให้ นายทรงชัยถือไว้เป็นหลักประกัน ส่วนการจ่ายเงินกู้ยืมจำนวน ๕๓ ล้านบาทนี้ มีการอ้างว่า นายกฤษณ์นทร์ ทขอยรับเงินจากนายทรงชัย เป็นงวดๆ รวม ๑๒ งวด ระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ โดยรับเป็นเงินสดทั้งสิ้น

เกี่ยวกับเรื่องการจ่ายเงินจำนวน ๕๓ ล้านบาทเป็นเงินสดทั้งหมดนั้น มีข้อสงสัยว่ารับฟังได้เพียงไร เงินที่นายกฤษณ์นทร์อ้างว่ารับไปจากนายทรงชัย บางงวดมีจำนวนสูงถึง ๘.๕ ล้านบาท และไม่มียอดใดต่ำกว่า ๑ ล้านบาท จึงเป็นเรื่องที่ผิดปกติวิสัยที่ผู้ใดจะถือไว้ในครอบครองหรือโยกย้ายเงินสดจำนวนสูงถึงเพียงนั้นแทนการใช้เช็คซึ่งจะสะดวกและปลอดภัยกว่า อีกทั้งยังจะเป็นหลักฐานการมอบหรือโอนจ่ายเงินให้กันเป็นอย่างดีอีกด้วย ผู้ถูกร้องได้ให้การต่อศาลว่าตนถนัดใช้เงินสดมากกว่าใช้เช็คธนาคาร แต่คำให้การนี้จะไม่สอดคล้องกับแนวปฏิบัติที่เคยเป็นมาของผู้ถูกร้อง ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้ถูกร้องมีบัญชีเงินฝากธนาคารหลายบัญชี และมีการรับและใช้เช็คธนาคารบ่อยครั้ง เช่นที่ปรากฏจากความเคลื่อนไหวของรายการในบัญชีเงินฝากกระแสรายวัน เลขที่ ๐๒๖-๑-๐๐๓๗๕-๒ ธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน) สาขานนทบุรี ประจำงวดตุลาคม ๒๕๔๐ ดังนั้น ที่อ้างว่ามีการจ่ายเงินสดทั้งหมดจำนวน ๕๓ ล้านบาทตามความนิยมใช้เงินสดของผู้ถูกร้องนั้น จึงเป็นข้ออ้างที่มีพิรุณและชวนให้น่าสงสัย

อย่างไรก็ดี นายกฤษณ์นทร์ได้ให้การต่อศาลรัฐธรรมนูญว่าในการรับเงินสดจากนายทรงชัยนั้น นายทรงชัยได้ออกเช็คเงินสดจากบัญชีกระแสรายวันของตนที่ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด จำนวนทั้งสิ้น ๑๒ ฉบับ โดยแต่ละครั้งได้มอบให้ลูกน้องไปเบิกเงินสดมาจากธนาคารเพื่อมามอบให้นายกฤษณ์นทร์พร้อมนี้ผู้ถูกร้องได้ยื่นสำเนาเช็คทั้ง ๑๒ ฉบับ รวมทั้งใบแจ้งยอดบัญชีเงินฝากกระแสรายวันของธนาคารนครหลวงไทยเป็นหลักฐานเพื่อแสดงว่า นายทรงชัยได้เบิกเงินสดจากธนาคารมาจ่ายให้นายกฤษณ์นทร์จริง ในขณะเดียวกัน ผู้ถูกร้องก็แสดงหลักฐานใบรับเงินแต่ละงวดรวม ๑๒ ฉบับ เท่ากับจำนวนเช็คเงินสดที่นายทรงชัยอ้างว่าใช้ไปเบิกเงินสดมาจ่ายเงินกู้ยืมให้แก่ นายกฤษณ์นทร์ ทั้งนี้ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างว่าเป็นหลักฐานชั้นสำคัญที่สุดชิ้นหนึ่งที่จะสามารถพิสูจน์ได้ว่าการกู้ยืมเงินจากนายทรงชัยจริงตามอ้าง ประเด็นที่จะต้องพิจารณาจึงมีว่า หลักฐานเหล่านี้มีคุณค่าหรือน้ำหนักเพียงไรที่จะนำมาพิสูจน์ว่ามีการจ่ายเงินกู้ให้แก่นายกฤษณ์นทร์จริง เมื่อตรวจสอบดูแล้วจะเห็นว่าเช็คเหล่านี้เป็นเอกสารแท้ มีการสั่งจ่ายและเบิกเงินสดจริง เพราะสอดคล้องกับใบแจ้งยอดบัญชีเงินฝากกระแสรายวันของนายทรงชัย แต่ปรากฏว่ามีข้อพิรุณ เพราะเช็คดังกล่าวมีจำนวนเงินที่สั่งจ่ายตรงกับจำนวนเงินที่ระบุไว้ในใบรับเงินเพียง ๕ ฉบับ ส่วนอีก ๗ ฉบับนั้น มีจำนวนที่สั่งจ่ายมากหรือน้อยกว่าจำนวนที่ระบุไว้ในใบรับเงินดังกล่าวอย่างเช็ค ๔ ฉบับ ต่อไปนี้

๑. นายทรงชัยส่งจ่ายเช็คเงินสด เลขที่ ๐๕๓๖๕๔๑ ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๓๕ ในจำนวนเงิน ๔,๒๕๕,๐๐๐ บาท แต่ได้รับเงินที่นายกฤษณ์นทร์ลงลายมือชื่อในวันเดียวกันระบุจำนวนเงินที่ได้รับจากนายทรงชัยว่าเป็นจำนวน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นการส่งจ่ายเงินเกินจำนวนที่ขอเบิกไป ๒๕๕,๐๐๐ บาท

๒. นายทรงชัยส่งจ่ายเช็คเงินสด เลขที่ ๐๕๓๖๕๕๘ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๓๕ ในจำนวนเงิน ๔,๗๖๖,๕๐๐ บาท แต่ได้รับเงินจากนายกฤษณ์นทร์ระบุจำนวนที่ได้รับว่าเป็นจำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นการส่งจ่ายเงินต่ำกว่าจำนวนที่ขอเบิกไป ๒๒๓,๕๐๐ บาท

๓. ภริยานายทรงชัยส่งจ่ายเช็คเงินสด เลขที่ ๐๕๓๖๕๐๗ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ในจำนวนเงิน ๕,๐๐๕,๐๐๐ บาท แต่ได้รับเงินจากนายกฤษณ์นทร์ระบุจำนวนเพียง ๘,๕๐๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นการส่งจ่ายเงินเกินไป ๕๐๕,๐๐๐ บาท

๔. นายทรงชัยส่งจ่ายเช็คเงินสด เลขที่ ๐๕๔๒๒๕๒ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๕ ในจำนวนเงิน ๑,๕๖๐,๐๐๐ บาท แต่ได้รับเงินงวดนี้ระบุจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาทถ้วน จึงเป็นการส่งจ่ายเงินขาดไป ๔๐,๐๐๐ บาท

ความแตกต่างระหว่างจำนวนเงินที่นายทรงชัยส่งจ่ายเป็นเช็คเงินสดกับจำนวนเงินที่ระบุไว้ในใบรับเงินที่นายกฤษณ์นทร์อ้างว่าได้มอบให้นายทรงชัยไว้ทุกครั้งที่ได้รับเงินมา ประกอบกับข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้ที่นำเช็คเหล่านี้ไปเบิกเงินสดจากธนาคารนั้น เป็นบุคคลต่างหน้ากันแต่ละครั้ง ดังจะเห็นได้จากลายมือชื่อที่ลงสลักหลังเช็คต่างกัน ซึ่งนายทรงชัยอ้างว่าบุคคลเหล่านี้ล้วนเป็นลูกจ้างหรือลูกน้องของตนทั้งสิ้น แต่ก็ไม่สามารถยืนยันได้ทั้งหมดว่าผู้ที่สลักหลังเช็คมีชื่อใดบ้าง ทั้งนี้ ทำให้เชื่อได้ว่าเป็นการส่งจ่ายเช็คเงินสดให้แก่บุคคลเหล่านั้นในธุรกรรมอื่นๆ ของนายทรงชัย ไม่ใช่เป็นการเบิกเงินสดมาเพื่อมอบให้แก่นายกฤษณ์นทร์เป็นเงินกู้ยืมแต่อย่างใด ส่วนใบรับเงิน ๑๒ ฉบับที่นำมาเสนอต่อศาลนั้น ย่อมอธิบายได้ว่าเป็นหลักฐานที่นายกฤษณ์นทร์สามารถจัดทำขึ้นเองในเวลาใดก็ได้ เพราะไม่มีผู้อื่นใครรู้เห็นเป็นพยานเลย

นายทรงชัยได้ชี้แจงต่อศาลรัฐธรรมนูญว่า เหตุที่เช็ค ๗ ฉบับ มีจำนวนเงินต่างไปจากเงินแต่ละงวดที่นายกฤษณ์นทร์ขอเบิกมาและระบุไว้ในใบรับเงินนั้น เป็นเพราะคนมีเงินสดจำนวน ๑ - ๒ ล้านบาทเก็บไว้ที่บ้านเป็นประจำ จึงสามารถนำเงินสดที่มีอยู่ที่บ้านมาจ่ายสมทบให้ครบจำนวนที่ขอมาตามที่ระบุไว้ในใบรับเงินได้ ส่วนเช็คฉบับที่ส่งจ่ายเงินเกินจำนวนที่ระบุไว้ในใบรับเงินนั้น เป็นเพราะต้องการเบิกเงินในคราวเดียวกันมาใช้จ่ายในธุรกิจอื่นด้วย พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นคำให้การที่ยากที่จะรับฟังได้ เพราะประการแรก นายทรงชัยและนายกฤษณ์นทร์ยอมรับว่า การขอเบิกเงินแต่ละครั้งจะมี

การแจ้งให้ทราบล่วงหน้า ๒ - ๓ วันก่อนว่าต้องการเงินจำนวนเท่าไร จึงไม่มีเหตุที่นายทรงชัยจะไม่ออกเช็คให้ตรงตามจำนวนเงินที่ขอเบิก โดยเฉพาะการกระทำดังกล่าวย่อมเป็นหลักฐานที่มั่นคง และเป็นประโยชน์แก่นายทรงชัยเองว่าได้มีการเบิกจ่ายเงินให้แก่ นายกฤษณ์นทร์จริง ประการที่สอง จำนวนเงินที่ระบุไว้ในเช็คเงินสดบางฉบับมีหลักเลขต่ำถึง ๕๐๐ และ ๑,๐๐๐ บาท ในขณะที่จำนวนเงินที่ นายกฤษณ์นทร์ อ้างว่าขอเบิกไป ไม่เคยมีจำนวนต่ำกว่า ๑ ล้านบาทเลยสักครั้งเดียว จึงเป็นการยากที่จะเชื่อว่าเช็คฉบับดังกล่าวออกมาเพื่อนำไปเบิกเงินมาให้ นายกฤษณ์นทร์ตามคำขอของ นายกฤษณ์นทร์ ซึ่งต้องแจ้งล่วงหน้าก่อน ๒ - ๓ วัน อีกทั้งเศษเงินจำนวน ๕๐๐ - ๑,๐๐๐ บาทนั้น ก็เป็นจำนวนที่ต่ำมากจนไม่น่าจะมีความหมายใดๆ สำหรับผู้ที่มีเงินสดสำรองติดบ้านไว้ประมาณ ๑ - ๒ ล้านบาทเสมอ

เกี่ยวกับหลักฐานเช็คจำนวน ๑๒ ฉบับที่กล่าวข้างต้นนี้ ผู้ถูกร้องอ้างว่า การสอบสวนของ คณะทำงานของผู้ร้องมีข้อบกพร่องเพราะ “ไม่ได้นำเช็คดังกล่าวรวมไว้ในสำนวนเพื่อประกอบการพิจารณา วินิจฉัย และเพื่อให้ศาลสามารถตรวจสอบข้อเท็จจริงแห่งคดีได้” พิจารณาแล้วเห็นว่า ศาลรัฐธรรมนูญ ได้เปิดโอกาสให้ผู้ถูกร้องนำหลักฐานดังกล่าวพร้อมด้วยใบรับเงินที่ผู้ถูกร้องอ้างถึงมาเสนอต่อศาล รัฐธรรมนูญโดยตรง อีกทั้งศาลยังได้รับฟังคำชี้แจงและการซักค้านพยานในประเด็นนี้อย่างกว้างขวางแล้ว การที่ผู้ร้องมิได้นำเช็คจำนวน ๑๒ ฉบับมารวมไว้ในสำนวนสอบสวนตั้งแต่แรกจึงหาได้เป็นผลร้ายต่อผู้ถูกร้องหรือทำให้ผู้ถูกร้องต้องเสียเปรียบแต่อย่างใดไม่ ดังนั้น ข้อกล่าวหาของผู้ถูกร้องที่ว่า การสอบสวนของคณะทำงานของผู้ร้องในประเด็นนี้มีข้อบกพร่องที่ทำให้ผู้ร้อง “ยังไม่มีอำนาจเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญได้” นั้น จึงไม่มีน้ำหนักพอที่จะรับฟังได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อเท็จจริงฟังเป็นที่ยึดได้ว่าในชั้นสอบสวนของคณะทำงานของผู้ร้อง พยานของผู้ถูกร้องไม่ได้กล่าวถึงเรื่องการนำเช็คใดๆ ทั้งสิ้นไปเบิกเงินสดมามอบให้แก่ นายกฤษณ์นทร์

สำหรับฐานะทางเศรษฐกิจและการเงินของ นายทรงชัย อันอาจเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความสามารถของ นายทรงชัยที่จะให้ นายกฤษณ์นทร์กู้เงินจำนวนถึง ๔๐ - ๕๐ ล้านบาทได้หรือไม่ นั้น พิจารณาแล้ว เห็นว่า หลักฐานเช่นว่านี้ใช้ประโยชน์ได้เพียงทางเดียว กล่าวคือ ถ้านายทรงชัยมีทรัพย์สินที่มีมูลค่าเท่ากับหรือต่ำกว่า ๔๓ ล้านบาท หรือสูงกว่าเพียงเล็กน้อยก็จะเป็นการแสดงให้เห็นว่า นายทรงชัยไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ นายกฤษณ์นทร์กู้ยืมเงินได้ถึง ๔๓ ล้านบาทเป็นแน่ ดังเช่นที่คณะทำงานของผู้ร้องเข้าใจ แต่เฉพาะการที่ นายทรงชัยมีฐานะทางการเงินดีโดยมีเงินอยู่ในบัญชีในต่างประเทศถึงกว่า ๓๐๐ ล้านบาทนั้น ก็มีได้เป็นหลักฐานที่จะพิสูจน์ว่า นายทรงชัยได้ให้ นายกฤษณ์นทร์กู้ยืมเงินจริงแต่อย่างไร อย่างไรก็ดีในเมื่อศาลรัฐธรรมนูญได้ทราบฐานะการเงินอันแท้จริงของ นายทรงชัยแล้วก็มีได้

นำข้อมูลที่คลาดเคลื่อนของผู้ร้องเกี่ยวกับเรื่องนี้มาประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอีกต่อไป ดังนั้น ข้อโต้แย้งของผู้ถูกร้องที่ว่า การที่ผู้ร้องไม่ได้นำสืบฐานะทางการเงินของนายทรงชัยเป็นข้อบกพร่องประการหนึ่งที่ทำให้การสอบสวนของผู้ร้องไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น จึงไม่มีน้ำหนักและฟังไม่ขึ้น

ด้วยเหตุผลตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จึงเห็นว่า ไม่มีการกู้ยืมเงินกันจริงระหว่างนายกฤษณ์นัทรกับนายทรงชัย และไม่มีการกู้ยืมเงินกันจริงระหว่างผู้ถูกร้องกับนายกฤษณ์นัทร ในเมื่อไม่มีหนี้สินระหว่างผู้ถูกร้องกับนายกฤษณ์นัทรจริงแล้ว ก็ย่อมไม่มีหนี้สินใดๆ ที่จะโอนให้ไปเป็นหนี้สินของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ได้ ข้อเท็จจริงตามที่ได้วินิจฉัยข้างต้นน่าจะเป็นหลักฐานเพียงพอที่จะสรุปได้ว่า ผู้ถูกร้องมิได้กู้เงินหรือมีหนี้สินจำนวน ๔๕ ล้านบาทจริงตามที่อ้าง อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี เพื่อความรอบคอบและเพื่อให้แน่ใจว่าศาลมิได้มองข้ามหลักฐานใดๆ ที่อาจเอื้ออำนวยประโยชน์ให้แก่ผู้ถูกร้องได้บ้าง จึงเห็นสมควรหยิบยกคำชี้แจงและข้อโต้แย้งของผู้ถูกร้องขึ้นพิจารณาวินิจฉัยเพิ่มเติมอีกดังต่อไปนี้

ผู้ถูกร้องได้พยายามพิสูจน์ให้ศาลเห็นถึงที่ไปหรือปลายทางของเงินที่ตนอ้างว่ากู้มา ๔๕ ล้านบาท โดยนำหลักฐานมาแสดงว่าผู้ถูกร้องได้นำเงินดังกล่าวไปซื้อหุ้นให้ภริยาและบุตรในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ซึ่งหากผู้ถูกร้องได้นำเงินจำนวนนี้ไปซื้อหุ้นจริงก็อาจทำให้ศาลอนุมานเอาได้ว่าเงินที่ซื้อหุ้นนี้อาจเป็นเงินที่มาจาก การกู้เงินที่ตกลงไว้กับนายกฤษณ์นัทร ทั้งนี้ เป็นการแสดงปลายทางของเงิน เพื่อไปยังย่นหรือพิสูจน์ย้อนหลังถึงต้นทางหรือที่มาของเงินนั่นเอง เพื่อให้เป็นไปตามความประสงค์ของผู้ถูกร้อง จึงเห็นควรจะได้พิจารณาว่ามีการนำเงินที่อ้างว่ากู้มาจากนายกฤษณ์นัทร ไปซื้อหุ้นในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด จริงหรือไม่

ในการนี้ ผู้ถูกร้องได้เบิกความว่า เงินสดที่นำไปซื้อหุ้นนั้นเป็นเงินสดที่นายกฤษณ์นัทรนำไปมอบให้ นายอภัย หรือบุตรสาวของนายอภัย แล้วนายอภัย จึงนำเงินนี้ไปมอบให้ผู้ถูกร้องอีกทอดหนึ่ง เมื่อผู้ถูกร้องได้รับเงินจากนายอภัยแล้ว จึงเรียกนายเกรียงซึ่งเป็นกรรมการและผู้ถือหุ้นใหญ่ในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด มารับเงินเป็นค่าชำระหุ้นที่ผู้ถูกร้องอ้างว่าซื้อ การที่นายกฤษณ์นัทรรับเงินสดจากนายทรงชัย การที่นายกฤษณ์นัทรนำเงินสดที่ได้รับมาไปมอบให้แก่ นายอภัย หรือบุตรสาวของนายอภัย การที่นายอภัยนำเงินสดนั้นไปมอบให้แก่ผู้ถูกร้อง และการที่นายเกรียงมารับเงินสดดังกล่าวเป็นค่าหุ้นจากผู้ถูกร้อง เหตุการณ์เหล่านี้ที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างว่าเกิดขึ้นหรือกระทำภายในวันเดียวกันทั้งสิ้นนั้น มีความเป็นไปได้เพียงไร เมื่อพิจารณาถึงเวลาอันจำกัด จำนวนเงินที่ต้องขนส่งระยะทางและสภาพการจราจรในกรุงเทพมหานครและบริเวณข้างเคียงแล้ว เห็นว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ที่จะทำการดังกล่าวให้เสร็จสิ้นได้ภายในวันเดียวกัน ดังนั้น คำเบิกความเช่นว่านี้จึงยากที่จะเชื่อถือได้

ส่วนนายเกรียงได้ให้การว่า เมื่อได้รับเงินค่าหุ้นจากผู้ถูกร้องครบถ้วนแล้ว คนมิได้นำเงินเข้าบัญชีของบริษัท ฯ แต่ได้ใช้จ่ายไปในธุรกิจส่วนตัว ซึ่งหากทำเช่นนี้จริง ก็คงถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดปกติวิสัยและเป็นพิรุณอยู่มาก แต่ก็อาจมองได้เช่นเดียวกันว่า ความจริงก็คือ นายเกรียงไม่เคยได้รับเงินจากผู้ถูกร้องตามที่กล่าวอ้างแต่อย่างไร จึงไม่มีหลักฐานใดๆ มาแสดงเลย และต้องอ้างว่าไปใช้จ่ายในธุรกิจส่วนตัวแทน อนึ่ง เป็นที่น่าสังเกตว่า นายเกรียงได้รับเงินจากผู้ถูกร้องครบถ้วนแล้ว ๔๕ ล้านบาท แต่การโอนหุ้นให้แก่ภริยาและบุตรของผู้ถูกร้องกระทำขึ้นเมื่อเวลานานถึง ๗ เดือนได้ผ่านพ้นไปแล้วนับจากการชำระเงินงวดสุดท้าย จึงไม่น่าจะเป็นไปได้ว่า ผู้ถูกร้องจะทยอยเบิกเงินทีละงวด ถึง ๑๒ งวด ในจำนวนที่ต่างกันทุกงวดอย่างไม่มีเหตุผลที่จะอธิบายได้ว่าเพราะอะไร เพื่อจ่ายเป็นค่าหุ้นล่วงหน้าที่ต้องรอการโอนอยู่เป็นเวลาถึง ๗ เดือน โดยต้องเสียค่าดอกเบี้ยเป็นจำนวนมากทั้งๆ ที่ไม่ได้รับประโยชน์อะไรอื่นเลยเป็นการตอบแทน

เหตุผลและหลักฐานที่ผู้ถูกร้องนำมาแสดงเพื่อพิสูจน์ปลายทางของเงินที่อ้างว่าได้กู้มากล่าวคือ ได้ใช้เงินสด ๔๕ ล้านบาทนั้นไปซื้อหุ้นในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด จึงเป็นเหตุผลและหลักฐานที่ไม่มีน้ำหนักพอที่จะรับฟังได้

ข้ออ้างของผู้ถูกร้องที่ว่า การสอบสวนของผู้ร้องมีข้อบกพร่องอีกประการหนึ่งก็คือ ผู้ร้องไม่ได้สอบสวนเรื่องการเพิ่มทุนและการลงทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด เกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้ร้องตอบชี้แจงว่า ได้ตรวจสอบแล้วพบว่ามีการเพิ่มทุนจาก ๑ ล้านเป็น ๖๐ ล้านบาทจริง อีกทั้งภริยาและบุตรของผู้ถูกร้องก็มีชื่อเป็นผู้ถือหุ้นเพิ่มขึ้นจริง แต่ผู้ร้องเห็นว่าข้อเท็จจริงเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับหลักฐานเงินกู้ ๔๕ ล้านบาทของผู้ถูกร้องแต่อย่างใด พิจารณาแล้วเห็นว่า การเพิ่มทุนของบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด และการที่ภริยาและบุตรของผู้ถูกร้องเป็นผู้ถือหุ้นในบริษัทนี้จริง หากได้เป็นหลักฐานที่พิสูจน์ว่าผู้ถูกร้องได้กู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาทซื้อหุ้นไม่ เพราะการซื้อหุ้นและการเพิ่มทุนในบริษัท รอยัล ลานนา ทาวเวอร์ จำกัด ผู้ถูกร้องอาจกระทำหรือก่อให้เกิดกระทำโดยวิธีอื่นอีกนานาประการ ไม่จำเป็นต้องใช้เงินที่อ้างว่าได้กู้ยืมมา โดยเฉพาะในเมื่อไม่มีหลักฐานแสดงว่า ได้มีการกู้ยืมเงิน ๔๕ ล้านบาทมาตั้งแต่ตอนเริ่มแรกแล้ว ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ถูกร้องที่ว่า มีข้อบกพร่องในการสอบสวนของผู้ร้องในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

คงเหลือประเด็นที่ผู้ถูกร้องถือว่าสำคัญยิ่งในคดีนี้อีกประเด็นหนึ่งคือ ผู้ถูกร้องอ้างว่าในตอนแรกเริ่มนั้น ฐานของมูลหนี้มิได้มาจากบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แต่มาจากนายกฤษนันท์ และภายหลังจึงได้มีการโอนหนี้ดังกล่าวมาเป็นหนี้ของบริษัท พร้อมกับทำสัญญาให้รัดกุมถึง ๓ ฉบับ เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการฟ้องร้องได้ ดังเช่นที่ได้กล่าวมาข้างต้น การโอนหนี้

ไปให้บริษัทจะวินิจฉัยว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่นั้น ต้องคำนึงถึงความจริงที่ว่า ถ้าไม่มีหนี้สินกันจริงระหว่าง ผู้ถูกร้องกับนายภุชงค์แล้ว ก็ย่อมไม่มีหนี้สินใดๆ ที่จะโอนไปให้เป็นหนี้ของบริษัทได้อย่างไรก็ดี โดยที่ผู้ถูกร้องอ้างเรื่องนี้เป็นเหตุผลหลักในการต่อสู้คดี จึงเห็นสมควรพิจารณาวินิจฉัย ประเด็นสุดท้ายนี้ ด้วยว่า การโอนหนี้สินที่ผู้ถูกร้องกล่าวอ้างนั้นมีความเป็นไปได้เพียงใด ในการนี้มีข้อเท็จจริงและ ข้อกฎหมายที่จะต้องพิจารณา ดังต่อไปนี้

๑. สัญญาเงินกู้ ๓ ฉบับ ที่นำมาแสดงนั้น เป็นเอกสารที่ถูกต้องตามกฎหมาย ถึงแม้ว่า การทำเอกสารนี้ขึ้นมาจะไม่ตรงต่อความเป็นจริงในเรื่องวัน เวลา และสถานที่ และไม่มีการส่งมอบเงินกู้ ให้กันจริง และถึงแม้จะยังมีได้ติดอากรแสตมป์ครบถ้วนที่จะใช้ฟ้องร้องต่อศาลได้ก็ตามคำอธิบายของ ทนายฝ่ายผู้ถูกร้องในประเด็นเหล่านี้เห็นว่รับฟังได้

๒. เมื่อพิจารณาฐานะการเงินโดยทั่วไปของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด แล้ว เห็นว่ามีความเป็นไปได้น้อยมากที่บริษัทนี้ ซึ่งประสบปัญหาการขาดสภาพคล่องบ่อยครั้งถึงกับต้องกู้ยืมเงิน จากกรรมการเองเป็นการส่วนตัวเป็นประจำ จะยอมรับภาระทางการเงินเพิ่มเติมอีกมาก โดยการรับ โอนหนี้รายการนี้ ซึ่งผลจากการรับโอนหนี้ดังกล่าวจะทำให้บริษัทต้องจ่ายเงินคืนให้แก่กรรมการเป็น จำนวนสูงถึง ๔๕ ล้านบาท อีกทั้งการรับโอนหนี้หรือการให้บุคคลภายนอกกู้ยืมเงินจำนวนมากๆ ก็ยังมีใช่เป็นธุรกิจทางการค้าปกติของบริษัท ซึ่งประกอบธุรกิจหลักในการจำหน่ายรถยนต์และให้บริการ ที่เกี่ยวข้องกับรถยนต์

๓. ในการสอบสวนและตรวจสอบหลักฐานต่างๆ โดยผู้ร้องนั้น ไม่พบว่ามีกรลงรายการ โอนหนี้ไว้ใบบงคุดของบริษัท ประจำปี ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้หากมีการโอน หนี้กันจริง เพราะนอกจากว่าจะเป็นการละเมิดหลักการเกี่ยวกับการลงบัญชีแล้ว ยังปรากฏว่าเงินที่ บริษัทให้บุคคลอื่นกู้ไปรวมทั้งสิ้นเพียงประมาณ ๑ แสนกว่าบาท ก็ได้มีการบันทึกไว้เรียบร้อยใบบงคุด แต่การรับโอนหนี้จำนวนเงินสูงถึง ๔๕ ล้านบาท กลับไม่มีการบันทึกหรือทำหลักฐานใดๆ ไว้เลย เรื่องนี้ นางรัชณี ผู้สอบบัญชีรับอนุญาต ได้ให้การยืนยันต่อผู้ร้องว่าไม่พบรายการโอนหนี้ดังกล่าวใน งบดุลปี ๒๕๕๐ กรรมการบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด อ้างว่าที่ไม่ลงงบคุดไว้ เพราะมี เหตุผล ๒ ประการ ประการแรกเป็นนโยบายของบริษัทที่จะปกปิดว่าผู้ถูกร้องเป็นหนี้บริษัทอันจะทำให้ ผู้ถูกร้องต้องเสียชื่อเสียง คำให้การนี้เห็นว่าฟังไม่ขึ้น เพราะผู้ถูกร้องเป็นนักการเมืองระดับรัฐมนตรี ซึ่งทรัพย์สินและหนี้สินทั้งหมดจะต้องเปิดเผยให้สาธารณชนทราบอยู่แล้ว จึงไม่มีความลับใดที่บริษัท เอ เอ ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จะต้องปกปิดหรือสามารถปกปิดได้ เหตุผลประการที่สองที่นายภุชงค์นัทร ยกขึ้นอ้างก็คือ จะรอให้ครบกำหนดชำระเงินยืมเสียก่อนและจะลงรายการเงินกู้ในงบคุด ประจำปี

๒๕๕๔ ในชั้นการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ถูกร้องได้นำส่งบุคคลของบริษัทฉบับล่าสุดประจำปี ๒๕๕๒ ที่แสดงรายการโอนหนี้ไปเป็นของบริษัท แต่ปรากฏว่าบุคคลดังกล่าวได้ทำขึ้นภายหลังที่ผู้ร้อง ได้ยื่นเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยแล้ว และที่สำคัญก็คือ ผู้สอบบัญชีรับอนุญาตรายเดียวกันนี้ ได้หมายเหตุไว้ในการตรวจบุคคลดังกล่าวว่าเป็นรายการที่ไม่ถูกต้อง จึงสันนิษฐานได้ว่า งบดุลใหม่นี้ เป็นเอกสารหลักฐานที่ผู้ถูกร้องสร้างขึ้นภายหลังเหตุการณ์เพื่อพยายามอุดช่องว่างที่ผู้ร้องได้ตรวจพบ ในงบดุลแรกนั่นเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใส่รายการโอนหนี้ในงบดุลปี ๒๕๕๒ ยังเป็นการกระทำ ที่ขัดแย้งกับคำเบิกความในตอนแรกของ นายกฤษณ์นทร์เองที่จะรอไว้ลงรายการดังกล่าวในบัญชีปี พ.ศ. ๒๕๕๔ เท่านั้นอีกด้วย จึงเห็นได้ชัดว่าเป็นการทำบัญชีขึ้นใหม่เพื่อนำเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญ เป็นการเฉพาะ เกี่ยวกับประเด็นการไม่ลงงบดุลตามที่กล่าวข้างต้นนี้ ผู้ถูกร้องอ้างว่าการสอบสวนของผู้ร้องมีข้อบกพร่องอีกประการหนึ่ง กล่าวคือ ผู้ร้องปฏิเสธไม่ยอมสอบสวนนายลิขิต ผู้ตรวจบัญชี ภายในของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด ทั้งๆ ที่นายลิขิต ได้ไปปรากฏตัวและขอชี้แจง ข้อเท็จจริงต่อคณะทำงานของผู้ร้อง เรื่องนี้ผู้ร้องได้ชี้แจงว่า คณะทำงานของผู้ร้องได้อนุญาตให้นายลิขิต เข้าร่วมฟังและให้ข้อมูลในการสอบสวนพยานปากหนึ่งแล้ว ส่วนการที่คณะทำงานไม่อนุญาตให้ นายลิขิต เข้าร่วมฟังและให้ข้อมูลในการสอบสวนพยานปากที่สอง เป็นเพราะในการสอบสวนพยานปากนี้ไม่มี ประเด็นเกี่ยวกับการลงบัญชีเงินให้กู้ยืม จึงเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับนายลิขิตแต่อย่างไร พิจารณาแล้ว เห็นว่า คำชี้แจงของผู้ร้องมีเหตุผลที่รับฟังได้ กรณีจะเป็นประการใดก็ตาม ศาลรัฐธรรมนูญก็ได้เปิด โอกาสให้ นายลิขิตเบิกความต่อศาลได้อย่างเต็มที่ในประเด็นนี้แล้ว ดังนั้น ข้อกล่าวหาของผู้ถูกร้อง ที่ว่าการสอบสวนของผู้ร้องมีข้อบกพร่องที่ทำให้ผู้ร้องไม่มีอำนาจเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญ จึงฟัง ไม่ขึ้น

๔. การโอนหนี้มาให้แก่บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด นั้น หากมีจริงทางบริษัท ก็จะต้องจ่ายเงินคืนให้แก่กรรมการ เพราะการโอนนั้นจะทำให้บริษัทเป็นเจ้าหนี้ของผู้ถูกร้องแทนกรรมการ สามารถฟ้องเรียกเงินคืนจากผู้ถูกร้องได้โดยตรง เรื่องนี้พยานของผู้ถูกร้องได้ยืนยันต่อศาลว่า บริษัทได้คืนเงินจำนวน ๔๕ ล้านบาทให้แก่กรรมการแล้วรวม ๘ ครั้ง ส่วนคำให้การของพยานผู้ถูกร้อง ๒ คน ในชั้นคณะทำงานของผู้ร้องที่ขัดแย้งกันเกี่ยวกับเรื่องการชำระเงินคืนนั้น ทนายของผู้ถูกร้อง ได้อธิบายชี้แจงแล้วว่า เนื่องจากความเข้าใจผิดในคำถามของคณะทำงานของผู้ร้อง ซึ่งเห็นว่าพอ รับฟังได้ ส่วนข้อโต้แย้งของทนายของผู้ถูกร้องที่ว่า การดำเนินการของผู้ร้องในเรื่องนี้มีข้อบกพร่อง อีกประการหนึ่งคือ ผู้ร้องไม่รวบรวมพยานหลักฐานการคืนเงินกู้ยืมของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด เข้าไว้ในสำนวนนั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นข้อโต้แย้งที่ไม่มีน้ำหนัก เพราะศาลรัฐธรรมนูญ

ได้เปิดกว้างรับฟังพยานหลักฐานที่ผู้ถูกร้องเสนอเพิ่มเติมมาทุกชั้นถึงแม้จะไม่มีอยู่ในสำนวนเดิมก็ตาม ประเด็นที่จะต้องพิจารณามีอยู่ว่าเงินที่บริษัทจ่ายให้แก่กรรมการรวม ๕ ครั้งนั้น เป็นการจ่ายเงิน เงินนี้ที่รับโอนไปหรือเป็นการจ่ายเงินให้แก่กรรมการในธุรกรรมปกติของบริษัทกับกรรมการ ซึ่งปรากฏว่ามีการกู้ยืมเงินและชำระเงินคืนระหว่างกันบ่อยครั้งในแต่ละปี เมื่อตรวจสอบหลักฐานดูแล้ว เห็นว่าการชำระเงินคืนให้แก่กรรมการ ๕ ครั้งนั้น ไม่มีอะไรแสดงว่าเป็นการทยอยจ่ายคืนนี้ เพราะจำนวนหนี้ ๔๕ ล้านบาท ไม่ใช่เงินจำนวนเล็กน้อยที่จะจ่ายให้แก่กันโดยไม่มีหลักฐานบ่งชี้ชัดว่า เป็นการจ่ายเงิน เพื่อวัตถุประสงค์อะไร จริงอยู่ นายลิขิตพยานของผู้ถูกร้องอ้างว่าสามารถรู้ได้ว่าการจ่ายเงินให้แก่กรรมการนั้น เป็นการใช้คืนเงินเพื่อรับโอนหนี้ ๔๕ ล้านบาท หรือเป็นการใช้คืนหนี้สินให้แก่กรรมการในธุรกรรมปกติของบริษัท โดยอ้างว่าการจ่ายเงินในกรณีแรกนั้นจะมีคำว่า V.I.P. ในใบสำคัญจ่ายเงิน ซึ่งผู้อำนวยการ ฝ่ายบริหารต้องเซ็นตรวจสอบ พร้อมทั้งได้นำใบสำคัญดังกล่าวมายื่นประกอบการเบิกความต่อศาล รัฐธรรมนูญเมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๓ แต่ผู้ร้องโต้แย้งว่าเอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารที่ไม่เคย แสดงในที่ใดมาก่อนและกลุ่มบุคคลที่ลงนามในเอกสารก็เป็นกลุ่มบุคคลในบริษัทนั่นเอง ฉะนั้น จึงเป็น เอกสารที่เชื่อว่าทำขึ้นเป็นการเฉพาะเพื่อนำมายื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญหลังจากที่ผู้ร้องได้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อโต้แย้งของผู้ร้องมีน้ำหนักฟังขึ้น ดังนั้น ข้อกล่าวหาของผู้ถูกร้องที่ว่า การสอบสวนของผู้ร้องมีข้อบกพร่องอีกประการหนึ่งคือ ไม่ได้สอบสวนรายละเอียดเกี่ยวกับการคืนเงินกู้ ของบริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด นั้น จึงไม่มีเหตุผลสนับสนุน นอกจากนั้นแล้ว การที่ นายกฤษณ์นรินทร์เบิกความต่อศาลรัฐธรรมนูญว่าเงินที่ได้รับคืนจากบริษัทนั้น มิได้นำไปใช้หนี้คืนให้แก่ นายทรงชัย แต่ได้นำไปใช้ในธุรกิจส่วนตัวแทน เป็นคำเบิกความที่ไม่น่าจะเชื่อถือได้ เพราะการกู้เงินจาก นายทรงชัยนั้น นายกฤษณ์นรินทร์จะต้องเสียดอกเบี้ยถึงร้อยละ ๑๒ ต่อปี ซึ่งเป็นเงินจำนวนไม่น้อย ที่เดียวเมื่อค่านิ่งถึงต้นเงินจำนวนถึง ๔๓ ล้านบาท ในขณะที่การกู้ยืมเงินจากบริษัทนั้น กรรมการของ บริษัทไม่ต้องเสียดอกเบี้ยแต่ประการใด สรุปแล้วจึงเห็นว่า ไม่มีหลักฐานที่พอจะเชื่อได้ว่ามีการโอนหนี้ ของผู้ถูกร้องไปให้แก่บริษัท เอ เอ เอส ออโต้ เซอร์วิส จำกัด จริง

ในเมื่อไม่มีหลักฐานที่พอเชื่อได้ว่าผู้ถูกร้องมีหนี้สินเป็นจำนวน ๔๕ ล้านบาทจริงตามที่แสดงไว้ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ยื่นต่อผู้ร้องแล้ว จึงต้องถือว่าบัญชีดังกล่าวและเอกสาร ประกอบมีข้อความอันเป็นเท็จ ประเด็นต่อไปที่จะต้องวินิจฉัยชี้ขาดมีอยู่ว่าผู้ถูกร้อง “จงใจ” ยื่นบัญชี และเอกสารประกอบเหล่านี้ หรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกร้องได้ยื่นบัญชีและเอกสารประกอบ ซึ่งระบุว่าผู้ถูกร้องมีหนี้สินอยู่จำนวน ๔๕ ล้านบาท เช่นเดียวกันถึง ๓ ครั้ง โดยในแต่ละครั้งผู้ถูกร้อง ย่อมรู้ว่าตนไม่มีหนี้สินอยู่จริงตามที่อ้าง จึงต้องสรุปว่าเป็นกรณีที่ผู้ถูกร้อง “จงใจ” ตามนัยมาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญ

คงเหลือประเด็นสุดท้ายที่จะต้องพิจารณาดังต่อไปนี้คือ ในตอนท้ายคำร้องของผู้ร้องลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓ ผู้ร้องกล่าวสรุปว่า “...ไม่ได้มีการกั้มเงินกันจริง แต่สร้างหลักฐานกันขึ้นมา เพราะเกรงว่าจะถูกตรวจสอบพบว่ามีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เมื่อเปรียบเทียบกับที่เคยยื่นมาแล้วต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งในครั้งนั้น พลตรี สนั่น ขจรประศาสน์ ได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินไว้ต่อคณะกรรมการ ป.ป.ป. รวม ๓ ครั้ง ....เมื่อเปรียบเทียบรายการทรัพย์สินที่ยื่นในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ กับที่เคยยื่นไว้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แล้ว พบว่ามีทรัพย์สินเพิ่มมากขึ้น....จึงฟังว่าการที่แสดงยอดหนี้ไว้ ๕๕ ล้านบาทดังกล่าวก็เพื่อให้ทรัพย์สินที่ยื่นไว้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ มีจำนวนที่ใกล้เคียงกับที่แสดงไว้ในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ นั้นเอง”

ผู้ถูกร้องโต้แย้งว่า “ข้อเท็จจริงต่างๆ เกี่ยวกับที่มาของทรัพย์สินที่ผู้ถูกร้องมีเพิ่มขึ้นในปี ๒๕๕๐ ....ผู้ร้องไม่เคยสอบสวนผู้ถูกร้องเลย ทั้งๆ ที่ได้หลักฐานเป็นแคชเชียร์เช็คของธนาคารไทยท努ไว้แล้วก็ไม่นำมารวมในสำนวนหรือให้ความสนใจที่จะสอบสวน ....แต่ในที่สุดผู้ร้องกลับนำมาหยิบยกขึ้นวินิจฉัยให้เป็นโทษต่อผู้ถูกร้อง จึงเป็นการวินิจฉัยนอกประเด็น ....หลักฐานที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนประการหนึ่งว่า ผู้ร้องสอบสวนคดีนี้โดยบกพร่อง....ได้แก่ ระหว่างการไต่สวนคดีนี้ของศาล ผู้ร้องเพิ่งมีหนังสือเรียกไปยังธนาคารไทยท努 เมื่อวันที่ ๑ และ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๓ ให้ส่งเอกสารดังกล่าวพร้อมบัญชีที่เกี่ยวข้องไปให้ผู้ร้องเพื่อตรวจสอบว่านายประธาน ฯ ได้จ่ายเงินผลกำไรจากการลงทุนดังกล่าวให้กับภริยาผู้ถูกร้องดังที่ผู้ถูกร้องเบิกความต่อศาลจริงหรือไม่ ทั้งๆ ที่ผู้ร้องไม่มีอำนาจสอบสวนคดีนี้แล้ว เนื่องจากคดีได้เข้าสู่การพิจารณาคดีของศาลแล้ว แต่ผู้ร้องยังคงปฏิบัติหน้าที่ด้วยความไม่ชอบด้วยกฎหมายต่อไป อันเป็นข้อบกพร่องในการสอบสวนของผู้ร้องเป็นประการที่ ๖

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจหน้าที่แต่เพียงวินิจฉัยชี้ขาดว่าผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือไม่ เท่านั้น บทบัญญัติดังกล่าวมิได้บัญญัติให้เป็นหน้าที่ของผู้ร้องหรือของศาลรัฐธรรมนูญที่จะต้องไต่สวนหรือวินิจฉัยถึงมูลเหตุที่จงใจให้ผู้ถูกร้องยื่นบัญชีและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ กล่าวอีกนัยหนึ่ง มูลเหตุของใจของผู้ถูกร้องหาได้เป็นองค์ประกอบแห่งการกระทำอันต้องห้ามตามมาตรา ๒๕๕ ของรัฐธรรมนูญไม่ ดังนั้น จึงไม่มีความจำเป็นที่จะพิจารณาวินิจฉัยความเห็นของผู้ร้องหรือข้อโต้แย้งของผู้ถูกร้องในประเด็นนี้ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องวินิจฉัยชี้ขาดแต่อย่างไร

อาศัยเหตุและผลตามที่กล่าว จึงวินิจฉัยชี้ขาดว่าผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน
และหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ ตามมาตรา ๒๕๕ วรรคสองของรัฐธรรมนูญ

นายสุจินดา ยงสุนทร
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ